

Giới thiệu *Lục Tổng, Em Không Dám*

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* của tác giả Cửu Hoàn Thiên Lộ. Truyện bắt đầu từ 10 năm trước, lúc hấn bỏ đi không nói lời nào. Để cô đứng đợi trước nhà hấn cả ngày mặc cho nước mắt của mưa vẫn chỉ mong hấn trở về.

Nào ai biết được 10 năm sau hấn lại đứng trước mặt cô. Đi theo cô thì không nói đi, đằng này hấn còn dính cô hơn cao su dính. Rốt cuộc thì làm sao mới đuổi tên này đi được đây?

Trích: "Em có hai sự lựa chọn. Một là em đến đây chịu sự vuốt ve của tôi. Hai là em đứng đó coi tôi vuốt ve tên đàn bà khác" Lục Sở mặt lạnh. "Lục Sở! Anh có bản lĩnh đó?" Bá Uy tức giận, bấu môi một cái. "Em nói thử xem!" Lục Sở khẽ lắc ly rượu trong tay, nhàn nhả uống một ngụm. Tên đàn ông thối tha này có gì mà nói mà không làm được chứ?

Hấn ta chính là bức người a! Cô không bằng lòng đi về phía anh. "Ngoan! sẽ có thưởng" Anh cười một cái đầy gian trá, mau chóng đặt cô dưới thân. Vô liêm sỉ nói một câu "Hình như tôi chưa nói cho em biết rằng tôi chỉ hứng thú với em thôi nhì?"... Con lợn nhỏ không tránh khỏi bị con hổ vồ thịt!!!

Mời bạn thưởng thức tựa truyện teen hay này và cùng cảm nhận với tác giả nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Người Đòi Nói!

Người đòi nói, cô gái nhỏ có hoàn cảnh không thể khiến người khác trầm trồ, nhưng cô lại có hai lợi thế chính là khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ, khiến người người ghen tị, bên cạnh đó cô còn có bộ óc thông minh cho người ta phải ngưỡng mộ.

Người đòi nói, gia tộc chàng trai kinh doanh bất động sản mấy chục năm. Truyền cho nhiều đời con cháu nối tiếp. Tập đoàn Dục Hoà từ trước đến nay không những hưng thịnh mà trên cả hưng thịnh. Có vị trí đứng đầu ngành kinh tế trong nước và vươn đến tầm quốc tế nằm trong top 50 tập đoàn giàu nhất thế giới. Con cháu của gia tộc này không những thừa hưởng sắc đẹp điển đào chúng sinh còn thừa hưởng trí thông minh "siêu cấp". Chỉ có một nhược điểm duy nhất chính là tính phúc hắc cũng được di truyền.=

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đã Lâu Không Gặp Người Tôi Yêu (1)

Vạn Kiều Bá Uy là cô con gái của gia đình coi là khá giả đi. Ba mẹ cô là công nhân viên chức nhà nước. Hai người họ chỉ có một đứa con là cô, chỉ vì mẹ cô hồi trước khó sinh đến nỗi gần mất mạng nên cô rất được yêu thương chiều chuộng.

Cô có người ông nội lúc trước kinh doanh bất động sản hiện tại thì không còn nữa nhưng tiền ông gom góp được không những có thể mua một căn biệt thự lớn mà còn có thể nuôi gia đình cô sống an nhàn đến già.

Nên cô cũng như bao tiểu thư khác. Được ăn ngon mặc đẹp, được học trường tốt.

"Uy Uy! Con dậy mau, hôm nay là ngày tốt nghiệp của con mà còn muốn ôm giường sao?" Tiếng mẹ Vạn Kiều từ cửa phòng vọng vào. Nhưng ai đó không những dậy mà vẫn nằm thẳng cẳng ngủ trên giường.

Bà còn phải dự lễ tốt nghiệp sau đó còn có cuộc họp không thể chậm trễ. Mà con bé này đến giờ vẫn chưa rời giường. Thật tình, đã 20 rồi chứ còn nhỏ đâu?

"Tiểu Uy ở đây" Mạt Huyền vẫn tay gọi cô.

Từ đằng xa có nhóm đông khoảng 7-8 người nhìn về phía Bá Uy. Thì ra mọi người đã đến đông đủ.

"Huyền! Mọi người có vẻ đến sớm nhì?" Cô cười hi hi vừa nói vừa chạy lại.

"Cô bé ngốc ! Không có ai ngủ nướng như em đâu . Đừng đánh đồng bọn chị" Mạt Huyền nhẹ cốc đầu Bá Uy một cái.

"Cô bé ngốc , chúng ta hôm nay đã là sinh viên ra trường rồi . Sau này ắt hẳn ít liên lạc thì cũng đừng quên bà chị già này nhé" Mạt Huyền mặt già đau đón ôm ôm Bá Uy.

"Không có không có . Em và chị nhất định phải liên lạc . Phải chung một chỗ a" Bá Uy nũng nịu dụi đầu vào ngực Mạt Huyền .

"Ai da ! xem ra Tiểu Uy của chúng ta bị bà già làm hư rồi . Tiểu Uy em nhất định không được theo chiều hướng xấu Mạt Huyền tạo . Nhất định không được . Mau , mau lại đây với anh!" Trần Nam Hoa là người anh thân thiết của Bá Uy như Mạt Huyền.

Bá Uy nhẹ nhàng bỏ người Mạt Huyền ra . Chạy qua nắm lấy cánh tay của Trần Nam Hoa "Anh Nam Hoa , anh cũng nhất định không được quên em"

"Tất nhiên rồi cô bé" Trần Nam Hoa khẽ búng vào trán Bá Uy một cái . Cô khẽ nhăn mày kêu đau.

Sau đó , cầm đầu đám người này là Mạt Huyền bay lại đánh Trần Nam Hoa "Dám bắt nạt tiểu bảo bối của chúng tôi này"

"Mọi người thật thương em a" Bá Uy cảm động nhìn họ rung rung.

"Tiểu bảo bối của chúng ta không thương em thì thương ai? lại nói phải cảm ơn cái đầu của em quả thật thông minh hơn người nên em mới học đại học sớm . Tụi chị mới gặp bảo bối em a" Thiện Tần Nhi xoa đầu Bá Uy , nhẹ véo hai má trắng hồng kia rồi nở một nụ cười.

"Em thương mọi người lắm . Em không muốn xa mọi người đâu a"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đã Lâu Không Gặp Người Tôi Yêu (2)

"Tiểu Uy , Chị cùng Tần Nhi dẫn em đi dạo phố . Hôm nay phải đi thật đã a . Coi như là cuộc chia tay với Tần Nhi đi" Mạt Huyền vừa đi vừa kéo Bá Uy lại chiếc xe ferrari màu trắng đậu đối diện cổng trường kia.

"Chia tay? chị Tần Nhi , chị đi đâu?"Bá Uy thắc mắc quay sang hỏi.

"Chị về thành phố G giúp baba quản lí công ty" Tần Nhi cười gượng một cái . Cô không nỡ xa Tiểu Uy a . Cô bé hoạt bát đáng yêu như vậy thật muốn đem theo về nhà cùng nhà.

"Thành phố G? xa như thế sao?" thật ra mà nói , thành phố G và thành phố cô đang ở quả thật rất xa . Thành phố G ở phía bắc , còn thành phố X của cô ở phía nam nha.

"Chị sẽ trở lại chứ?"

"Thình thoảng sẽ về thăm tiểu bảo bối của chúng ta nhé" Thiện Tần Nhi cười một cái đầy dịu dàng.

Thật không nghĩ đến lúc phải xa hai người chị thân thương này . Mạt Huyền xinh đẹp , học tốt , gia thế còn giàu , tuy tính cách hơi bốc đồng nhưng lại rất thú vị . còn Thiện Tần Nhi cũng xinh đẹp , cũng học tốt , cũng gia thế giàu , nhưng tính cách lại dịu dàng , lễ phép như những tiểu thư khuê các . Cả hai cô đều yêu thích nha . Bây giờ phải xa một trong hai người . Nghĩ đến thôi cô cũng đau rồi.

Cả ba lái xe đến một nhà hàng Trung . Sau khi dùng cơm đau đó lại đi dạo cả buổi chiều . Mưa được không ít đồ . Trong đó đồ của Bá Uy là nhiều nhất , không phải là cô bỏ tiền ra mua mà là được hai chị đại gia đây khẳng khẳng đòi mua cho cô đến nỗi đồ của cô sách đến đau cả tay.

"Bên có tiệm cà phê . Chúng ta mau qua bên đó ngồi đi . Tiểu Uy đưa đồ của em đây chị vì lên xe sau đó chúng ta cùng qua" Mạt Huyền mở cốp xe cho vào những bộ quần áo mua được.

Ba người tay trong tay vui vẻ cười đùa sang bên kia đường vào tiệm cà phê .

Tiệm cà phê này rất đông khách . Nên mới chốc mở cửa đã thấy khô khí bên trong nóng lên . Thoang thoang những mùi thức uống còn có mấy chỗ bốc lên hơi nước lu mờ nhạt hoà vào không trung .

Mỗi người trong quán đều đag bận với công việc riêng của mình . Nhưng khi cửa vừa mở , ba cô gái xinh đẹp tiến vào làm tất cả hoạt động lẫn tiếng ồn bỗng chốc dừng lại . Mọi ánh mắt tập trung lên ba khuôn mặt khuyh thành .

Một cô gái thì có vẻ xinh đẹp ngông cuồng , một cô thì có vẻ đẹp dịu dàng như nước . Còn ... cô bé chính giữa còn lại đặc biệt hơn hẳn . Khuôn mặt nhỏ , đôi mắt sáng trong , lông mi dài làm đôi mắt trở nên quyến rũ , mị hoặc . Mũi cao phù hợp khuôn mặt . Đôi môi đỏ anh đào tự nhiên không cần điểm .

Mái tóc nâu buông xoã , làn da trắng hồng mịn màng không một chút tí vết . Thân hình nhìn hơi nhỏ bé nhưng lại rất bốc lửa . Đúng như hồ ly tinh . Thật sự khi nhìn vào chỉ làm người ta có cảm giác muốn che chở , bảo bọc , nâng niu trong lòng bàn tay.

Mặt Huyền dẫn đầu nắm tay Bá Uy đến chỗ ngồi ngay cửa sổ sát đất . mặc kệ bao ánh nhìn đang đổ dồn vào ba người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đã Lâu Không Gặp Người Tôi Yêu (3)

"Tiểu Uy em muốn uống gì?" Mặt Huyền hỏi.

"Một ly cà phê"

"Không được ! lấy một ly hồng trà , một nước cam và một cà phê" Mặt huyền phản bác sau đó quay sang nói với phục vụ.

"Huyền a !" Bá Uy nhăn nhau mũi.

"Ngaoan , em không nên uống cà phê . Nó làm tổn hại đến da và thần kinh của em" Mặt Huyền xoa xoa đầu Bá Uy.

"Vậy sao thức uống đó chị lại đem đi uống?" Bá Uy không chịu , chu chu môi thật đáng yêu.

"Vì chị là người lớn"

Bá Uy bĩu môi một cái tỏ vẻ không phục . Mặt Huyền chỉ lớn hơn hơn 4 tuổi thôi mà !

"Thế thì lúc đầu chị tự quyết định luôn cần gì hỏi em nữa" Bá Uy liếc Mặt Huyền một cái.

"Chỉ là chị muốn hỏi thôi cô bé ngốc" Cốc đầu Bá Uy mọ cái . Mặt Huyền cười thật lớn.

Bá Uy xin phép đi vệ sinh nhưng thật ra là đi đến bàn phục vụ đổi thức uống . Cô không thấy chàng trai phục vụ mặc áo sơ mi trắng khi nãy đâu , mà cũng thật ngại khi đi đến trực tiếp đổi nên định quay lại ghé thì cô thấy có một chàng trai . Không ! là đàn ông cũng mặc sơ mi trắng đứng ngay quấy , tưởng là phục vụ nên kêu lại nói chuyện .

Anh vừa bước đến làm cô kinh động đến vẻ đẹp yêu mị của anh . Vóc người cao khoảng 1m9 , cô chỉ đứng đến tầm ngực anh ta . Tóc vuốt gọn ra phía sau . Đôi mắt với đồng tử màu tím huyền kia thật cuốn hút . Sống mũi cao , thẳng . Môi mỏng và thêm hai mày kiên định kia , khiến khuôn mặt anh trông đến tám phần lạnh lùng . Anh đã cao rồi , hai vai cùng tấm lưng rộng lớn làm cho anh từ trên xuống dưới toát lên một khí thế khác người . Nhưng cái khí thế này chỉ làm cho người ta thêm thập phần sợ anh thôi . Công nhận phục vụ ở đây thật ngầu.

"Anh à ! Bàn phía bên kia khi nãy có gọi ba thức uống , anh đổi ly hồng trà thành trà sữa nhé!" Thấy được cô , người cô cho là phục vụ đó thoáng sững người nhìn cô chăm chăm . Ánh mắt hiện lên với nhiều ý nghĩ sâu xa . Sau đó người ấy quay đầu đi về phía quầy .

Tuy rằng tên phục vụ này rất đẹp trai nhưng chút hơi đàn , thôi thì cũng may anh ta hiểu ý mình là được.

Về lại chỗ , vừa đặt mông xuống đã nghe thấy tiếng Thiện Tàn Nhi hỏi cô "Em ra trường rồi sau này sẽ làm gì? đừng nói với chị là em ăn bám ở nhà nhé!"

"Không có đâu a . Em thích cuộc sống bình thường thôi ! em nghĩ sẽ xin việc vài công ty có tiếng nào đó nha"

"Tốt ! em muốn vào công ty nào?" Mặt Huyền đang hí hoáy điện thoại vì tính nhiều chuyện không bỏ được mà cũng chen mở nói.

"Dực Hoà chẳng hạn a" cô lúc đầu cũng không biết nên chọn công ty nào như tầm nhìn của cô vừa lướt qua tờ báo trên bàn nhìn thấy quảng cáo công ty tài chính "Dực Hoà - công ty có sức ảnh hưởng lớn trong nước lẫn ngoài nước" thật ra tài chính đối với cô cũng coi như có hứng thú nên khi được Mặt Huyền hỏi cô đã nêu lên công việc sáng giá này.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Em Nói Thử Xem (1)

Lục Sở là về nước tuần trước . Hôm nay là đi làm quen nơi làm việc sau đó sinh ra nhảm chán mà lái xe đi dạo .

Đi từ con phố này đến con phố khác . Anh cảm thấy thật chán nản . Phố vẫn nhộn nhịp người . Riêng chỉ không thấy bóng dáng cô gái đó.

Dùng xe đèn đỏ , thấy ba cô gái xinh đẹp nắm tay nhau đi qua đường . Trong ba cô gái đó , riêng chỉ có cô gái nhỏ kia khiến anh hoài nghi . Nhanh chóng đi đổi xe , sau đó vào tiệm cà phê mà ba cô gái đó vào . Tìm một chỗ đối diện ba cô gái rồi ngồi xuống.

Thật sự diện mạo anh phải nói rằng hơn cả xuất chúng nhưng ánh mắt của mọi người nơi đây đã bị ba cô gái kia thu hút , nên cũng không ai mảy may chú ý tới anh cho lắm .

Anh nhìn về cô gái nhỏ kia . Cô gái ấy thật quen mắt . Khi anh đến quầy phục vụ gọi nước , cô gái nhỏ bé ấy lại đi đến và gọi anh . Khiến anh không khỏi sững sờ không thôi.

Vì lúc đầu ngồi đối diện nên chỉ nhìn thấy một bên khuôn mặt . Bây giờ được thấy chính diện mới biết đây đích thực là cô gái nhỏ Uy nhi của anh . Thảo nào bóng dáng cô thật quen mắt . Anh có vài phần không tin tưởng mắt mình . Vui mừng , lo lắng , thật muốn nhanh chóng ôm cô vào lòng , nhưng bước chân chỉ tiến nửa bước thì nghe thấy cô nói

"Anh à ! Bàn phía bên kia khi nãy có gọi ba thức uống , anh đổi ly hồng trà thành trà sữa nhé!"

À , thì ra bây giờ anh mới biết công việc của anh chính là phục vụ cơ đấy . Cô thật ra không nhận ra anh ? còn nghĩ anh là phục vụ . Coi ánh mắt của cô đi , hồn nhiên đến nỗi anh muốn bóp chết cô . Hay lắm , chắc cũng chỉ là anh ngày ngày nhớ đến cô nhi.

Tức giận , anh quay người đi không thèm nói một tiếng . Nhưng dù giận cũng không quên đến quầy đổi nước uống cho cô .

Quay về chỗ ngồi , nhìn ly cà phê bốc hơi nghi ngút làm suy nghĩ của anh cũng hoà quyện trong đó , lơ lửng lơ lửng trong đầu anh .

Cô là thanh mai trúc mã của anh . Nhà cô sát kế bên nhà anh . Nên hồi nhỏ hai đứa thường qua nhà nhau chơi . Hai nhà cũng từ đó mà thân luôn . Có lần ba mẹ anh đùa rằng muốn Uy nhi gả cho anh . Ba mẹ cô không biết thật giả nhưng cũng đồng ý . Cho đến khi anh 16 tuổi , ba liền mang anh vào Havard học . Vì hôm đó quá đột ngột , anh không thể cũng không nỡ nói với Uy nhi lời tạm biệt . Cứ thế bỏ đi , không biết cô có giận không .

Chỉ mới tuần trước khi vừa về nước . Anh đã một mình lái về khu nhà cũ đó nhưng không có cô ở đó . Gia đình cô đã chuyển đi . Còn về phần ba mẹ của cô và ba mẹ cũng chỉ là lâu lâu liên lạc với nhau .

Anh là trong 10 năm qua mong gặp cô biết bao . Thế mà cô một chút cũng không nhận ra . Chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Em Nói Thử Xem (2)

Từ quán cà phê cùng với Mạt Huyền và Thiện Tần Nhi đi ra . Dự tính là sẽ đưa cô về . Khi vừa an vị trong xe thì cô thấy gần đó có người đàn ông phục vụ khi này đi về phía chiếc xe lamborghini mới tung ra thị trường kia , mở cửa , ngồi vào trong rồi phóng xe đi mất .

Wow ! nơi đây còn có dịch vụ rửa xe nữa nha . Sao vừa này không nhờ anh ta đi rửa xe của Huyền luôn nhỉ?

"Em cứ yên tâm ! Với đầu óc của em . Lại còn lúc trước có thực tập ở công ty ba chị nữa . Đảm bảo em sẽ được tuyển thẳng vào Dục Hoả cho xem" Mạt Huyền vừa lái xe vừa nhìn vừa kính phản chiếu hình ảnh Bá Uy.

"Ý chị là em sẽ được tuyển thẳng làm lao công sao?" Bá Uy liếc Mạt Huyền một cái đầy khinh thường, môi còn không quên bĩu ra.

"Ai dám để bảo bối của chị làm lao công ? bảo bối của chị tài giỏi xuất chúng như thế phải là chức vụ cao"

"Chị làm như công ty Dục Hoả đó không có nhân tài ấy . Công ty lớn tầm quốc tế như thế mà có người vô dụng thì chắc lãnh đạo công ty đó bị ngu rồi"

"Em tự cho mình là phé phẩm ư?"

"Em tuy không bằng người ta nhưng cũng không đến nỗi là phé phẩm nhé . Em không hề có ý nghĩ tự chê bản thân đâu"

...

Do sự thúc ép của lão bà ở nhà và hai chị đại đã khiến cho cô đang có mặt tại toà nhà Dục Hoả này .

Cũng tại vì vậy mà khiến cô lúc này thật lo nha . Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Bỗng từ đâu có chị xinh đẹp lại chào hỏi cô.

"Xin chào ! hân hạnh làm quen . Tôi là Hiểu Hoàn Nhan" Chị xinh đẹp cười cười còn đưa tay ra.

Cô thế cũng đưa tay bắt lại , thuận nờ một nụ cười thật đẹp mắt lại nói "Xin chào ! em là Vạn Kiều Bá Uy"

"Một cái tên hay!" Hiểu Hoàn Nhan gật gật đầu nói "Cô là đến phỏng vấn vị trí thư kí đó?"

"À...dạ phải"

"Trông cô có vẻ trẻ so với độ tuổi 25 nhỉ?" Lướt qua làn da mịn màng căng bóng kia Hiểu Hoàn Nhan không khỏi suýt xoa.

"Thật ra...em chỉ mới 20 thôi ạ?" Bá Uy cười gượng.

"20?" chị xinh đẹp không khỏi bị hù cho hết hồn !

"Sao có thể chứ?"

"Sao lại không thể? Thật ra là do em nhảy lớp ấy mà"

Cô cũng chính là gần như vậy nha . Nhưng không phải bản thân tự nhảy , chỉ là do thầy cô điều động thôi mà!

"Em...tốt nghiệp trường nào?" Hiểu Hoàn Nhan nheo nheo mắt nhìn.

"A....Đại Học XX ạ" Đại Học X - đại học không mấy nổi tiếng cho lắm.

"À" Hiểu Hoàn Nhan thầm cười nhạo trong lòng .

Đại học A (Đại học nổi tiếng) như bà đây còn chưa chắc được tuyển , làm gì mà đến đại học XX như cung . Chưa kể chị đây đã có nửa năm kinh nghiệm thử việc nhé ! Nghĩ lại thì chính mình tốt số chán.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Em Nói Thử Xem (3)

"Hiểu Hoàn Nhan đến lượt cô vào phòng" giọng của chị trợ lí thông báo .

Sao nghe cứ như chị xinh đẹp được đưa lên bàn mô heo ấy nhỉ?? có lẽ do chính cô lo lắng quá chăng . Dù sao chị xinh đẹp 'thượng lộ bình an'

Hiểu Hoàn Nhan từ từ đứng dậy . Chính sửa trang phục sau đó quay sang cô cười một cái rồi mới hướng phòng phỏng vấn đi đến . Trong lòng thầm đắc ý.

Không lâu sau , cô cũng bị gọi qua căn phòng phỏng vấn kế bên đó .

Giờ thì hay rồi ! lúc này cô cảm giác giống như đi vào chỗ chết vậy .

"Xin chào mọi người ! em là Vạn Kiều Bá Uy" giọng cô vì lo lắng mà không khỏi run run.

"Xin Chào ! hmmm , theo nhưng trong hồ sơ là em tốt nghiệp trường Lưu Vĩ Nhiên và....2 năm kinh nghiệm làm việc thực tập?" Trưởng phòng kinh doanh nhìn một cái nghĩ cô cũng thật khá .

"Vâng..."

"Khoan đã ! em mới 20 tuổi?" Cô trợ lý kế bên la lên .

Gì chứ? đừng nói là công ty Dục Hoà này biến thái đến nỗi không nhận nhân viên 20 nha !

"Em...là không khai báo nhầm tuổi đấy chứ?" Cô trợ lý nghi hoặc.

"Không phải , không phải ! là do lúc trước thầy cô cho em nhảy lớp" cô vội vàng giải thích . Hai tay còn không ngừng vẩy vẩy tỏ ý sự thật không phải như thế .

"Cô bé này không tệ ! được , chúng tôi trong vòng 3 ngày sẽ liên lạc với em sau . Chúng ta sẽ sắp xếp một vị trí công việc phù hợp với em" Trưởng phòng cười cười đưa tay ra .

Cô nghe thấy thế như trúng số độc đắc liền nhanh chóng bắt lấy cái tay đưa ra kia , hai người kịch liệt cười .

Không ngờ cô cũng không đến nỗi tệ như cô tưởng a ! Hôm nay thật vui vẻ . Cô phải rủ Huyền đi ăn thật no mới được nha ! Hắc hắc .

Bước vào thang máy , cô không may cẩn thận đụng vào người đàn ông to lớn . Cũng thật may ! cô là một cô gái hoạt bát . Mặc dù là tiểu thư nhưng cách ăn mặc của cô có phần 'quái dị' !!!

Một chiếc áo thun rộng , quần jeans rách thêm đôi giày nike trắng kia khiến cô khi đụng phải người đàn ông đã không bị 'cạp đất' như mấy cô tiểu thư cùng đôi giày cao gót khác !

"Thật xin lỗi a!" cô cúi đầu vội vàng xin lỗi .

Không nghe thấy tiếng đối phương trả lời . Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt tím huyền đang dán vào người mình kia.

"Anh...? Anh là người phục vụ cao cấp của quán cà phê đó?" Hai mắt cô không khỏi tròn tròn . Thật có duyên nha!

"Phục vụ cao cấp?" Anh có vài phần không tin vào mắt mình . Rốt cục trong đầu cô không có một chút hình ảnh của anh sao?

"Phải nha ! anh sao lại ở đây? hay là lại lấy xe ai đi rửa nữa ư?"

"Rửa xe?"

"Ừm ! chính là hôm đó thấy anh lái chiếc xe Lamborghini kia nha . Tôi không nghĩ đến quán cà phê như vậy mà có cả rửa xe miễn phí" Bá Uy khoái chí cười hắc hắc . Không hoàn toàn để ý sắc mặt người đàn ông kia đã đen như cục than.

"Bá Uy ! là em nghĩ tôi là loại người nào? phục vụ cà phê rồi đến nhân viên rửa xe , có phải em còn muốn nói cho đến khi tổng kết rằng tôi là trai bao?" Giận cô đến cực độ . Giọng nói của anh không khỏi có vài phần khí lạnh , khiến cô bất giác run run người.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em Nói Thử Xem(4)

Chết rồi ! Xui xẻo lần này cô đâm phải ổ kiến lửa rồi!!!

"Tôi..." Bị anh ngang nhiên giữ lại trong thang máy , không những thế còn bị lôi đến tầng cao nhất a ! Vừa mở miệng nói đã bị anh hung dữ chặn họng.

"Em còn nói? Tôi cảnh cáo em còn nói thêm từ nào sĩ nhục tôi nữa , tôi liền bóp chết em!" Lửa giận lên đến cực độ . Anh kéo cô vào phòng nghỉ , mạnh mẽ đẩy cô xuống giường rồi hôn ngấu ngiến.

"Luuu mạnh... buông m..." cô mở miệng phản kháng nhưng kết quả lại thành công cho người đàn ông đưa cái lưỡi nóng kia vào miệng cô.

Hàng lông mi dài kia trông rất bình thường nhưng sao lúc này nó lại trở nên thật quyến rũ . Khuôn mặt hoàn mỹ kia ở trước mắt cô . Không những thế đôi môi 'bạc tình' đó đang cùng môi lưỡi cô dây dưa . Mùi vị thanh mát quyến rũ của rượu quickly lúc này đây khiến cô không muốn rời khỏi . Cô vô thức đưa tay vòng qua đầu anh , thêm mãnh liệt hôn trả.

Kì lạ , nụ hôn đầu của cô coi như không quá tệ đi . Tên này được hưởng phúc quá rồi . Anh ta mặc dù được khuôn mặt tinh tế nhưng có điểm trừ thật lớn chính là gia thế . Tuy cô không phải dạng người quan trọng về vấn đề người yêu có nhiều tiền không nhưng mà ... lão bà ở nhà chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Mãi chìm đắm với suy nghĩ nên cô bị hôn đến sắp không thở nổi rồi . Ý thức được hành động phóng túng của bản thân cô liền nhanh chóng đẩy tên đàn ông ở trên này ra.

"Anh!!! Tên sắc lang " tên này hôn cô mê mết đến đầu óc điên cuồng sao? Nhanh như thế đã đẩy áo lót của cô lên cao rồi thừa cơ gặm nhấm . Một tên Động Dục!

Cô đưa tay ra sức đẩy tên đó ra . Nhưng bây giờ mới thấu hiểu được sức của phụ nữ không thể nào đối đầu với đàn ông . Nhưng cũng không thể để tên này tung hoành tùy ý như thế !

"Bỏ ra ! Đừng để tôi chán ghét anh!" cô bực bội quát lên.

Lục Tề nhanh chóng ý thức lại , vội vàng chỉnh sửa lại áo cho cô , sau đó nói lời xin lỗi rồi bước vào phòng tắm "Uy , tôi xin lỗi . Tôi đi tắm , ở đây ngoan một chút tí sẽ ra"

Xùy ! Anh ta mơ chẳng? Có con điên nào đi ở lại cái hang động có con sói đói khát như thế kia? Nếu cô không nhanh lợi dụng thời cơ trốn đi thì cô quá ngu rồi !

Thấy Lục Sở bước vào phòng tắm . Cô mong chóng đứng dậy , chỉnh lại quần áo một chút rồi bước nhanh ra ngoài .

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Em Nói Thử Xem(5)

Cô gái đáng chết đó cứ nhiên lại sỉ nhục anh thành bộ dáng thảm thương đó !

Không nhớ ra anh ? Có thể dung thứ . Sĩ nhục anh ? Có thể chấp nhận . Nhưng có cần nói người như anh làm mấy công việc phục vụ đó được không? Không những anh bị chê cười mà cả gia tộc Họ Lục của anh cũng bị ảnh hưởng.

Vốn chỉ muốn dùng nụ hôn của mình để trừng phạt cô ấy nhưng không hiểu tại sao khi vừa chạm vào đôi môi căng mọng ấy . Thêm vẻ phong tình vạn chủng ấy , Lại khiến anh nổi lên dục vọng , không thể kiềm chế bản thân mà đã khiến cô nổi giận .

Tiếng nước chảy róc rách . Anh nắm chặt hai tay đến nổi nổi hết gân xanh . Càng nghĩ càng thấy việc làm của mình có bao nhiêu ngu xuẩn , là thời còn nhỏ ấy anh đi mà không li biệt . Bao nhiêu năm thế trả trách sao cô không nhớ . Tại bản thân thật quá nóng vội . Mới khiến cô khi gặp lại liền có ấn tượng xấu thế kia . Ngu ngốc !

Thờ dài một hơi ! Anh đưa tay tắt vòi nước . Cầm lên chiếc khăn ngăn quần quanh eo bước ra ngoài . Chỉ thấy người con gái xinh đẹp đó đã đi mất . Anh thâm cười trong lòng . Con heo nhỏ ! Em nghĩ trốn được một lần là trốn mãi sao?

"Cốc cốc..." tiếng gõ cửa truyền đến , nối tiếp là giọng nói trầm trầm tên trợ lý của anh "Lục Tổng , lão gia bảo cậu tối nay tham dự buổi tiệc mừng 20 năm Thành lập của tập đoàn Hoàn thị"

"Theo như tôi thấy thì Hoàn thị không đến lượt Dục Hoà này phải nịnh nọt" anh cau mày , phát tay có ý cho lui.

"Tôi nghĩ anh nên tham gia..."

"Anh ở đây là chủ?" anh nhướn mày nhìn về phía Lăng Mộc.

"Tôi không dám Lục tổng" Lăng Mộc chột dạ , chỉ dám dùng đỉnh đầu để đối diện với anh.

"Lui"anh phun ra một chữ sau đó đi đến tủ đồ mặc quần áo.

Còn về Lăng Mộc sau khi được cho lui thì hắn liền báo cáo ngay với lão gia . Cuối cùng cũng vì lão gia đe dọa sẽ bắt anh lấy vợ nên ngài tổng giám đốc Lục mới gật đầu đồng ý đến bữa tiệc đó.

"Lục tổng có cần an bài phụ nữ đi cùng không?"Lăng Mộ cung kính mở cửa xe cho Lục Tề , sau đó ngồi xuống ghế lái.

"Không hứng thú"anh nhàn nhạt nói.

Sao anh lại ngu ngốc đi hỏi Tổng Giám Đốc câu đó chứ ? đi theo hắn đã 2 năm lại còn không biết hắn không gần nữ sắc . Lần này không biết hắn có trừ tiền lương không nhỉ? ôi phận làm kẻ bị người ta sai khiến là thế !!!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Duyên Trời Định , Anh Và Em Nên Ở Cùng Một

Chỗ(1)

Cái tên đàn ông thối tha , gì chứ? cứ nhiên ban ngày ban mặt lại đề cô ra hôn như thế . Còn đụng chạm thân thể quý báu của cô . Một tên quái dị ! cơ mà cô thật sự cũng không ghét cảm giác bị hôn a . Cảm giác đó kích thích khiến cô ... khao khát cơ thể hắn? Không đúng , một cô gái trong sáng như mình sao có thể cùng với người đó XX gì chứ? hừ! Nhưng mà... trông anh ta có vài phần quen mắt nha.

Khoan ! sao anh ta lại biết tên mình được nhỉ? kì lạ...

"Tiểu Uy , con đã xong hay chưa? Ba sẽ cho con đi một mình đến bữa tiệc đấy!" Giọng nói của Vạn Kiều Xương từ dưới lầu vọng lên , cắt đứt đi dòng suy nghĩ của cô.

"Con xuống đây"nói rồi cô chạy nhanh xuống lầu với tốc độ ánh sáng.

Vạn Kiều Xương khi thấy cô xuống liền mỉm cười một cái , chép chép miệng nói một câu "Ai nha , con gái lớn rồi nên đi đâu cũng phải làm đẹp một tí"

Cô khoác lên tay ông rồi liếc một cái"Con không đẹp sao? còn cần làm gì nữa?"

"Đâu có ! con gái bảo bối của ta là đẹp nhất rồi , con xem ngay cả Miêu Miêu cũng ganh tị với con nữa là"

"Ba mà còn đứng đây nữa hai chúng ta sẽ trễ giờ đến bữa tiệc mất" nói rồi cô kéo ông đi.

Bữa tiệc được tổ chức trong đại sảnh Hoãn gia . Không khí náo nhiệt ồn ào . Ánh đèn mờ ảo từ đèn chùm trên trần nhà , thêm tiếng nhạc giai điệu du dương trầm bổng , khiến mọi người vừa nói chuyện vừa đứng đưa theo nhạc.

Bữa tiệc theo kiểu buffet . Một bàn ăn thật dài đầy đủ các sơn hào hải vị được đặt phía trái đại sảnh , còn ở phía phải để mọi người cùng nhau trò chuyện . Hoãn Kim Mặc - chủ của bữa tiệc này với khuôn mặt nhăn nhó của tuổi già , đang ngồi trên dây ghế sofa cùng hai cô cháu gái xinh đẹp , khuôn mặt không lạnh cũng không nhạt nhìn mọi người đang kéo đến bắt chuyện với ông.

Hoãn Huyền Thiên và Hoãn Huyền Nhạc là hai người con trai của Hoãn Kim Mặc đang cùng nhau tiếp khách . Khi Hoãn Huyền Thiên đang nói chuyện cùng với Lục Hàn Dực - chủ tịch công ty Dực Hóa , cha của Lục Tề . Ông gọi cô con gái yêu quý duy nhất của mình đến.

"Tiểu Miêu , con đến đây!" ông hướng tay về phía hai cô gái đang ngồi cùng Hoãn Kim Mặc vẫy vẫy . Hai người con gái đều sở hữu làn da trắng , khuôn mặt thanh tú , một người thì mặc một chiếc váy xanh đơn giản , một người mặc chiếc váy đỏ cầu kì . Nhìn như nước với lửa.

Người con gái váy xanh liền đứng dậy tiến về phía ông.

"Ba" Hoãn Miêu Miêu nhẹ giọng cất tiếng.

"Đây là con gái tôi Hoãn Miêu Miêu . Đây là chủ tịch Dực Hóa - Lục Hàn Dực . Chào chú đi con!" ông giới thiệu.

"Chào chú Lục . Ngài gọi con là Tiểu Miêu là được ạ" Hoãn Miêu Miêu khẽ cúi chào.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Duyên Trời Định , Anh Và Em Nên Ở Cùng Một Chỗ(2)

"Được ! Tiểu Miêu , con rất ngoan . Xem ra người ta nói con là tiểu thư gia giáo nhất thượng lưu cũng không sai" Lục hàn Dực gật gù đầu , đuôi mắt thấp thoáng ý cười.

"Thật ngại quá ! Con chỉ là làm tròn bổn phận thôi ạ" Hoãn Miêu Miêu cười cười.

Bỗng có người bước vào , làm mọi người dừng lại việc nói chuyện mà ngấm về phía đấy . Là một người đàn ông trung niên , hình như không có trong xã hội thượng lưu , cùng một cô gái trẻ tay trong tay tiến bước vào.

Cô gái trẻ làn da trắng mịn , mái tóc đen dài khỏe , để tóc thả xoăn tự nhiên . Khuôn mặt nhỏ , đôi mắt nâu sáng , hàng mi dài cong vút , mũi cao thanh lịch thêm đôi môi đỏ anh đào gợi cảm . Một mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành . Trong đầu mọi người ở đây hiện lên câu 'trâu già gặm cỏ non' ...

Trước tình huống bị mọi người nhìn với vẻ ngỡ người thế này làm cho cảm giác vui vẻ trong hia cha con cô liền mất hứng . Chẳng lẽ hôm nay cô mặc cái đầm này là bị rách sao ? Không đúng , chiếc đầm này là Huyền tỷ mua cho cô mấy ngày trước đây là lần đầu cô mặc nha . Hay là chiếc đầm này lỗi thời

rồi ? Không đúng , Huyền Tỷ nói đây là cái đầm phiên bản giới hạn mới ra cơ mà . Không lẽ Huyền tỷ gat cô sao?

"Xương? Anh bây giờ mới đến! Tôi và ba đợi anh lâu rồi đấy" Hoãn Huyền Thiên thấy người quen liền vui vẻ cười tươi đi đến.

"Thiên ! Ba Mặc ngồi đâu? Tôi đến chào hỏi!" Vạn Kiều Xương đáp lại cái ôm của Hoãn Huyền Thiên .

"Chú !!! còn có Bá Uy đây !" Cô đi đến ôm Hoãn Huyền Thiên một cái rồi buông ra.

"Ta nào có ! Xem nào , ai cha con lớn lên thật đúng là tiểu yêu tinh mà . Xinh đẹp như vậy" Hoãn Huyền Thiên nở một nụ cười dịu dàng.

"Ba ! Là người đang thiên vị" Hoãn Miêu Miêu xuất hiện , vẻ mặt trêu đùa cùng vui vẻ . Đi đến ôm lấy Bá Uy ra khỏi vòng tay lão ba của mình.

"Tiểu Miêu ! Không có a . Chị là xinh đẹp nhất , thùy mị nhất rồi . Hắc hắc" Vạn Kiều Bá Uy cười nói đến vui vẻ.

"Con bé này ! Miệng lưỡi ngày càng ngọt" Hoãn Miêu Miêu xoa xoa đầu Bá Uy.

"Lão Ba đang đợi hai người , bên phía kia , mau qua đó chào hỏi" Hoãn Huyền Thiên chỉ về phía Hoãn Kim Mặc nói với cô và ba.

"Được ! Miêu Miêu con cùng qua đó với hai ta" Vạn Kiều Xương cười với Hoãn Miêu Miêu rồi đi về phía Hoãn Kim Mặc

"Ba Mặc ! Con đến rồi"

"A Xương? Ai nha , con đến trễ ! Tiểu Uy Uy đâu?" Hoãn Kim Mặc khi này còn mặt lạnh , bây giờ thì hớn hờ ra mặt.

"Ông nội ! Con đây" Bá Uy đi đến ôm lấy ông làm nũng làm ông vui vẻ cười một cái thật to.

"Con bé ranh ! Lâu như vậy cũng không đến thăm ta . Nếu không phải lần này ta tổ chức tiệc mừng thọ , không thì chắc đến đám ma chính ta mới gặp được con" ông yêu chiều quở trách.

"Người nói vậy ! Là con mới ra trường nên không thăm người thường xuyên . Sau này con nhất định sẽ lui lại nhiều , đến khi nào ông đuổi đi mới không đến nữa"

"Cô bé ngoan"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Duyên Trời Định , Anh Và Em Nên Ở Cùng Một Chỗ(3)

Mọi người bị một loạt việc diễn ra trước mắt làm cho kinh ngạc . Không nghĩ tới cô gái xinh đẹp đó không phải tình nhân mà là con của người đàn ông trung niên đó . Không những thế lại có tình cảm sâu đậm với hoãn gia . Làm cho ông Hoãn kia một khắc nhìn thấy đã cười .

Không khí càng thêm vui vẻ . Nhưng không ai biết được sắc mặt cực kì khó coi của Hoãn Quý Y - con của Hoãn Huyền Nhạc. Chỉ một mình cô ta với bộ đồ đồ rực không ai đoái hoài . Kiểm chế sự tức giận , Hoãn Quý Y đứng dậy nói "Uy Uy , là con gái nên ra về gia giáo một chút , không nên tùy tiện"

Tuy lời nói của cô ta ngọt ngào như nhắc yêu cô . Nhưng khi vào tai cô lại trở thành những lời nói châm biếm đến khó nghe.

"Tiểu Uy để mọi người cưng chiều một chút . Lễ nào không được? Hay cô đang ghen tị với con bé?" Hoãn Miêu Miêu lạnh nhạt trả lời . Châm biếm bảo bối của ta ? Đừng hòng!

"Ghen tị gì cơ chứ?" Quý Y bình tĩnh trả lời.

"là cô không được mọi người quan tâm không phải sao?" Hoãn Miêu Miêu thật muốn nói ra câu ấy nhưng lại sợ làm ông và ba bị mất mặt nên cố gắng nhân nhượng nói ra câu khác "Ồ ! Chẳng may hôm nay chiếc đầm tiểu Uy bị đụng hàng?"

Mọi người chăm chú nhìn gia đình Hoãn gia như xem kịch . Nghe thấy câu nói của Hoãn Miêu Miêu liền cảm thấy cái gì đó không đúng !

Sao cái đầm Hoãn Quý Y mặc lại giống cái đầm của cô gái xinh đẹp đó nhỉ ? Từ kích thước đến kiểu mẫu , không sai một li , duy chỉ có không cùng màu sắc . Cô gái xinh đẹp đó mặc cho mình bộ váy màu trắng thanh thuần , đơn giản , mà vẫn gọi cảm , nổi bật được vẻ đẹp của mình . Còn tiểu thư Hoãn Quý Y đó , mặc cái đầm màu đỏ trông rất diêm dúa , lộng lẫy , lại còn phát ngôn như thế kia trông rất chanh chua , đánh đá.

Hoãn Quý Y tro mắt nhìn , nhìn cái đầm trắng của Bá Uy muốn tóe ra lửa . Con hồ ly đó ! Gia đình không nội trợ , chỉ được mỗi xinh đẹp , hết lần này tới lần khác dành đi hết sự chú ý của mọi người . Ngay đến người bác giàu có , ông nội lạnh lùng kia . Cô ta đều chiếm hết !

Chưa kể , lúc nào cũng đi dành tất cả đàn ông của cô . Nếu có thể , cô muốn băm ả ta thành trăm mảnh.

"Tiểu bá? Con cũng ở đây?" lục Hàn Dục đi đến.

"Ba nuôi?" Bá Uy kinh ngạc "Người không phải đang ở Mỹ cùng với mẹ nuôi sao?"

Cha Nuôi??? Mọi người đều bị câu nói của cô làm chấn động ! Tình cảm thâm hậu vs Hoãn gia , con nuôi của Lục gia tập đoàn Dục Hóa . Ôi ôi !! Con nuôi của tập đoàn Dục Hóa , mà tập đoàn Dục Hóa là một trong những tập đoàn lớn mạnh tầm thế giới , được gây dựng và phát triển mạnh hàng trăm năm nay . Cô bé này quả thật may mắn.

"Dục? Anh sao lại đến đây?" giọng của Vạn Kiều Xương không ngạc nhiên mấy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Duyên Trời Định , Anh Và Em Nên Ở Cùng Một Chỗ(4)

"Tôi đến tham gia tiệc mừng thọ . Ôi ! 2 năm rồi ta mới gặp được con gái của ta . Con khỏe không?" Lục Hàn Dục cười tươi vừa ôm vừa xoa đầu cô . Ai nha ! Là vợ ông sức khỏe yếu nên chỉ có đứa con trai duy nhất , cũng may nhà ông khi xưa rất thân với Vạn Kiều gia , con bé cũng hay qua nhà ông chơi , nên ông muốn nhận con bé là con nuôi , thật không ngờ A Xương đồng ý . 2 năm không gặp , tất nhiên ông sẽ bù đắp cho con gái thỏa đáng!

"Con khỏe , là người về nước khi nào?"

"Ta về hai năm rồi ! Cũng thường xuyên liên lạc vs ba con , mỗi lần ta đến chơi thì con không có nhà , hỏi ra mới biết con ở lại kí túc của trường"

"Khoan đã ! Chuyện này là..." Hoãn Huyền Thiên lên tiếng.

"Lục Hàn Thất khi xưa là hàng xóm cũ rất thân của tôi . Vợ chồng anh ấy thương con bé nên nhận làm con nuôi" Vạn Kiều Xương giải thích . Ông cũng rất thương con nha , nhưng ông thương vợ nhiều hơn , chỉ cần con bé qua nhà A Dục ở là ông cùng vợ có thể giới riêng của hai người rồi.

"Dục ! Ba Mặc là bạn thân của ba tôi , tôi và Thiên là bạn từ thời nhỏ . Hai nhà chúng ta thân như ruột thịt" ông quay sang Lục Hàn Dục một lần thêm giải thích.

"Xem ra chúng ta đều là người một nhà cả . Nào mọi người lại đây chúng ta cùng nâng ly đoàn tụ" Hoãn Kim Mặc rất ít khi vui như thế này , ông mời Vạn Kiều cùng Lục gia ngồi vào bàn riêng cùng ăn cũng trò chuyện.

"Tiểu Bá ! lát nữa A Tề cũng sẽ đến" đang cùng nhau ăn cơm , Lục Hàn Dục đột nhiên ghé vào tai Bá Uy nói.

"Tề?" cô ngạc nhiên tròn tròn hai mắt . Mỗi lần nhắc đến cái tên này cô không khỏi như bị thứ gì đó thắt chặt tim mình lại.

"Phải , nó vừa mới trở về cách đây mấy ngày . Nó còn hỏi con suốt . Con không tò mò về nó sao?" ông thật muốn tiểu Bá gả cho con trai ông nha . Để coi cô bé như con ông cũng tốt hắc hắc.

Tất nhiên là có rồi , cô rất mong gặp lại anh ấy .

Lặng lặng cúi đầu ăn , cô rơi vào suy nghĩ , cũng không trả lời câu nói của Lục Hàn Dục.

Hoãn Quý Y ngồi kế bên ông liền vô tình nghe thấy đoạn hội thoại kia . Không ngờ cô ta không những câu dẫn được Lục Hàn Thất mà còn câu được tình cảm cả Lục gia . Cô ta thật may mắn nhỉ?

Hàn Thất Lục nổi danh là có người con trai tài giỏi ! 21 tuổi người con trai của ông đã lên tiếp quản công ty trụ sở tại mỹ . Nhưng lại không biết vì sao bây giờ về đây làm việc.

Vừa nhắc tào tháo , tào tháo đã đến . Mọi ánh mắt đổ hết về phía Lục Tề khi anh mới bước vào . Một tiếng rút khí của mọi người khi nhìn thấy sự bức người của anh . Quả thật anh rất yêu mị lại rất khí chất.

Lục Hàn Dục cười một cái . Dơ tay về phía anh , làm anh chú ý sau đó bước tới bên ông .

Vừa bước đi vừa thấy lão ba của anh làm một loạt động tác trên trời dưới đất , làm anh không hiểu ông ấy muốn gì . Anh càng lúc càng cau mày , muốn gì thì nói thẳng ra đi , vòng vo mãi ! Chỉ thấy ông ra về bất lực sau đó chỉ vào người con gái kẻ bên ông .

Anh khẽ dừng bước , sau đó lại tiến bước đến chỗ cô ngồi , kéo cô gái đang ngồi thẩn người đó ra "Xin phép mọi người cho con được mượn Uy Uy một lát" rồi dẫn cô đi .

Mọi người bị hành động của anh là cho mặt ngắc tại nơi ==

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ở Cùng Chỗ Với Anh !(5)

Anh dẫn cô đến sau vườn không có bóng người , sau đó mới thả cô ra . Cô nhìn thấy anh đều nói không ra tiếng.

"Sao hả?" anh hỏi , giọng nói lạnh như băng , khiến cô rùng mình một cái.

"Anh...sao lại ở đây?" cô cúi đầu không nhìn vào mắt anh . Chỉ nhìn hắt là cô nhớ đến ngày hôm đó , mặt bất giác cũng đỏ lên.

"Ngẩng đầu lên cho tôi!" anh quát .

Cô liền ngẩng đầu . Tên này ! Nhẹ nhàng một chút là anh chết sao?

"Anh... là.."

"Em nói thử xem" mặt anh không thay đổi . Giọng nói càng lạnh.

Cô trầm ngâm một hồi lâu mới run run nói lên một chữ "Tê?"

"Tôi nghĩ em đã quên cái tên đấy rồi!" anh cười mỉm một cái.

"Anh!!!... mau đi đi ! Anh đi rồi còn trở về làm gì?" cô bùng nổ . Không hiểu sao cơn giận từ 10 năm trước ào về , khiến giọng nói của cô tràn đầy run rẩy , nước mắt cũng trào .

"Tôi như một con ngựa ! Ngày đó đứng trước nhà anh mặc cho trời mưa to thế nào , khẳng khái rằng anh sẽ về mà đứng đợi . Ngày đó là ngày tôi nhục nhã nhất . Tôi không muốn thấy anh nữa . Đi đi !" cô ngồi sụp xuống bưng kín mặt .

Xa anh cô có thể chịu . Nhưng có cần đi không một lời chào không? Cảm giác giống bị bỏ rơi vậy . Cô mới không thèm anh quan tâm nữa.

Anh không trả lời , chỉ lẳng lặng đứng đó , mãi đến khi cô ngừng khóc . Bá Uy từ từ đứng dậy , trên mặt lúc này nhem nhuốc nước mắt . Cô nhìn thấy anh còn đứng chỗ đó , cảm động lại sụt nước mắt lần nữa rơi .

"Sao còn chưa đi..." lời nói chưa hết đã bị câu nói của anh làm cho chấn động.

"Không phải tôi đã về với em rồi sao?" chưa bao giờ như anh lúc này - nhân nhả , ưu thương.

"Lại đây!" anh tiếp tục nói , đưa tay về phía cô chờ cô lao vào cái ôm ấp tình cảm của anh.

Nhưng đứng một hồi vẫn chưa thấy cô đi đến . Cứ đứng ngơ ra mà nhìn . Anh liền bất lực đi đến ôm cô vào thật chặt .

Người con gái này ! Là người anh thích nhất . Nhớ nhất , cũng yêu nhất ! Anh cũng đã từng nghĩ khi đi cô sẽ buồn , cũng nghĩ cô khóc thật nhiều . Anh biết , anh cũng chuẩn bị tâm lý cô chửi mắng . Nhưng khi nghe cô nói , lòng anh không những nặng trĩu mà còn đau xót.

"Tôi sẽ bù đắp cho em ! Được không?" anh xoa xoa đầu cô . Khẽ hôn lên trán cô một cái đầy dịu dàng.

Không thấy cô trả lời anh cứ thế ôm cô , ngắm nhìn sao trời . Đến khi anh nghe thấy giọng nói ấy "Đền em cả đời còn lại của anh!"

Anh vui vẻ hôn lên đỉnh đầu cô , nhẹ giọng "Tôi cho phép"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thay Em Ra Mặt(1)

Rột cuộc là cô có phải đang lấy đá chọi chân mình không?

Nhận lời xin lỗi làm gì để bây giờ cô phải làm thư kí cho hắn . Vốn là cô muốn một chức vụ nhỏ trong công ty thôi mà!!

Đã làm rồi thì thôi đi ! Đằng này anh ta còn giam cầm mình trong tầm nhìn của hắn . Cái gì mà không thấy cô anh sẽ nóng lòng đi tìm mà không làm việc được mất . Cái gì mà sẽ trả lương hậu hĩnh cho cô nếu cô ngoan ngoãn? tất cả đều là nói dối nói dối a!!!

Đã một tuần rồi nha . Công việc của cô chỉ là ngồi nhìn hắn làm việc , pha cà phê cho hắn , lên mạng chơi game , làm cơm trưa cho hắn Đơn giản đi ! chỉ duy nhất cái lời hắn một tí liền bị trừ nửa tiền lương . Hừ ! lương cao thì được gì? trừ hết cũng như không có thôi!

Ví dụ điển hình như ngay lúc này .

"Em đến đây!" Lục Tề vẫn cầm cúi làm việc , không thèm nhìn lấy cô một cái . Cái tay đáng ghét kia ngoắc ngoắc cô đến kiểu như ngoắc 'cầu' hừ!

Cô ra về chán ghét đi đến "Anh có việc cần giao?"

"Không có" Lục tề giữ nguyên trạng thái , nhất quyết không nhìn cô .

"Vậy chứ anh kêu em đến làm gì?" Cô bắt đầu câu .

"Muốn nghe giọng nói của em" anh thản nhiên trả lời.

"Đồ thần kinh" Cô liếc anh một cái sau đó thì đi về chỗ .

"Thần kinh nhưng vẫn có người yêu" anh nhếch mép cười.

"Ai thèm yêu anh chứ?" cô quay ngoắt lại , cau mày.

"Tôi là nói em yêu tôi sao?" anh nhướn mày ngẩng đầu nhìn về phía cô . Chọc giận cô thú vị thật !

"Chán ghét" hừ! lúc nào cũng cái bộ mặt độc tài ấy . Cô về chỗ nhìn mảnh giấy trên bàn , tưởng tượng như mặt của hắn mà xé , mà đánh . Đợi đấy !

"Em lại đây" Lục Tề gọi . Lần này cô nên rút kinh nghiệm haha , tốt nhất nên làm ngo.

"Mau lại đây" anh liếc sang cô hăng giọng.

"Anh nói đi , em nghe" cô nằm dài trên sofa lười nhác trả lời

"Không ngoan trừ nửa tháng lương" anh nhàn nhạt nói.

"Cái gì? Anh đã trừ em hai lần , vậy là em không còn lương a!"

Đạo lí đâu rồi ? Tên độc tài.

"Lo gì? Tôi nuôi em là được"

Cô đây mới không thèm nhé . Hừ!

"lại đây!" anh giang hai cánh tay hướng phía cô . Nhếch mép cười.

Cô đi đến với vẻ mặt uất ức.

Anh thuận tay đặt cô ngồi lên đùi mình rồi ôm cô vào lòng . Đặt cằm mình lên vai cô rồi nói.

"Mai tôi đi công tác"

"Thiệt sao?" Cô ngạc nhiên nhìn anh , mừng rỡ không thôi.

"Có vẻ em rất thích nhì?"anh lạnh lùng liếc cô một cái.

Hỏi thừa . Thích quá ấy chứ ! Cuối cùng cô cũng có thể công khai tự do vài ngày , thật tuyệt vời!!

Cô vui mừng hớn hờ ra mặt

"Anh đi khi nào trở lại?"

"Có lẽ một tuần"

"Ủm" Cô thầm đắc ý trong lòng . Hắc Hắc!

"Ồ nhà ngoan ngoãn một chút , đừng chạy loạn" Anh dịu dàng vuốt mái tóc của cô . Mùi hương lan tỏa từ mái tóc cô khiến anh dễ chịu , anh nhắm hai mắt để tận hưởng .

"Em biết" cô đáp.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thay Em Ra Mặt(2)

Anh bảo rằng , cô nên ở nhà ngủ thật tốt . Không cần đưa tiễn anh ra sân bay , nhưng cô cứng đầu , nhất quyết đòi tiễn . Anh nghĩ thầm , có lẽ cô ấy không muốn xa anh . Cả hai chỉ vừa mới bên nhau chưa đến một tháng . Anh sắp tới lại phải công tác nhiều , cô ấy sẽ tui thân.

Nhưng... thực tế thì không khả quan cho lắm . Đùa chứ ! Cô mà không tận mắt thấy anh đi thì cô sẽ không thể tin được mình đã tự do nha . Không thể trách cô nha keke.

"Nhớ ngoan ngoãn . Tôi về có quà cho em" Anh vuốt tóc cô , có lẽ anh lưu luyến mùi hương mái tóc này , còn có cả ... mùi hương từ cơ thể cô.

"Em biết rồi ! Anh thật lắm chuyện ! Mau vào trong đi a" cô cau mày đẩy anh đi.

Anh cúi xuống hôn cô đầy nồng nhiệt . Mặc kệ cho bao ánh mắt đang đổ dồn về phía họ.

Một mỹ nhân cùng anh chàng mỹ nam kia . Đốt cháy hàng ngàn ánh mắt ở đây chỉ với nụ hôn của họ . Anh cuồng dã , cô mê say . Hai người hôn đến không biết trời đất . Người ngoài nhìn họ đều là vẻ ngưỡng mộ , vẻ ghen tị . Một cặp đôi luyến nhau , không rời xa nhau.

Anh buông cô ra . Cô thiếu không khí dựa vào lồng ngực anh mà thở . Mặt anh không chút biểu cảm nhưng trong ánh mắt anh lại toát lên vẻ dịu dàng , đuôi mắt còn thấp thoáng ý cười . Anh đưa tay xoa xoa tấm lưng cô . Ghé sát tai cô thì thầm "Khi về sẽ dạy em cách hôn"

Sắc lang ! Cô không trả lời . Nhìn mặt cô ửng đỏ cũng biết cô đang ngại . Không chọc cô nữa . Một tay cầm áo khoác vest , một tay kéo vali đi vào trong . Hình ảnh anh khuất dần sau cánh cửa đó.

Cuối cùng cô cũng có thể vui chơi rồi . Nhưng cư nhiên cô lại cảm thấy mất mát , hình ảnh anh đi lại khiến cô nhớ đến anh , cũng nhớ đến năm đó bộ dạng khô sở của một cô bé 10 tuổi năm đó!

Cô xoay người tiến về chiếc xe ferrari của anh . Cũng thật tốt , anh nói có thể lấy xe từ gara của anh , không những thế anh còn đưa cô một tấm card để dùng . Anh chu đáo quá rồi !

Ổn định chỗ ngồi , cô lấy điện thoại gọi cho Mạt Huyền.

"Huyền ! Chị em mình đi chơi đi !"

"Con bé này ! Giờ mới nhớ đến bà chị này sao?" Giọng nói bên kia rất lớn , làm cô phải để điện thoại ra xa.

Cô cười xòa lại nói "Em nào dám ! Công việc bận quá , bây giờ rảnh em liền gọi chị này !"

"Hừ ! Em đang ở chỗ nào? Chị sang đón"

"Khỏi ! Em sang nhà chị!"

Nói xong không để đối phương trả lời cô liền cúp máy

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thay Em Ra Mặt(3)

Cô chạy xe nửa tiếng đồng hồ . Đến trước ngôi biệt thự ở ngoại ô thành phố của Mạt Huyền.

"Xe của ai đây?" Mạt Huyền đứng ngoài cổng nhìn cô với ánh mắt đầy kinh ngạc.

"Mới lượm từ bãi rác" Hắc hắc ! không biết khi anh nghe cô nói nhà anh là bãi rác không biết anh có lột da cô không nhỉ?

"Bãi nào thế? chị đây cũng muốn nha" Mạt Huyền cười cười nói.

"Anh có thể mua cho em . Không cần lượm" Trần Nam Tiêu từ trong nhà đi ra , đến kế bên Mạt Huyền ôm eo cô . Khiến cô cảm như hén!

"Anh Tiêu , anh khỏe!" cô cười tí mắt nhìn Trần Nam Tiêu.

"Bá Uy , chào em!" Anh giang tay xoa đầu cô vài cái , sau đó mềm giọng nói.

Trần Nam Tiêu - Đại công tử tập đoàn Trần thị ở thành phố A . Bạn trai của Mạt Huyền . Đồng thời còn là anh ruột của Trần Nam Hoa - một người anh thân của cô khi còn đại học (đọc chương 1 sẽ rõ)

"Anh cũng đi sao?" Bá Uy ngạc nhiên hỏi.

"Anh ấy là người hầu của chị em mình hôm nay" Mạt Huyền vui vẻ kéo cô đi về phía xe cô.

"Khoan khoan!" cô đột nhiên ngăn cản hành động khi Mạt Huyền chuẩn bị bước lên xe.

"Chị đi xe riêng với anh Tiêu đi ! lúc về em không thể tiễn anh chị đến nhà được . Cảm thông" Bá Uy nhìn Mạt Huyền cười nhếch mép một cái . Sau đó lại nhìn sang Trần Nam Tiêu nháy mắt .

Khi này Huyền nói anh Tiêu là người hầu . Ai đó đã đen mặt rồi . Bây giờ còn đi chung xe với cô nữa , đảm bảo cô sẽ sống không yên ổn a . Dù sao cô cũng không nên làm người thứ ba chen vào cuộc vui của họ nha.

Trần Nam Tiêu cười với cô một cái . Lúc đi ngang qua cô còn cụng tay với cô . Mạt Huyền lúc này cảm thấy bị chiến hữu bán đứng . Cái mặt xị ra như bánh bao chiều , hậm hực đi về phía xe của Trần Nam Tiêu.

Ba người cô dừng trước toà nhà FCC - Fashion City Centre . Toà nhà thời trang nổi tiếng của cả nước . Người có thể vào trong đây chỉ có thể là con nhà giàu . Cô thật sự không muốn vào đây nha . Bởi vì đồ trong đây rất mắc . Một cái áo có thể lên đến hàng chục vạn a.

"Tiểu Uy ! anh không phải không thể trả nổi mấy bộ đồ cho em" Thấy sự cương quyết không vào của cô . Trần Nam Tiêu liền nói.

"Anh Tiêu ! em là không muốn lãng phí . Huống chi đồ ở nhà em còn mặc không hết"Cô lắc đầu , cau mày nhất quyết không vào.

"Vậy... được rồi! vô trong đó ăn vài món . Chúng ta cũng đói rồi!"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thay Em Ra Mặt (4)

Từ sau cái bữa tiệc mừng thọ đó . Hoãn Quý Y cô chỉ càng thêm hận á tiện tì Vạn Kiêu Bá Uy đó .

Cô ta đã may mắn vì chiếm được tình cảm ông nội cô . Bây giờ còn chiếm cả người đàn ông cô muốn theo đuổi . Hừ ! mối thù này cô quyết không thể dung thứ . Cô có tất cả , tôi sẽ khiến cô không thể vui vẻ khi có thứ đó . Thấp hèn!

Vốn là hôm nay rảnh rồi . Hoãn Quý Y không có việc lại rủ bạn thân là Liễu Nhi cùng đi dạo .

Đang vừa đi thì vừa nói chuyện cô lại gặp được một vị quý nhân nha .

"Xin hỏi , Bác đây là Hàn Dực ?" Hoàn Quý Y ra về Thiên kim tiểu thư lễ phép chào hỏi , sau khi nhận được cái gật đầu của Lục Hàn Dực , Hoàn Quý Y tươi cười "Cháu là Hoàn Quý Y , Chào bác trai , bác gái" Hoàn Quý Y sau khi chào hỏi ông liền quay sang vợ ông chào.

"Không biết tiểu thư Hoàn có gì cần bàn sao?" Lục Hàn Dực không nói , để người vợ mình là Tuy Tâm Ly lên tiếng .

Bà Không thích những cô tiểu thư vô phép thế này . Từ trên xuống dưới đều là vẻ danh giá mà còn giả bộ như mình thánh thiện lắm . Đã thế còn xưng hô kiểu quen biết đã lâu . Đúng là mặt dày.

"A! dạ là lần trước , bác trai đến bữa tiệc của ông nội con . Chúng ta vẫn chưa có trò chuyện nhiều , nhân tiện hôm nay tình cờ gặp cùng nhau qua phía bên kia vừa thưởng thức cà phê vừa tán gẫu được không ạ?" Hoàn Quý Y chỉ tay về quán cà phê gần đó.

Tuy Tâm Ly cau mày một cái . Cũng đồng ý cùng qua đó nói chuyện . Nhưng bà cũng không ngờ cùng cô ta qua đó mà bà gặp được người quen .

"Tiểu Uy a!" Tuy Tâm Ly hớn hờ chạy lại chỗ cô đang ngồi.

Chỉ thấy Bá Uy mặt hớn hờ giống bà , hai người ôm nhau đầy tình cảm.

"Mẹ nuôi , con nhớ mẹ lắm . Mẹ khỏe chứ?" Bá Uy vui vẻ hôn lên má bà một cái.

"Ai da , con gái ngoan . Càng ngày càng xinh đẹp . Ta khỏe , ngày nào cũng được ba nuôi con dẫn đi du lịch nha" bà yêu chiều vuốt vuốt tóc Bá Uy . Bà không thể có con nữa , không thì bà đã sớm sinh một cô bé xinh đẹp rồi . Cũng may , ông trời có mắt , cho bà được gặp tiểu Uy.

"Mẹ , thân thể người không khỏe . Chơi có chừng mực nha , người đổ bệnh con sẽ đau lòng..." còn chưa nói xong , tiếng nói của Lục Hàn Dực lấn át.

"Con nói vậy , mẹ của con chính là rất khỏe . Coi kia !!! con quên mất cả ta sao?"

"Ba ! người thật là!!!" cô ra về làm nũng , cũng không quên đi đến ôm ông một cái.

lúc này có tiếng hăng giọng , kéo ba người ra khỏi cuộc vui đoàn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thay Em Ra Mặt(5)

"Tiểu Uy ! Đây là Hoàn tiểu thư" "Còn đây là con gái của ta Vạn Kiều Bá Uy" Lục Hàn Dực hướng hai người giới thiệu cho nhau.

"Chào Hoàn tiểu thư"

"Chào" Hoàn Quý Y liếc mắt khinh thường . Cô ta tốt số đấy ! câu dẫn hết người này đến người khác. "Giờ mới để ý . Người đàn ông đi cùng Vạn Kiều tiểu thư là có thân phận gì?" Hoàn Quý Y khé liếc sang người đàn ông bên cạnh Bá Uy , thắm nở nụ cười sảo trá.

Cô đi cùng ai , đến lượt cô ta quyết định ư? Buồn cười chết người . Bá Uy liếc mắt xem thường . Không quan tâm đến Hoàn Quý Y , cô quay sang giới thiệu với Tuy Tâm Ly.

"Ba mẹ , đây là Trần Nam Tiêu . Anh ấy là vị hôn phu của chị Huyền" Cùng lúc Mạt Huyền từ phòng vệ sinh trở lại , cô giới thiệu một thể.

"Chúng con là đi dạo chung sao? Ta không biết , Tiểu Uy con phải đi cùng ta . Con muốn bỏ mặc bà già này đến khi nào?" Tuy Tâm Ly ra vẻ oán trách , giận dữ chửi đầu vô ngực Lục Hàn Dực.

"Mẹ , con không có . Hay là mọi người cùng nhau đi được không?" Bá Uy ôm lấy bà làm nũng . Ba người Mạt huyền , Nam Tiêu cùng cô khi nãy đã ăn no . Nếu vậy đi dạo tiêu com cũng là ý kiến không tồi.

Tuy Tâm Ly mặt mày rạng rỡ . Gật đầu một cái rồi kéo Bá Uy đi . Bà đã ngoài 40 nhưng sao lại trẻ con hết sức , vẫn không khác lúc trước.

Đám người cứ thế nói chuyện rồi đi dạo , bỏ mặc Hoàn Quý Y với vẻ mặt đen xì . Cô cứ chờ đó đi Bá Uy , tôi sẽ cho cô biết hậu quả câu dẫn người khác là như thế nào.

Khi nãy nhìn thấy Bá Uy cùng Nam Tiêu ngồi trong quán , cô ta đã thành công chụp được bức hình . Việc còn lại chỉ cần đưa cho một tên nhà báo nào đó , tin rầm rộ rồi đến tai Lục Tề . Để coi cô tránh làm sao sự tức giận của hắn.

"Ai da Tiểu Uy . Bây giờ mới nhớ , con không cùng thằng Tề đi công tác sao?" Tuy Tâm ly vừa dặt tay Bá Uy vừa nói.

"Con mới không cần đi cùng anh ấy nha . Mẹ không biết đâu chứ anh ấy chỉ gặp lại một tuần mà giam con giống như tù nhân a . Hiếm lắm mới được anh ấy cho đi thả gió*" Nhắc lại cái tên đó cô vừa cảm thấy chán ghét cũng thấy nhớ nhung anh ta nha . Sao cô cứ cảm giác giống cái ngựa anh ta bỏ cô đi du học vậy trời.

(Thả gió : Kiểu như tù nhân bị giam lâu ngày được thả để đi dạo trong sân)

"Nó dám giam con sao? Thằng này thật to gan"

"Đúng ! Anh ấy là giam con trong tầm nhìn của anh ấy . Mẹ không biết đâu , ở công ty hay bất cứ nơi đâu anh ấy cũng phải nhìn thấy con . Đến khi tan làm cần về nhà thì cứ 10 phút lại gọi điện nghe báo cáo con làm gì" Cô kể còn phụ họa bừa bãi , ra vẻ thật khổ sở . Hắc hắc , anh về đây . Đảm bảo anh sẽ bị mẹ nuôi cho một trận!

Cô đang thầm đắc ý trong lòng thì tiếng nói Tùy Tâm Ly làm cô như sét đánh ngang tai"Khá khen cho con trai của mẹ . Nó quan tâm con là điều rất tốt . Con không cần về mặt thể kia . Ta nuôi nó từ khi bé , rất hiểu tính nó . Nếu nó thích cái gì sẽ liền khur khur giữ bên người đến nỗi đồ từ nhỏ nó yêu thích đến giờ vẫn còn giữ . Phải thưởng nha , được rồi ta sẽ thưởng cho hai con chuyến đi chơi ở paris 1 tuần . Hai đứa tranh thủ bồi đắp tình cảm" Con mình mang nặng đẻ đau , tất nhiên bà phải giúp nó có một con dâu tốt . Mà cô con dâu này bà rất thích nha !

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thay Em Ra Mặt(6)

Kể từ cái ngày đi dạo cùng ba mẹ nuôi đó . Khiến cô gần như không còn sức sống tung tăng vui vẻ , hầu như mấy ngày nay cô ở lì trong nhà . Hết ăn lại đến ngủ , nếu Lục Tề không về sớm khăng định cô sẽ thành một con heo lười . Nhắc đến anh ta mới nhớ . Đi mấy ngày rồi , một cuộc gọi điện cũng không thèm gọi cho cô nha . Thật đáng giận , hừ!

Cô buồn chán nằm dài trên ghế salon , lướt web chơi game . Không hiểu sao cô lại nhấn nhầm vào hộp thư , không mở ra thì không sao , mở ra rồi lại có việc làm cô tò mò . Là thư của Mạt Huyền , hình như là một đường link . Chị Huyền đáng ghét , sau bữa đó liền đi chơi với anh Tiêu bỏ mặc cô . Cô nhấn vào đường link.

Ầu mau gót ! Một loạt tin tức hot trong tháng xuất hiện trên màn hình máy tính

Tin thứ nhất : Tiểu thư Vạn Kiều chính là đứa cháu bảo bối không cùng huyết thống của Hoãn gia.

Tin tiếp theo : Tập đoàn Dục Hỏa lần đầu công khai có con nuôi , là tiểu thư Vạn Kiều - đứa cháu bảo bối Hoãn gia.

Cả hai bài viết đều được đăng từ tuần trước . Trời ạ ! Chuyện này hot cả tuần nay sao cô không biết gì vậy? Có phải cô đánh giá thấp bản thân hay những người đó ca tụng cô quá . Nhìn đi ! Một loạt các bình luận đều tràn đầy ý ngưỡng mộ cô . Cái gì mà "Nhìn thì giống vịt hôi , nhưng lại là thiên nga"? , gì mà "Đẹp cũng không là tất cả , còn phải có sự may mắn" Thật muốn đâm đầu vào tường mà.

Chưa hết ! Tin sau đây còn sốc não hơn . Chính là "Nghỉ vấn tiểu thư Vạn Kiều hẹn hò với chồng sắp cưới của Mạt Huyền - đại tiểu thư của Vạn thị" được đăng từ ... ngày hôm qua?

Cô lướt xuống , một loạt hình cô cùng Nam Tiêu trong tòa nhà FCC đó.

Ồi mấy chuyện này xoay cô đến chóng mặt . Mấy lời bình luận ngưỡng mộ cô , bây giờ đổi thành mấy lời kiểu như đang chửi rửa tiểu tam.

Làm ơn đi ! Có kiểu người nào mà lại trở mặt nhanh đến như thế?

Cô bắt lực đánh đống máy tính . Càng xem chỉ càng làm cô thêm chóng mặt . Miệng thiên hạ đúng là chuyện gì cũng có thể nói.

Đang trong lúc cô khốn khổ nhất . Tiếng chuông di động vang lên , không nhìn số mà trực tiếp nghe máy

"Xin chào!"

"Em đang ở đâu?" giọng nói lạnh băng kia cô không thể quên . Nhưng tại sao lúc này lại khiến cô vui vẻ.

"Em đang ở căn hộ"

"Tôi qua đó" nói rồi không cần câu trả lời anh đã liền cúp máy .

Thiệt tình! Qua gì chứ ? Ai cho anh qua ! Mà khoan đã ... anh ấy về rồi ư?

Chương 21: Thay Em Ra Mắt(7)

Tiếng chuông cửa vang lên, cô chạy nhanh ra đến cửa. Tay với lấy định mở nhưng không ngờ lại bị người bên ngoài nhanh một bước mở ra. Khiến cô đâm thẳng vào lồng ngực rắn chắc. Cô lao đảo rồi té xuống đất, kết quả là hai móng cô đập cánh không thương tiếc vào nền nhà lạnh lẽo.

"Vội như vậy là vì muốn gặp tôi sao?" Anh nhìn cảnh trước mắt, nhếch mép cười.

"Anh? Em mới không thèm" Anh đưa tay bế cô lên rồi ôm đi vào phía trong nhà. Ngồi xuống ghế sofa sau đó thuận tiện đặt cô ngồi lên đùi mình. Hai mắt anh và cô đối diện nhau.

Nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi. Trên cổ áo somi trắng kia còn có dính một ít bẩn. Hai mắt tuy quảng thâm không hiện rõ nhưng rất rõ ràng nhìn thấy anh có vẻ rất bận đến nỗi không có thời gian nghỉ.

Chắc là khi xuống máy bay lại vội vàng đến chỗ cô. Anh còn không thèm nghỉ ngơi sao?

Cô bắt giác ôm anh, tựa vào vai anh.

Anh nhẹ nhàng xoa tóc cô nói "Có nhớ tôi không?"

Cô ngẩng đầu liếc anh một cái rồi tuông ra chữ "Không!"

Sau đó lại bổ sung thêm câu "Không có anh rất thoải mái"

Anh nâng cằm cô lên, ánh mắt anh nhìn cô với vẻ say đắm, còn có ngọn lửa đang cuồng nhiệt cháy kia "Thật?" anh phun ra một chữ.

Cô nhẹ giọng đáp "Ừm"

Anh liền đặt một nụ hôn đầy mãnh liệt lên môi cô. Anh mút thật mạnh như muốn mút lấy hết tất cả vị ngọt kia. Lưỡi anh hòa quyện, khuấy đảo khoang miệng cô. Làm cô mê luyến không dứt. Hai người cứ thế hôn nhau cho đến khi cảm thấy thiếu hơi.

Xa nhau mới mấy ngày mà đối với anh như mấy thế kỉ. Anh thật nhớ đôi môi này!

Anh cất giọng khàn khàn sau nụ hôn kia "Tôi rất nhớ em"

Câu nói ngọt kia bắt giác khiến cô đỏ ửng cả mặt "Vì sao không gọi điện cho em" nếu anh nói nhớ, thì vì sao không gọi điện thoại cho cô chứ?

"Không phải là để về sớm với em sao?" Giọng nói anh tuy lạnh nhạt, nhưng lại tràn đầy ngọt ngào.

Anh nhìn cô, càng mê đắm. Lại nhin không nổi tiếp thêm cô một nụ hôn.

"Thật ra trên máy bay, việc đầu tiên tôi nghĩ tới chính là hôn em như thế này khi trở về" anh vuốt nhẹ nhẹ má cô.

Cô lúc này càng thêm đỏ mặt. Im lặng nhìn anh mà không trả lời.

Sau một hồi lâu trao đổi đưa nhau những cái nhìn tình cảm. Anh đột nhiên kéo cô ra khỏi căn hộ.

"Chúng ta đi đâu?" cô vất vả vừa chạy theo anh vừa hỏi

"FCC" anh lạnh lạnh phun ra một chữ.

"Đến đó làm gì?" Cô vẻ không hiểu hỏi.

"Đẫn em đi dạo"

Trong lúc chờ lên máy bay anh nhầm chán nên mở tin tức ra xem. Vô tình thấy được một loạt tin nóng hổi. Trong đó cái tin khiến anh chú ý lại là cái tin cô hẹn hò kia. Sờ dĩ hôm đó khi lão bà nhà anh trở về có gọi điện cho anh nói chuyện. Anh cũng biết mọi việc như thế nào nhưng việc anh không chấp nhận nổi chính là hôm đó cô không dùng tiền anh đưa. Được! Nếu cô không dùng thì hôm nay anh sẽ dùng thay cô.

Chương 22: Thay Em Ra Mặt (8)

Lão bà nhà anh hiếm lắm mới đi dạo phố trong nước một lần, thường thì theo ông chồng yêu quý của bà ấy đi khắp nơi, mặt bà ấy bị người làng quên đến nỗi không nhớ được rồi. Cơ hội hiếm có như thế, cô lại từ chối đồ bà ấy mua. Đã thế còn không chịu dùng tiền của anh đưa. Được lắm! Cô không dùng, nah thay cô dùng.

Lục Tề kéo Bá Uy từ cửa hàng này đến cửa hàng khác. Mỗi lần vô một cửa hàng khi đi ra lại thêm một đồng đồ trên tay. Anh cứ mãi mua sắm cho cô, khiến cô hết thay ra mặc vào, còn phải đi dòng dòng khiến cô mệt chết rồi.

"Tề! Anh... mau đứng lại. Em đau chân quá, không muốn đi nữa đâu" Cô tránh muốn thoát khỏi cái nắm tay của anh.

Anh trầm mặc không nói lời nào chỉ chăm chăm nhìn vào mắt cô.

"Anh... Là đang để ý đến chuyện đó sao?" thăm rồi, cái đám nhà báo là cái chết tiệt, đang tin nhảm Tiêu với cô hẹn hò, bây giờ không phải họa đang trước mắt sao?

"Em nói thử xem" Anh lạnh lạnh lên tiếng, neho neho mắt nhìn cô.

Cô như chợt dạ, cúi đầu. Đột nhiên cô không muốn đối diện... không phải, là không dám đối diện với ánh mắt sốt rét ấy.

"Em... không phải tại em"

"Không tại bản thân em thì còn ai? Cái con heo ngốc này!" anh lườm rồi cộc đầu cô một cái.

Anh nhàn nhạt lên tiếng "Có ai ngu ngốc như em không? Em là chê tiền đưa em ít nên không xài. Hay là em chỉ muốn xài tiền của người đàn ông khác?"

What the hội, man? Không phải anh ta tức giận là cái tin kia sao? Vậy ra là do cô tưởng tượng thôi sao? Thật mất mặt a!

"Trả lời" đôi mắt cương nghị của anh, bờ môi mỏng hơi mím đó, tràn đầy vẻ nghiêm túc pha lẫn sự tức giận.

Làm gì chứ? Không xài tiền cũng bị chửi sao?

"Đồ em mặc không hết, không muốn mua nữa nha. Anh không phải quản em. Em không thích hoang phí mấy thứ không hứng thú"

"Em thử nói lại một lần nữa" về mặt anh lúc này như muốn nói: Nếu em dám lặp lại, tôi khẳng định sẽ cho em biết tay.

Cô chợt run một cái. Cất giọng "Em."

"Kể từ lúc này. Tiền tôi đưa e cứ xài đi. Tôi không phải nuôi nổi em. Em không xài nghĩa là em không yêu tôi" Anh kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô nói.

"Ai thèm yêu anh. Với lại để em xài sẽ tán gia bại sản cho anh biết mặt" cô bĩu môi lườm anh một cái. Nhưng khóe miệng đều không che nổi nụ cười rạng rỡ kia.

"Em có bản lĩnh đó? Em nghĩ tôi tích cực làm việc là để làm gì? Còn không phải vì tương lai chúng ta sao?" Anh ôm thật chặt lấy cô. Nếu anh không xác định tương lai của hai người. Thì bây giờ anh cần gì phải bận tới mặt tối mũi như thế này? Tất cả không phải vì cô hết sao?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thay Em Ra Mặt(9)

"Tiểu thư Vạn Kiều, Lục tổng thật trùng hợp" Hoãn Quý Y từ đằng xa đi đến, bắt chặp hai đang thể hiện tình tứ trước công chúng.

Cái giọng nói vừa chán ghét vừa chanh chua đấy, đánh chết cô cũng không quên. Cô buống anh ra, nhìn về phía Hoãn Quý Y mỉm cười

"Thì ra là Hoãn tiểu thư . Cò về Hoãn tiểu thư rảnh rồi nên lần nào đến đây tôi cũng thấy cô cả"

"Không có . Tôi chỉ đang mua sắm trong đây cùng vài người bạn . Thấy cô liền qua đây chào hỏi" nói xong Hoãn Quý Y còn không quên quay sang nhìn anh một cái.

Cái người này ! Thích nhìn là nhìn sao? Tôi móc mắt cô bây giờ !

"Tiểu thư Vạn Kiều thật có phúc . Lần trước thì đi cùng với Tiêu tổng của tập đoàn Trần thị , hôm nay lại đi cùng Lục tổng của Dực Hóa . Tốc độ thay bạn trai của cô thật không kém" Hoãn Quý Y thầm nhếch mép . Tôi không có được người đàn ông này , Bá Uy cô cũng không được có .

Đồ đàn bà nói dối không chớp mắt . Hôm đó rõ ràng cô ta nghe cô giới thiệu Tiêu là bạn trai chị Huyền cơ mà . Đúng là tâm xà khẩu phật , hừ !

"Cám ơn Hoãn tiểu thư quan tâm . Uy Uy nhà tôi như thế nào tôi hiểu rõ"Anh nhàn nhạt trả lời.

"Lục tổng tôi thấy một người cao quý như anh không nên để người phụ nữ như cô ta vừa dắt mũi vừa cầm súng , chi bằng ..." chi bằng tôi hiểu đạo lý , hai ta ở cùng chỗ vẫn tốt hơn . Đáng tiếc , câu nói còn chưa hết đã bị anh mạnh mẽ cắt ngang , làm Hoãn Quý Y cô im thinh.

"Tôi biết ý tốt của tiểu thư , nhưng làm sao đây tôi không đủ tiền đến mức nuôi tình nhân . Chỉ riêng tiền nuôi Uy Uy thôi tôi còn thấy không đủ" vừa nói anh vừa giơ lên đồng túi đồ to trên tay.

Mặt Hoãn Quý Y hết xanh rồi trắng , cô ta cười cười rồi lãnh đi thật nhanh . Mới đầu còn nghĩ cơ hội tốt như vậy , con người Lục Tề từ trước đến giờ nổi danh là cao ngạo , chắc chắn làm sao có thể chịu được khi bị người phụ nữ của mình cầm súng . Cứ nghĩ sẽ câu được con cá to mà mình luôn muốn , không ngờ không những không câu được , lại bị người ta hung hăng lăng mạ thế kia . Ngày hôm nay thật đen đủi , tiện tì Bá Uy đó lần nào gặp ả ta cũng nước hạo vào thân!

Thấy Hoãn Quý Y đi xa , anh cũng không thể lãng phí thêm thời gian , liền kéo cô đi xem thêm mấy cửa hàng khác .

Nhưng chưa đi được 3 bước liền bị cô kéo lại.

"Em không muốn mua nữa . Chúng ta về nhà đi" giọng nói cô không biết vì sao lại trở nên vui vẻ . Có lẽ là khi nãy nghe thấy lời nói kia của anh.

"Tại sao? Em không thích đi cùng với tôi ?" Anh bắt giác cau mày quay lại nhìn cô.

"Không có ! Anh ngồi máy bay đường dài như thế . Trước đó còn làm việc nhiều , bây giờ về đây còn đi dạo cùng em cả buổi . Anh không thấy mệt sao?" cô kéo kéo ống tay áo anh làm nũng.

Anh kéo cô lại bên mình , hôn lên đỉnh đầu cô nói "Đi với em không mệt"

"Anh không mệt nhưng em mệt" cô nhắm mắt ngược nhìn trong cái ôm của anh.

"Ngoan , bây giờ về nghỉ ngơi , được không?"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bồi Rượu(1)

Lãng phí thời gian với cô Hoãn gì đó ? anh không có thời gian chơi đùa . Anh làm sao không nhận ra cô ta đang thừa nước đục thả câu? Dù sao với tư cách là bạn trai kiêm người giám hộ kiêm người quan trọng của Uy Uy , anh vẫn là nên thay cô ra mặt , chính mình tự "đá văng" cô ta .

"Anh nghĩ gì thế?" Giọng nói dịu dàng của cô vang bên tai , làm anh không nghĩ đến chuyện kia nữa , nhẹ nhàng nhếch mép nói

"Tôi đói bụng"

"Vậy anh đi ngủ một giấc . Em đi làm cơm , tỉnh lại anh ăn được không?" Vừa nói cô vừa giúp anh cởi chiếc áo khoác.

Hai người sau khi vật lộn với đồng hồ mua được kia cho hết vào trong phòng cô . Dáng vẻ phong trần của anh rất mệt mỏi , cô không nỡ nên bảo anh đi ngủ , chính mình lại đi làm cơm để anh ăn.

"Ừ" anh trả lời , quay người đi về phòng cô , sau đó như chợt nhớ ra điều gì đó , anh liền quay người lại , kéo cô vào lòng , hôn nhẹ một cái lên môi rồi quay đi.

Tên này thiệt tình . Khổ thân cô ! mai lại bị sự giám sát của anh ta . Bá Uy không khỏi lắc đầu ngao ngán . Cơ mà cô thích sự bá đạo này!

Anh ngủ từ trưa cho đến ánh trời chạng vạng tối . Đầu tóc anh rối bời , bộ dạng lếch xếch của anh trông thật mắc cù , nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn của anh chút nào , ngược lại còn tăng thêm tính yêu mị cho khuôn mặt sắc sảo của anh.

Mất đảo vài vòng , sau khi xác nhận mình đang ở đâu anh liền đứng dậy khỏi giường . Chiếc giường êm ái đầy mùi thơm của cô khiến anh có giấc ngủ thật ngon , làm anh không nở rời xa.

Anh bước lảo đảo xuống bếp . Thấy dáng người nhỏ bé với bộ đồ ở nhà đang chạy qua chạy lại vô cùng bận rộn . Miệng anh bắt giác cong lên thật ngọt ngào . Anh thích cảm giác này , trông cô như cô vợ nhỏ!

Anh đi đến , ôm trọn cô bằng khuôn ngực rộng lớn của anh , anh kéo mặt cô đến gần mình , đặt một nụ hôn thật sâu lên môi cô.

"Vẫn còn đang nấu cơm sao?"Anh gác cằm lên vai cô nhẹ giọng hỏi.

"Ừm ! anh đói lắm sao?" với hai tay bận rộn với đồng thức ăn , cô mặc kệ để anh ôm mình.

"Cũng không hẳn !"

"VẬY RA XEM TV ĐI . LÁT NỮA SẼ XONG NGAY THÔI"

"VẬY ANH XEM TÀI LIỆU MỘT TÍ" anh gật đầu tán thành ý kiến của cô.

"Ừm"

Anh lười nhác rời khỏi người cô . Đi ra sofa ngồi , khẽ vuốt mi tâm sau đó lại nhanh chóng xem tài liệu.

Thức ăn cuối cùng cũng đã xong . Cô cời bỏ tạp dề bước ra ngoài .

"Tê , ăn cơm thôi" cô đi đến đằng sau anh , ôm lấy cổ anh từ đằng sau . Bỗng nhiên trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ : Nếu sông chung với anh cũng không tệ . Ít ra cô không hề ghét khi ở cạnh anh.

"LẤY HỘ TÔI CỐC CÀ PHÊ" Anh vẫn chăm chú xem tài liệu , không liếc mắt nhìn cô.

Cô giả vờ không nghe , cảm quyền sách kê bên đến chỗ đối diện anh ngồi xuống . Cô lật ra đọc một cách tự nhiên.

Không thấy câu trả lời , anh nhắc lại

"NÓI EM ĐÂY , UY UY ! CÔ BÉ ĐANG ĐỌC SÁCH" Anh vẫn không ngẩng đầu nhìn cô.

Cô chợt gấp sách lại , bật ti vi lên xem . Để ngoài tai lời nói ủa anh.

"Em sao thế? Đừng coi ti vi nữa , lấy hộ tôi cốc cà phê" cô nhóc bướng bỉnh này , không thấy anh cần duy trì tinh tảo để làm việc sao?

Cô lần này lại tắt ti vi , mở sách một lần nữa xem.

Anh thật hết nói nổi . Cuối cùng cũng ngẩng đầu nói về phía cô "Em không giúp tôi sao tiêu thư?"

"Thiếu gia , tôi đói rồi , ngài đói rồi . Hai ta bây giờ nhân thức ăn còn nóng cùng nhau ăn hay ngồi đây "ăn" cái đồng giấy không có vị này?" Cô khoanh tay trước ngực nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bồi Rượu(2)

Anh nhếch mép cười một cái . Đồng máy tính lại , chậm rãi đứng dậy đi đến bên cô ngồi xuống . Anh kéo cô ngồi lên đùi mình , để chính mình đối diện với cô

"Làm sao đây khi tôi muốn ăn cái khác hơn"

"Không phải nói muốn ăn cơm sao?" cô ôm lấy cổ anh.

Anh nhìn cô , cúi xuống hôn lấy môi cô , mút thật mạnh rồi day day như con thú đang thưởng thức thức ăn ngon miệng . Tay anh còn di chuyển xuống ,

bóp lấy hai mông căng tròn của cô .

Cô ngại ngừng , mặt cũng vì thế đỏ ửng lên . Anh nở nụ cười đắc ý sau đó lại đứng dậy nói "Tôi đói rồi Tề phu nhân" rồi bước đi vào bếp.

Tên này ! không chọc ghẹo cô là chết sao?

Những ánh nắng yếu ớt xen lẫn đám mây hồng , trời bắt đầu dần dần chuyển tối . Cô lúc này từ phòng tắm bước ra sau khi hai dùng xong bữa tối.

Mái tóc nâu dài để xoã , trên cổ còn vắt chiếc khăn , trên người mặc bộ đồ thể thao ở nhà , nhẹ nhàng bước ra phòng khách nơi anh làm việc .

Cô đặt ly cà phê vừa pha trong tay xuống bàn , tiện thể ngồi xuống bên cạnh anh . Những giọt nước từ mái tóc từng giọt rơi xuống , dọc theo cổ cô rồi thấm vào áo . Một cảnh tượng đầy mê hoặc , cơ thể anh bất giác căng thẳng , đột nhiên cau mày .

"Em không sấy tóc mà đã đi ra đây?"

"Em vừa mới tắm" miệng đang ngậm miếng táo , cô hồn nhiên đáp lại.

Ai chả biết vừa mới tắm xong , nói thừa!

"Đi cầm máy sấy đến đây!" Anh lạnh lùng nói.

Làm gì căng thế ? "Không đi!" cô nhún nhật phun ra . Cô đang ăn táo , bắt đi là đi sao?

"Có đi không?" Mặt anh lúc này trở thành một cục đen xì.

"Không đi"

Sắc mặt người nào không mấy tốt lắm bây giờ càng thêm tồi tệ.

"Thật là không đi lấy?" Anh nhướn mày hỏi một lần nữa.

"Nhất quyết không đi" vẫn câu trả lời cũ 'không đi'

"Được ! tôi đi lấy" Anh bất lực đứng dậy đi lấy máy sấy.

Há há , còn tưởng bị chửi một trận . Không ngờ anh ấy không những không chửi mà còn chịu đi lấy . Thật đáng yêu quá đi . Cô vui vẻ đến nỗi hai chân đung đưa , mặt cười híp lại.

Anh trở ra với máy sấy trên tay . Cắm điện rồi bắt đầu sấy tóc cho cô.

"Lần sau không nên để tóc ướt , dễ bị cảm!" Anh vừa sấy vừa nói , giọng tràn đầy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bồi Rượu(3)

"Này ! Sao anh còn chưa về" Bá Uy bước vào phòng liền thấy ai đó đang đặt cái bàn tọa lên cái giường êm ái của cô . Không phải đồ chùa nha! Với lại nhà cô là chung cư chỉ có một phòng đơn , phòng còn lại dành cho khách từ hôm nay đã trở thành phòng để quần áo rồi . Anh ở lại đây , vậy thì phải để anh ra ghế sofa đằng kia mà ngủ . Không trách co được nha . Trách là do anh và Huyền mua đồ quá nhiều cho cô thôi!

"Tôi phải về đâu khi em ở đây?" Lục Tề đóng quyển sách trong tay lại , vỗ nhẹ lên giường chỗ kế bên anh nói "Lại đây"

Cô không hiểu nhưng cũng không do dự đi đến ngồi xuống "Em cho anh hai sự lựa chọn , một là anh ngủ ở sofa , hai là em đá anh ra khỏi nhà . Đây là giường của em nha!"

Anh nhếch mép cười một cái "Tôi chọn em"

"Lục tiên sinh , hình như ngài không hiểu câu hỏi của tôi nhỉ? Nói đi , anh là đi ra hay để em động thủ?"

Anh liền không nói nhiều lời với cô đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng . Có vẻ ngoan ! Ít ra anh ấy chưa đến nỗi rút hết IQ . Nhưng cô bảo anh lại sofa kia ngủ , anh lại ngủ bên ngoài sao?...

Nằm xuống, chỉnh tư thế rồi nhắm mắt lại. Cô nghĩ rằng sẽ được an toàn ít nhất là hôm nay, lòng vui mừng khôn siết. Nhưng trong lúc tưởng chừng như sắp ngủ, cô lại nghe thấy có tiếng mở cửa phòng, sau đó là tiếng bước chân đang ngày càng gần cô, cô cảm giác được nửa phần giường còn lại bị lún xuống, biểu thị đã có người nằm xuống.

Cô định quay sang mắng anh một trận nhưng lại bị người nào đó ôm chặt không thể nhúc nhích.

"Không phải anh không được ngủ trên giường sao? Em nói rồi mà" cô nằm trong lòng anh không yên cựa quậy. Thơm quá, mùi hương của anh thật quyến rũ, dễ chịu thật.

"Nằm im, không em tự lãnh hậu quả" Anh xoay người cô lại, để cô đối diện với mình rồi lại tiếp tục ôm chặt cô, để khuôn mặt cô áp sát lồng ngực vạm vỡ của anh, nghe tiếng tim đập trầm đều của anh.

"Anh chưa trả lời em" hiểu được câu nói của Lục Tề, cô chỉ biết nằm im bất động.

"Em là nói tôi đi ra ngoài, nhưng lại không cảm tôi có thể trở vào" anh nhắm mắt, tận hưởng mùi thơm từ mái tóc cô.

Con người này! Miệng lưỡi khi nào cũng sắc bén. Lí luận đủ kiểu làm cô điên cả đầu. Mặc kệ vậy!

Cô vòng tay qua ôm lấy lưng anh rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

"Nhanh vậy đã ngủ rồi sao?" Hơi thở đều đều vang làm anh không khỏi cười một cái. Khi này còn cùng anh tranh luận, bây giờ thì ngủ say như chết. Rốt cuộc không biết bao giờ cô bé này mới lớn nổi, không chừng người ngoài nhìn thấy còn nghĩ cô chưa dậy thì nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bồi Rượu(4)

Trong mộng, cô cảm giác được môi miệng mình rất ướt, chẳng lẽ là do cô ngủ chảy nước miếng sao?

Dần mở mắt ra, trong cơn mơ màng cô thấy một khuôn mặt nam tính quen thuộc bỗng phóng đại trước mặt cô. Hiện thực kéo lý trí cô trở về, trời!!! Anh ấy hôn cô, Tề là đang hôn cô.

Anh cắn môi cô một cái rồi buông ra "Thân ái sớm. Ngủ tiếp đi"

"Bị ai đó quấy phá không ngủ được nữa rồi" cô liếc anh rồi đẩy anh ra bước xuống giường.

Anh nhún vai nhìn tấm lưng cô "Tôi chỉ là muốn một nụ hôn vào buổi sáng"

Cô không thèm để ý đến anh bước vào phòng tắm. Nhìn về mặt của cô anh khẽ cười cũng chậm rãi đi vào theo.

Anh tiến đến ôm cô từ đằng sau, cắn cắn day day cái tai của cô, làm cô nhột cười phá lên.

"Hôm nay có cùng anh đi làm không?"

"Cũng được" dù sao ở nhà cũng thật chán. Cô vẫn nên ở cùng anh nha.

Hai người tay trong tay cùng bước vào thang máy chuyên dụng, cô vui vẻ hướng anh cười một cái nói "Anh ăn đi không? Em đi mua"

"Cũng được, em hãy mua em cho tôi, tôi muốn em"

"Anh...đúng là thân kinh" cô liếc anh sau đó đi đến cắn nhẹ yết hầu của anh rồi bỏ chạy. Hắc hắc, đáng đời anh!

Cô mua một ít bánh mì sandwich rồi đi vào công ty, nhưng không hiểu sao khi vừa bước vào toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên cô. Làm gì thế? Cô không có đặc tội với họ nha.

Bỗng ở đâu phát ra giọng nói có chút quen thuộc khiến cô và mọi người không khỏi quay đầu về phía đó.

"Ô ra là tiểu thư Vạn Kiều hồ ly tinh đây mà! Thật không biết con gió nào thổi cô đến công ty của chúng tôi"

Chà trách tại sao lại quen như thế, thì ra là chị xinh đẹp - Hiểu Hoàn Nhan.

"Chị?.. Hồ ly tinh?" Gì mà hồ ly tinh? Là thấy thân thể cô hơn người mà nói là hồ ly tinh sao?

"Phải nha , hôm trước còn cùng giám đốc Trần thị hện hò , hôm nay lại đi cùng tổng giám đốc Lục đến công ty . Coi như cô có chút nhan sắc , cũng không thể thay người yêu như thay áo như vậy chứ , sẽ chẳng ai biết mai ai sẽ là người đi cùng cô" Hiểu Hoàn Nhan khinh thường , liếc mắt đầy khinh bỉ.

"Thay người yêu như thay áo? Tôi? Chị khẳng định sao? Chị có chứng cứ tôi là người yêu hay tình nhân của anh Tiêu sao? Còn về việc tôi cùng Tề đến đây cũng là lẽ đương nhiên , thư kí cần có trách nhiệm như vậy đối với C.E.O của họ" tưởng cô là dễ bắt nạt sao? Nằm mơ!

Cái gì? Cô ta như vậy mà trở thành thư kí? Trong khi chính mình chỉ là chức vụ văn phòng nhỏ ở công ty . Sao có thể? Cô ta là gian lận?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bồi Rượu(5)

Trở về phòng làm việc của anh , lòng vẫn không khỏi bức bối . Đám người đó nhân rồi hay sao mà lại thích bàn chuyện của cô?

Liếc mắt thấy anh đang cùng người nói chuyện , bỗng nhiên cô thật muốn chơi anh một vô để hả giận . Người ta nói đàn ông thường suy nghĩ bằng nửa thân dưới Hắc hắc .

Cô đứng dậy đi về phía anh , ngồi lên đùi , sau đó tiện tay mở hai nút áo sơ mi trắng của anh , đem vật ra , chính mình gặm cắn cổ anh , liếm liếm rồi lên dần đến tai thì cắn nhẹ một cái .

Mặc dù nhìn khuôn mặt anh không có biểu hiện gì , nhưng cô vẫn cảm giác được cơ thể anh đang trở nên căng thẳng , sống lưng anh đột nhiên rịn một tầng mồ hôi mỏng . Cô hài lòng vì kết quả cười một cái đầy gian manh , coi như chính cô đối với anh có sức hút nha!

Anh khẽ "Ừm" rất nhẹ , rồi liền bị tiếng khụ của anh che mất .

Vì là ngồi gần điện thoại của anh , nên cô có thể nghe thấy giọng nói của đối phương đang hỏi anh.

"Anh làm sao thế?" Âm thanh vang vọng từ bên kia , là giọng người phụ nữ nha ! Anh cứ nhiên lại nói chuyện với người phụ nữ khác trước mặt cô?

"Không có gì ! Chỉ là chú chó nhỏ tôi nuôi đang quấy phá" Anh nhìn cô cười nhếch mép một cái , sau đó lại hướng môi cô mà cắn.

"Haha , bộ dáng của anh lại để con thú lông lá đầy mình bên người sao? Em là đang nghe nhầm sao?" Giọng người phụ nữ kia rất vui vẻ.

Gì cơ? Kêu cô là con thú lông lông? Ngày hôm nay thật đúng là cầu huyết mà . Hết là hồ ly tinh bay giờ lại trở thành con vật đầy lông lá . Cô có chút tức giận , trừng mắt với anh.

Lại thấy anh như giả bộ không chú ý đến cô , vẫn tiếp tục nói chuyện "Bất quá chú chó nhỏ này rất ngoan , rất dễ nuôi , cũng rất đáng yêu"

Anh nhìn cô , nụ cười tràn đầy yêu thương .

"Có vẻ chú chó nhỏ của tôi đang giận đấy"

"Giận sao?"

"Ừ ! Giận tôi đặt sự chú ý lên người cô , nghe nó kêu này" Anh phát vào mông , hướng điện thoại đến bên miệng cô .

Gì chứ? Chú chó nhỏ? Được , kêu thì kêu ! Sợ gì chứ?

Cô "Àng , ằng ..." Vài tiếng , sau đó vẫn là tiếp tục trừng mắt nhìn anh.

Anh cười rộ một cái , cung nệm cái má trắng trẻo của cô rồi ôm chặt vào lòng "Tôi phải dỗ chú chó nhỏ , không thể nói chuyện . Về phần tôi đặt hàng , hai ngày nữa hãy đưa tới" nói rồi không đợi đối phương trả lời , anh đã cúp máy.

"Xin ngài Lục bỏ con chó đầy lông lá này ra khỏi người , chớ lại bẩn người ngài" cô giận dữ , cố thoát khỏi vòng tay anh.

"Tuy mình đầy lông lá , có thể bẩn người tôi , nhưng tôi tự nguyện" anh vẫn ôm chặt không hề buông tay.

"Xin hỏi ngài Lục tại sao? Biết là bẩn tại sao vẫn muốn ôm?"

"Chú chó nhỏ là thể giới của tôi , tôi theo chủ nghĩa với tư tưởng hoà bình , vẫn là nên bảo vệ thật tốt thể giới , làm sao có thể bẩn một tí lại bỏ rơi chú chó nhỏ?"

Già chứ? Con người Lục Tề chưa bao giờ có tế bào lãng mạn nha , hôm nay được anh cho ăn lời ngon lời ngọt , khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh a! Nhưng không sao , cô rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bồi Rượu(6)

Anh ấy cư nhiên lại ở nhà mình đuổi mãi cũng không đi . Con người này thật vô liêm sỉ !

Cô hừ một cái liếc mắt thấy kẻ bên điện thoại đang có người gọi đến.

“Chị Huyền? bây giờ mới nhớ đến em sao” không phải chị Huyền đi chơi vui về gọi về chọc tức mình đấy chứ?

“Tiểu Uy , chị không có . Chị về có quà cho bảo bối của chị được không?”

“Được rồi , chị gọi em là có chuyện sao??”

“Ừm , Tiểu Uy chị thấy tin tức sáng nay nói rằng Thiện thị đang bên bờ phá sản . Giá cổ phiếu đang giảm đột ngột , em nói thử xem Tần Nhi có hay không bị ba trách mắng??” Giọng của Mạt Huyền thoáng run rẩy.

“Già chứ?? chị nói không phải Tần Nhi lại đi tìm nơi ăn chơi như bar mà giải tỏa tâm trạng đấy chứ???” Chết tiệt , chị ấy một lần bị người ta dụ dỗ còn chưa đủ sao??

“Em sang thành phố B , tạm biệt Huyền” nói rồi cô cúp máy . Chuẩn bị hành lý bay sang thành phố B.

Ba của Tần Nhi tính khí rất nóng , mỗi lần công ty có sơ sót gì thì đều đổ lên đầu Tần Nhi mà trách . Tần Nhi ngoan hiền lại không ngờ vô bar một mình uống rượu như thế . Còn có lần sém bị người ta lừa gạt rồi . Không phải lần này lại đâm đầu vào đó nữa chứ??

Nghĩ đến cô không khỏi lo lắng . Tần Nhi ơi!!

lúc đến thành phố B đã là 7 giờ tối . Cô liền không suy nghĩ mà đi về Thiện gia . Lại không giống như kết quả mong muốn , đúng là Tần Nhi đã ra ngoài rất lâu rồi . Cô chỉ có phương án duy nhất để tìm thấy Tần Nhi chính là đi sét từng quán bar.

Trời càng trở nên tối hơn . Mới đó đã gần 9 giờ , nhưng cô vẫn chưa thấy Tần Nhi đâu . Nhìn lên trước mắt quán bar này vô cùng lớn , cô do dự không biết có nên vào không.

Già chứ? cô từ nãy đã đi vào bao nhiêu quán bar rồi nha , còn sợ gì chứ?

Cô đẩy cửa bước vào . Tiếng nhạc ồn ào đến đỉnh tai nhức óc , còn xen lẫn những tiếng người cười nói . Mùi thuốc lá , mùi rượu cồn cứ thế ập thẳng vào mũi cô , khiến cô vô thức ho nhẹ một cái . Cô đảo mắt xung quanh một cái , bên trong này ánh sáng yếu khiến cô không thể nhìn rõ . Nhưng cũng thật may , cô đã nhìn thấy Tần Nhi . Chị ấy đang ngồi phía bên tay trái của cô . Nhìn cô về như đã say mềm rồi . Biết ngay mà , cũng may là cô đến sớm . Không thì Tần Nhi với vẻ đẹp này thì con sói nào lại buông tha chứ??

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chào Tình Yêu!

Cmt để tớ có động lực viết truyện nhé , cảm ơn các tình yêu

Ngoài ra tớ ra một bộ truyện tên là TỊCH DƯƠNG

Truyện nói về hắc bang sủng , hoàn toàn sẽ sủng , không ngược đâu , có thì cũng chỉ vài thứ linh tinh thôi .

Thật ra lúc đầu mình dự tính sẽ có ngược , nhưng mà mình nghĩ mình thích viết sủng hơn , biết sao giờ , có mem nào cung cuồng sủng giống mình không , cmt điểm danh phát.

Mong mọi người đọc thử truyện và ủng hộ mình nhé

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bồi Rượu(7)

Mấy ngày nay việc của công ty rớt giá cổ phiếu đã khiến cô đau đầu . Lại hằng ngày về nhà bị ba đay nghiến khiến cô thật mệt mỏi . Coi như hôm nay là để giải căng thẳng cho bản thân . Lại thêm một lần nữa Tần Nhi lại quyết định vào bar chơi.

Tần Nhi hôm nay ăn mặc khác mọi ngày . Chiếc đầm bó sát đỏ chói , khuôn mặt bị trang điểm trở nên sắc sảo , mái tóc cột gọn gàng bây giờ lại xoã ra . Từ trên xuống dưới Tần Nhi đều một vẻ yêu mị , cảm dỗ đàn ông.

Tần Nhi lạnh lùng bước vào quán , đi thẳng vào quầy bar . Đầu tiên gọi vài ly rượu sau đó cũng trở nên say mềm .

Tần Nhi cô là một con người , không phải là cái máy . Tuy cô không tài giỏi như người khác , không có tài lãnh đạo tốt như ba cô nghĩ . Cô không có gì ngoài vẻ xinh đẹp cả . Cô coi như cũng là một tiểu thư đi , nhưng cô sao lại không được yêu thương chiều chuộng . Cô chỉ là một cô gái mới ra trường . Lại cứ nhiên đem cả công ty đến tay cô quản lí . Cô có thể làm được sao??

Đôi mắt cô mông lung , vô định nhìn về một phía . Cô giống như đang chìm đắm với suy nghĩ của bản thân , lại không ý thức được có một đám người đàn ông đi về phía cô.

"Cô em , em rất xinh đẹp . Tụi anh ngồi cùng được không?" Một trư cao lớn nhất trong nhóm nói.

Cô nức một cái , nhìn thấy người đàn ông này cô chỉ muốn nôn . Đảo mắt về phía khác coi như không nghe thấy , lại vô tình thấy được Lôi Thần.

"Này ! đang hỏi cùng đây . Có muốn chơi cùng tụi anh không?"

Phải ! chính là nhân cơ hội này . Cô sẽ mượn cơ say , mượn cơ say mà tiếp cận anh.

Nghĩ rồi cô lao đảo đi đến chỗ của Lôi Thần , ánh mắt nhìn anh ngập đầy nước.

"Anh , là mắt người kia tiếp cận em" Cô đưa tay chỉ lên đám người đàn ông . Một tay còn lại thì bám chặt lấy cánh tay của Lôi Thần.

Lôi Thần thoáng qua có vẻ như do dự , sau đó cảm thấy thú vị nhìn Tần Nhi như xem kịch vui cô đóng . Còn không quên liếc mắt bảo mắt tên kia đi.

Mẹ kiếp ! con ả đàn bà đó . Ai lại biết là người của vị Công tử đào hoa Lôi Thần đó chứ? Nếu biết thì ông đây cũng không dám lại rồi . Coi chừng lại phải rước họa vào thân , hử!!!

"Cô là muốn cùng tôi đóng kịch ư?" Lôi Thần nhìn Tần Nhi như róng mảy , môi còn cong lên , khiến hắn trông rất tà mị.

Tần Nhi không đáp , chỉ lấy đầu dụi dụi vào ngực Lôi Thần như đang né tránh câu hỏi.

Lôi Thần thích thú mỉm cười , tay vô thức vuốt lấy những sợi tóc dài của Tần Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bồi Rượu(8)

Cô mặc kệ Lôi Thần chỉ đối với thân thể cô hưng thú . Chỉ là cô tình nguyện , tình nguyện cho anh . Vì anh là người cô đã bận lòng suốt 2 năm nay.

Phải , là cô gặp anh trong một lần tham dự tiệc rượu . Anh là con trai của thị trưởng . Đứa con trai đầu cũng là duy nhất của thị trưởng Lôi Thành Danh - Lôi Thần . Anh nhàn nhã , anh phong lưu , anh cuốn hút . Mặc dù chỉ là tình cờ gặp gỡ , nhưng sao bóng dáng anh cứ chiếm lấy lòng cô không dứt . Chắc đó là nhất kiến chung tình . Cô đối với anh trước sau như một . Nhưng người cao ngạo như anh sao lại để ý đến người như cô chứ . Gia đình cô lúc đó chỉ mới thành lập công ty , dựa vào một ít quan hệ mới được đi bữa tiệc ngày đó . Anh là không nhớ đến cô cũng đúng.

Thế nên mặc kệ kết quả ngày mai ra sao , cô sẽ dựa vào mình say mà tiếp cận anh , đáng hiển lần đầu của mình cho anh.

Cô nhìn lên người đàn ông trước mắt . Đôi mắt trở nên xa xăm , cô nhào vào lòng Lôi Thần làm nũng.

"Anh , là hôm nay em sẽ bồi rượu có được hay không?" Cô chỉ tay lên ngực kiêu mị nhìn anh.

"Tuy em" Hấn cong cong môi cười . Đối với đàn bà chủ động là hấn thích hơn , vì hấn thích cảm giác được người phục vụ . Tuy hấn không biết cô gái này nhưng người đẹp mà không chơi đùa thì thật quá uổng phí.

Dứt lời hấn nâng ly rượu đến bên chạm vào môi cô . Sự lạnh lẽo chốc lát từ chiếc ly thủy tinh truyền đến , nhưng cô lại cảm giác mình nóng rực như lửa đốt trong người . Họng khô hạn cả lại , bất giác cô lè lưỡi liếm quanh môi một cái , lại không ngờ điều đó khiến yết hầu người đàn ông trước mặt cứ lên xuống.

Hấn cúi sát mặt cô , nồng nhiệt hôn lên môi cô thật sâu.

Mùi vị cô gái này coi như không quá tệ , có thể tạm chấp nhận . Nhưng khoang miệng cô ta thật nồng nặc mùi rượu khiến hấn muốn ho sặc sụa . Nhanh chóng đẩy Tần Nhi ra rồi đi vào phòng vệ sinh súc miệng.

Tần Nhi nhìn bóng dáng dần khuất trong vô vàn người ở đây , cảm thấy thật cô đơn lạc lõng . Anh ấy còn đối với cơ thể mình không hứng thú , vậy tiếp cận anh ấy còn có ích gì sao? cô nở một nụ cười tự giễu chính bản thân mình.

Nhìn ly rượu trước mắt , cô lại muốn nâng ly một hơi cạn sạch . Nhưng tay vừa chạm đến ly đã bị một bàn tay mềm mại trắng nõn khác ngăn lại . Cô ngước mắt bắt gặp người em bạn thân thiết của cô , không khỏi ngạc nhiên tròn to mắt.

"Tần Nhi , chị say rồi theo em về nhà đi" Bá Uy vươn tay muốn đỡ Tần Nhi lại bị gạt ra.

"Chị không muốn , chị muốn ở đây chơi" Tần Nhi mắt ngập nước nhìn Bá Uy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bồi Rượu(9)

Một thời gian không gặp . Tần Nhi hiện thực dịu dàng , bây giờ lại vui chơi phóng túng ở nơi ồn ào này.

Bá Uy ngồi xuống bên Tần Nhi . Tay vỗ nhẹ lên lưng khi thấy Tần Nhi nôn.

Tần Nhi là một người đơn sơ . Bây giờ thì lại trở nên hung dữ sắc bén , bộ đầm diêm dúa này càng khiến cô thêm già dặn , lớn tuổi.

Tay từ vỗ chuyển sang vuốt nhẹ tấm lưng thon gầy

"Tần Nhi , theo em về nhà được không? nơi này không hợp với chị . Ngoan nào~"

Lúc này , Lôi Thần từ nhà vệ sinh trở lại , nhìn thấy cô gái đang lúi kẻo đồ chơi mới của mình , hấn nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ đối diện.

Trái ngược với đồ chơi mới của hấn , cô gái này còn rất trẻ . Nhìn cách ăn mặc cũng hoàn toàn khác biệt sự ồn ào nơi đây . Cái đầm trắng thật thanh thủy , thuần khiết . Làn da trắng không tí vết làm nổi bật mái tóc nâu . Điều quan trọng hơn cả chính là cô gái này có khuôn mặt của một thiên sứ , rất xinh đẹp.

Đúng là mỹ nhân - hấn thầm khen.

Mất thấy cô bé thiên sứ đất người của hấn đi , hấn liền đứng dậy đi đến.

"Này cô bé ! đó là người của tôi"

"Ai là người của anh? bớt ăn nói hàm hồ" Đừng thấy Tần Nhi xinh đẹp rồi muốn cướp nga.

"Là cô ta muốn bồi tôi .Em mang cô ta đi rồi ai bồi anh đây?" hấn cười một cách tà mị nhìn cô.

"Mỹ nữa đây thế kia , anh không kéo kiệt đến nỗi cả cô gái này cũng muốn chứ?" Cô nhướn mày nhìn hấn.

"Phải , mỹ nữ thì đây..." hấn ngập ngừng một chút , đảo mắt quanh phòng một lượt , tiến sát lại gần cô sau nói nói "Nhưng tôi thì không hứng thú"

"Vậy chứ anh muốn gì đây?" Cô bắt đầu thấy bức bối nha . Cái tên này thật điên khùng.

"Tôi để cô ta đi , nhưng em thì ở lại thay cô ta bồi rượu có được hay không?"

"Năm mơ!" Cô liếc mắt hắn , quay người dẫn Tần nhi rời đi , mặc kệ cái tên dở hơi kia.

Nhưng có vẻ như hắn không biết điều , cứ nhiên lại hung hăng nắm lấy cô tay cô , kéo cô vào lòng.

Cô tức giận trừng mắt với hắn "Anh làm gì thế? buông ra!" Cô như thế lại ghê tởm hành động của hắn , còn có cái mùi thuốc lá . Chết tiệt ! cô rất ghét cái mùi này.

"Em ở lại , cô ta sẽ được đi" Nhìn thấy cô tức giận , hắn lại càng muốn trêu chọc cô.

"Được ! anh là muốn người bồi rượu?" cô bắt đầu nhìn hắn , rồi nhìn xung quanh một lượt.

"Đúng ! là muốn em bồi anh"

"Được!" Cô vươn tay cầm lấy ly rượu trên bàn , không chút do dự đổ thẳng lên người Lôi Thần , sau đó lại từ từ nhả ra một câu "Tận hưởng vui vẻ"

Dứt lời cô dắt người rời đi . Lôi Thần cười thầm nghĩ thật là một cô gái thú vị.

"Dừng lại" Hắn nhìn bóng lưng cô khuất dần không khỏi tiếc nuối.

Cô dừng bước quay đầu nhìn Lôi Thần "xin hỏi , anh muốn thêm một ly nữa sao? nhưng rất xin lỗi . Tôi có việc cần đi trước" cô nhếch mép ra khỏi quán Bar.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tặng Em Đây(1)

"Em đang ở đâu?" Giọng nói lạnh băng từ đầu dây bên kia truyền đến khiến cô rung mình một cái . Cô sao lại quên mất còn có một người đang quản cuộc sống của cô chứ . Cô bắt đầu đi liếc qua người bên cạnh , thờ hất ra nói

"Em đang ở thành phố B , mai em sẽ đáp chuyến bay sớm nhất để về"

"Không cần , em ở đó đi đợi tôi" dứt lời người bên kia đã tắt máy.

Gì chứ? là anh không giận đi? Cái giọng nói này . Khẳng định lại trừ tiền mình nữa chứ gì? hừ!!

Hoàn thành đưa Tần Nhi về nhà . Cô trở lại khách sạn Vĩnh Hằng . Lúc này cũng đã khuya , cô định leo lên giường đi ngủ , lại không nghĩ có người gọi cửa . Cô thật muốn lấy chổi đập người đó vài cái , muộn như thế này còn không để người ta được nghỉ ngơi sao?

Cô hung hăng tiến đến phía cửa , mở ra trùng mắt oán hận người đối diện , nhưng chưa đầy 2 giây cô đã thu hồi tầm mắt lại . Vì người trước mặt này không ai khác chính là tên độc tài Lục Tề.

"Bất mãn sao?" Anh cởi áo khoác bước vào nhà . Ngồi xuống chiếc ghế sofa , tay nói lỏng cả vạt nói "Tôi chưa tính sổ vụ em đi mà không nói lời nào đây"

Cơ thể cô run nhè nhẹ , Cô bắt giác quay đầu cười lấy lòng.

"Lại đây" Anh nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng.

Cô vui vẻ đi đến bên cạnh. Anh đặt cô ngồi lên đùi , tay vuốt ve mái tóc của cô "Sang đây làm gì?"

"Có chuyện thôi" nói xong cô mới cảm giác được ánh mắt nguy hiểm của anh , vội vàng sửa lời "Em qua đây vì lo cho chị Tần Nhi thôi . Chị ấy khi buồn hay uống rượu , sợ lại bị người khác dụ dỗ , em qua đây mới không kịp nói anh một tiếng"

"Lần sau không tiện gọi thì hãy nhắn tin" Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng , hôn lên đỉnh đầu cô một cái.

"Em biết rồi" Cô cũng đưa tay đáp lại cái ôm của anh . Đầu cô vùi sâu vào lòng ngực anh , hít những mùi thơm mát chỉ thuộc về anh mà cảm thấy lòng thoải mái . Con ngu cũng vội vàng ập đến , cô ngáp một cái thật dài , nước mắt do ngáp bị chảy ra . Anh cười thật ngọt rồi cũng đưa tay lau đi giọt nước chảy dài trên mặt cô.

"Mắc ngủ thì ngủ đi , tí nữa tôi bế em vào phòng được chứ?" Anh thổi khí vào tai cô , cô nhột liền cười khanh khách . Chỉ đáp anh bằng giọng mũi nhè nhẹ.

"Ngoan" Anh cứ thế vuốt tằm lưng cô , cô thì ngoan ngoãn như con mèo nhỏ trong lòng anh ngon lành ngủ.

"Ngoan sẽ có thưởng cho em" Anh nhếch mép , cúi xuống nhìn khuôn mặt say sưa ngủ kia . Không kìm nổi mà lấy tay véo nhẹ một cái vào má cô , má cô mềm mịn như dòng sữa tinh khiết , nhéo rất đã.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tặng Em Đây(2)

Khó thở quá ! cô cảm thấy có gì đó đè lên ngực khiến cô thật khó thở . Cô khó khăn mở mắt . Cảm thấy toàn bộ thân thể trở nên đau nhức không thể động đậy .

Bỗng thấy trước ngực cô thật nhột nga . Cô đưa mắt nhìn xuống . Thấy người nào đó đang coi ngực cô như gỏi mà nằm , cả thân thể to lớn đều đè hết lên thân nhỏ bé của cô . Đã vậy cái tay còn không yên phận chui vào áo lót nắm một bên ngực của cô . Có vẻ tên này ngủ quá ngon đi , nào biết cô thật khó chịu muốn chết??

Đưa tay véo lỗ tai anh lớn tiếng mắng "Lục Tề tên sắc lang"

Lục Tề cau mày lại , tay đang nắm lấy ngực cô dùng sức bóp mạnh một cái khiến cô đau điếng "Sáng sớm đừng làm rộn , ngủ một tí nữa đi" dứt lời sau đó lại dùng tay còn lại kéo cái tay đang làm rộn ở trên tai anh ra , kéo đến hôn một cái trên mu bàn tay cô.

"Anh nghĩ em có thể ngủ tiếp khi sắp bị đè chết sao?" cô chán ghét liếc anh một cái , tay còn hất mạnh lui về.

Anh dường như không vui , hơi nghiêng người về một bên , trườn lên cắn lấy môi cô , tay dùng sức ôm chặt cô vào lòng . Như tìm cho cô một tư thế thật thoải mái sau đó lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô , lúc lại dịu dàng lúc lại cuồng dã . Tay anh trong áo lót ra sức hoạt động . Đến khi cảm thấy cô không thể chịu được nữa , anh mới miễn cưỡng tha cho cô.

Cô thở hổn hển , nhìn anh với ánh mắt mông lung tràn đầy lớp sương phun ra một câu "Tên sắc lang"

Anh thổi khí vào tai cô , thuận tiện hít những mùi hương thanh khiết chỉ có riêng trên người cô "Chẳng phải em rất thích sao?" giọng anh tràn đầy dịu dàng nói.

"Tự kỉ" nói rồi cô đẩy anh ra . Hướng về phòng vệ sinh đi.

Anh lúc này cũng ngồi dậy , xoa xoa mái tóc rối xù , lảo đảo bước về phòng vệ sinh.

Anh ôm lấy cô từ phía sau . Khẽ cắn vào vành tai cô , rồi lại gục đầu xuống đôi vai gầy của cô . Áp sát thân thể của hai người , để cô cảm nhận lửa nóng của chính mình.

"Này! em đang đánh răng đi ra đi" cô cáu giận quát lên . Tên đàn ông này cứ bám lấy cô như bạch tuộc ấy.

Vòng tay ôm ngang hông cô càng chặt hơn "Tôi có phải không cho em đánh răng đâu?"

"Nhưng anh đang cản trở em"

"Tôi không thấy mình sai chỗ nào cả" Anh thần nhiên nói , miệng còn day day ở cái cổ trắng mịn của cô.

Anh!!! đồ chết dẫm . Hừ!!

"Anh mau ra khỏi đây đi" cô đẩy anh ra khỏi phòng . Thật phiền phức mà , tại sao lúc nào cũng chọc cô thế nhỉ??

Mới sáng sớm mà anh ấy đã muốn bị đập một phát rồi hừ!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tặng Em Đây(3)

Sau khi hai người từ phòng vệ sinh đi ra . Lục Tề lại kéo cô ngồi xuống ghế sofa , đặt cô ngồi lên đùi chính mình , tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô.

"Anh là hôm nay không đi làm sao?" cô ôm lấy cổ anh nói.

"Cũng không đến nỗi phá sản đi"Anh nhàn nhạt trả lời , tay vẫn vuốt mái tóc mềm mại của cô . Dường như anh rất thích chúng.

Cô phì một tiếng , lại liếc mắt nhìn anh "Vậy hôm nay tại mình hẹn hò đi . Em muốn đến những nơi nào nhiệt" nhắc đến làm hai mắt cô không khỏi sáng rực vì hưng phấn nga.

"Chiều theo ý em" anh mỉm cười căn nhẹ lên môi cô . Khiến cho người nào đó bất giác đỏ mặt.

Lục Tề cùng Bá Uy ra khỏi khách sạn . Lái xe về phía trung tâm thành phố . Tại đó , họ dừng trước một quán cà phê khá yên tĩnh.

Lục Tề kéo ghế để cô ngồi xuống . Sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô , nhẹ nhàng cất thanh hỏi "Em muốn uống gì?"

"Thức uống có cồn" cô nhìn anh cười híp mắt . Lâu rồi cô không uống thứ gì đó mạnh một chút nha , thật sự rất buồn miệng.

Anh hướng về phía người phục vụ như không nghe nói "Một cà phê và một trà sữa , cảm ơn"

"Này!" cô tức giận trừng mắt với anh.

"Sáng sớm uống nước có cồn không tốt , vẫn là nên uống gì đó ngọt một chút" anh không nhìn cô , trên tay cầm điện thoại xem tin tức.

"Vậy anh còn hỏi em làm gì? Anh cái gì cũng tự quyết định" cô liếc mắt chán chường.

"Chỉ là tôi muốn nghe thôi" anh nhìn cô cười nhếch mép một cái , sau đó lại nhìn về điện thoại.

"..." cái người đàn ông này không chọc cô một khắc là không được sao?

Ngoài mặt có vẻ lạnh lùng , nhưng trong lòng anh lại đang cười . Anh thích khuôn mặt khi cô giận , anh thích quãng thời gian hai người vui vẻ bên nhau này . Anh cũng thích cô.

Tiếng chuông điện thoại bỗng réo rất từ di động anh truyền đến . Làm nụ cười trong lòng dập tắt hẳn , anh cau mày nhấn nút trả lời , chưa kịp cất tiếng đã bị giọng nói vui vẻ bên kia lấn át.

"Tề , anh hiện có rảnh em đến đưa xe đây" Phương Nhã Lý không khỏi dịu dàng cất tiếng.

"Cũng tốt ! tôi đang ở quán cà phê XX đối diện là toà nhà thực phẩm nổi tiếng" Anh vừa nói vừa nhìn xung quanh.

"Được! em đến đó ngay . Mà này , sao lại mua chiếc màu đỏ thế? không phải anh chỉ mua xe màu đen thôi sao? chẳng lẽ là anh tặng cô gái nào sao?"

"Thật nhiều chuyện Nhã Lý . Mau đến đây đi" Anh không hài lòng với người phụ nữ này , quản luôn cả việc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tặng Em Đây(4)

Phương Nhã Lý là một cô gái trẻ trung , năng động khác hẳn độ tuổi 25 trưởng thành vốn có . Nhã Lý là giám đốc của công ty Đại Thành với nhiều mẫu siêu xe nổi tiếng.

Người ta khi nhắc đến tên cô là liền biết cô như một nữ cường nhân độc thân . Vốn là cô đang ở độ tuổi đẹp nhất , chính vì thế có nhiều gia tộc muốn giới thiệu con trai của họ cho cô . Nhưng cô nhất quyết không đi xem mặt dù chỉ một lần . Lại mấy ai biết được , trái tim thanh xuân của người thiếu nữ này lại dành cho duy nhất một người đàn ông tên là Lục Tề.

Nhã Lý và Lục Tề khi trước là hậu bối và tiền bối ở chung một đại học Havard . Ngay từ lần đầu khi cô vào trường nghe thấy tên anh liền có ấn tượng . Đến khi hai người nói chuyện với nhau cô đã nhất kiến chung tình.

Anh ở đại học Havard là một nhân tài rất nổi tiếng với chỉ số thông minh của mình . Đến lúc anh ra trường , các thầy cô còn có nhà ý muốn anh ở lại làm nghiên cứu sinh nhưng lại không biết vì lý do gì mà anh từ chối , sau đó biệt tăm biệt tích một thời gian . Đến gần đây thấy báo chí đưa tin mới biết anh đã về nước.

Còn cô sau khi ra trường , bị ba mẹ bắt về nên đã xin việc vào Đại Thành . Cũng may mắn là làm việc ở đây khá tốt.

Cứ tưởng là anh sẽ quên mất mình sau một thời gian dài như thế , lòng có chút chua xót . Nhưng ngay lúc đây lại nhận được điện thoại của anh.

Anh là muốn mua chiếc ferrari màu đỏ phiên bản giới hạn mới tung ra thị trường kia . Được thôi , là ai muốn thì cô sao lại từ chối được , cô sẽ dành lại một chiếc cho anh nhưng cô thật không nghĩ người đàn ông như anh lại thích màu đỏ cơ đấy . Các đại gia thường mua chiếc này là để tặng cho tình nhân , chẳng lẽ anh cũng như vậy?? nhưng mà trên một tờ báo nói rằng anh còn độc thân cơ mà?? Thật quái lạ!!!

Là hôm trước cô có gọi cho anh để thảo luận về hợp đồng mua bán . Cô lại không ngờ hơn anh thích động vật . Không chỉ vậy , dường như cô cảm thấy trong lời nói của anh có vẻ rất khác , cô cảm giác được anh đang chú ý đến mình , cô thật có phần thụ sủng nhược kinh nha.

Nếu anh đã có ý với cô , thì quả thật tốt . Vì cô cũng có ý với anh từ rất lâu rồi.

Hôm nay nghe nói anh đang công tác ở thành phố B . Cô thuận tiện đích thân mang xe qua cho anh . Anh chắc chắn sẽ cùng cô uống cà phê nói chuyện không chừng . Càng nghĩ cô càng cảm thấy nôn nóng.

Không biết chiếc xe đó ai sẽ là người có điểm phúc lớn được nhận từ anh . Người đó chắc hẳn sẽ vui lắm , cũng có thể anh tặng mẹ anh chăng?? Nhưng nếu có ý với cô không chừng lại tặng cho cô , khiến cô bất ngờ . Hắc hắc!!

(Lộ:Áo tưởng sức mạnh-lời nói của tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tặng Em Đây(5)

Nhã Lý nổi danh là một người rất quy tắc , cô đối với công việc luôn là nghiêm túc . Thường ngày thì đến giờ tan tầm cô mới ra khỏi văn phòng , nhưng hôm nay lại nổi hứng tan làm sớm thế kia . Khăng định là gặp chuyện gì đó khiến cô vui vẻ đến độ bỏ cả việc.

Phuong Nhã Lý thân nhiên đi ra khỏi công ty trước bao ánh nhìn của nhân viên . Trên mặt lại có một nụ cười nhẹ khiến cho mọi người một hồi lo sợ . Phuong Nhã Lý từ trước đến giờ rất ít khi cười . Bề ngoài chỉ luôn một vẻ lạnh nhạt khách sáo , cũng chưa bao giờ cảm thấy cô vui vẻ ra mặt như hôm nay.

Phuong Nhã Lý xuống gara ngồi vào chính xe mình . Gọi một cuộc cho bên nhân viên chờ xe , lại thêm một cuộc cho Lục Tề.

"Tề , anh đến khách sạn Thường An nhé . Anh nói mời em ăn một bữa . Thật may mắn , hôm nay em không bận gì cả" Phuong Nhã Lý vừa đánh lái tiến ra khỏi toà nhà , vừa không kiềm nổi vui vẻ.

"Được! bây giờ tôi qua đó" Lục Tề bên đầu dây vừa dứt lời đã tắt máy . Tính anh là thế , anh không thích dài dòng , cô quen anh lâu như vậy tất nhiên sẽ thật hiểu anh.

Vì là ở thành phố B , không phải là thành phố nơi anh sinh sống , anh hẳn là đến đây công tác một thời gian thôi . Nên việc di chuyển sẽ là taxi . Lúc cô đến khách sạn Thường An cũng đã thấy anh ở đó , lòng không khỏi liền cảm thấy vui vẻ.

Nhã Lý bước xuống xe , sải bước đến gần anh . Liếc mắt thấy những nhân viên đang hạ chiếc xe Ferrari đỏ xuống , nhẹ nhàng đưa chiếc chìa khoá lên trước mặt anh "Của anh đây . Khi nào về thành phố S thì nói em , em kêu người mang về giúp anh"

Anh gạt đầu nhận lấy chiếc chìa khoá không nói gì . Làm động tác mời Nhã Lý vào trong khách sạn.

Sở dĩ nơi đây là khách sạn nhưng nhà hàng ở đây làm đồ ăn rất ngon . Khẩu vị của Nhã Lý rất hợp với nơi này . Thường ngày vẫn bảo trợ lý đi mua đồ ăn chỗ này cho cô.

Họ cùng sánh bước bên nhau đi vào trong . Nhã Lý như ngập tràn trong hạnh phúc . Căn bản đôi mắt của cô lúc này chỉ tập trung vào một người chính là người đàn ông trước mặt này . Thật rõ ràng cũng không để ý mình cùng đứng lại theo anh lúc nào . Cũng không để ý anh đang cười nói với ai . Cô rất ngạc nhiên , đây là lần đầu cô thấy anh cười nha , rất đẹp trai!

Thật thất lạc điều gì lại khiến anh cười đẹp mắt thế kia . Chính mình tỉnh táo lại , lại thấy anh đưa chìa khoá chiếc Ferrari kia vào tay một cô gái

"Giữ lấy giúp tôi! nếu em làm mất thì chúng ta không về lại khách sạn được đâu" Lục Tề xoa xoa cung nệm cái má Bá Uy , nhẹ véo một cái . Khiến cô

đau đến mặt nhăn như khi ăn ớt.-

Anh cười cười rồi đi ra sau kéo ghế để Bá Uy ngồi xuống sau đó làm động tác mời ngồi đối với Nhã Lý. Nhã Lý như bị ngưng trệ vài giây. Đây, là cô gái nào thế?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tề, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tặng Em Đây(6)

Lục Tề làm động tác mời Nhã Lý ngồi chứ không phải kéo ghế để cô ngồi. Cô có phản cảm thấy mất mát. Nhưng lại bị những suy nghĩ tích cực vực lại mấy phần tự tin của cô. Cô cười thật tươi sau đó ngồi xuống ghế đối diện với anh.

Lục Tề đẩy menu đến trước mặt Nhã Lý. Cô tự nhiên nhận lấy, mặt cũng liếc về phía Bá Uy cũng đang có menu tương tự, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Biết anh không thích hải sản nên phần lớn Nhã Lý gọi những món thịt. Có lẽ vì Nhã Lý là khách nên Bá Uy hầu như không gọi thêm món. Anh cau mày kéo menu trong tay người phục vụ đã được cô trả lại đến trước mặt, gọi một loạt những món ăn mà Bá Uy thích, nhưng những thức ăn đó đều là hải sản. Nhã Lý không khỏi tròn tròn mắt nhìn anh.

“Tề, không phải anh không thích hải sản sao?”

“Ai nói, cô Phương chắc là nghe lầm rồi. Tôi rất thích hải sản” Sự thật đúng như lời Nhã Lý nói. Anh không thích hải sản cho lắm, nhưng người bên cạnh lại rất thích, anh không nỡ nhìn cô ăn không ngon, nên ăn hải sản đối với anh cũng không có gì đáng ngại.

Còn về Nhã Lý, cô nhớ khi còn đại học, cô có dịp đi ăn cùng với anh trong một tiệm hải sản. Anh ăn rất ít, cô nghĩ anh khiêm tốn nhưng anh lại nói anh không thích hải sản. Câu nói nghe như vô tình của anh nhưng lại khảm sâu vào lòng cô. Như thế lại không biết khi nào anh lại đổi sở thích thích ăn hải sản này. Hay cũng có thể là vì lúc đó anh không muốn cùng ngồi ăn với cô.

Trong khi chờ đợi thức ăn đưa lên. Nhã Lý nhận ra từ đầu đến giờ giới thiệu đối phương, cô bèn hỏi Lục Tề.

“Tề, anh vẫn chưa giới thiệu cô gái bên cạnh cho em nha. Thật xinh đẹp quá!” Cô cười cười hướng về phía Bá Uy tiếp lời.

“Xin chào! chị là Phương Nhã Lý. Em khoá dưới của anh Tề khi còn ở đại học”

Bá Uy gật đầu một cái tỏ ý đã nghe. Rồi cũng cười nói “Chào chị, em là Bá Uy”

Bá Uy?? nghe quen quá! hình như có nghe qua ở đâu rồi.

“Tên rất đẹp! là em gái của Tề sao??”

“Không, tôi không có em gái” Tiếng của Lục Tề này giờ đang im lặng lại vang lên. Không cho Bá Uy cơ hội trả lời Nhã Lý.

“Vậy sao???” vậy đây là...” Nhã Lý hơi nheo mắt hỏi.

Anh chậm rãi dựa lưng vào thành ghế. Một tay vòng lấy eo cô ôm vào lòng “Người con gái của tôi” Anh nhìn xuống cô, tuy vẫn là khuôn mặt lạnh lùng, nhưng trong đôi mắt có bao nhiêu dịu dàng nhìn cô.

Nhã Lý như bị ai đó đổ lên người một gáo nước lạnh. Thì ra trước giờ chỉ là một mình cô tự đơn phương tự suy diễn. Thì ra trước giờ chỉ là có mỗi cô đang đóng phim trong đoạn tình hai người. Thì ra trước giờ trong lời nói của anh luôn có ngụ ý, nhưng không phải dành cho cô, là dành cho cô gái ngồi trước mặt này. Tim cô như bị đâm một nhát thật sâu. Sâu đến không thể rút ra. Khuôn mặt cô hơi tái nhợt, thật gắng gượng mới nở được nụ cười yếu ớt tràn đầy vẻ đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tề, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tặng Em Đây(7)

Mặc dù gọi rất nhiều thức ăn, đều coi như là sánh bằng sơn hào hải vị đi, nhưng khi thức ăn trong miệng Nhã Lý cảm thấy rất mặn, rất khó ăn. Cũng giống trái tim cô bị xát muối vậy, vừa xót vừa đau lòng nhưng vẫn phải chịu đựng. Cô không biết bằng cách nào mình rời khỏi nhà hàng đó, cũng không biết mình khi nào đã trở lại văn phòng. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh phòng, nước mắt lúc này không kiềm được nữa mới bắt đầu tuôn trào.

Trên khuôn mặt trang điểm tinh tế thể kia bây giờ bị nhem nhuốc bởi nước mắt. Cô đưa tay ôm lấy ngực mình, thật đau như vừa bị đâm một nhát, cũng rất khó sờ. Cô dựa theo cạnh bàn trượt dần rồi ngồi thụp xuống đất, tiếng khóc của cô ngày càng to hơn, tiếng khóc cho đoạn tình cảm không được đáp trả, tiếng khóc cho nỗi lòng thầm kín bao năm qua, tiếng khóc cho sự vô tâm của anh đối với mình.

Cô là yêu anh như thế, anh lại đối với cô vô tình như thế.

Mọi người trong công ty luôn nhìn thấy cô lúc nào cũng nghiêm túc trong công việc, không ngờ hôm nay lại lộ ra nhiều bộ mặt như thế. Khiến tất cả mọi người tò mò, xúm lại bàn tán.

Phuong Nhã Lý cũng chính vì nghe những lời bàn tán đó. Mà quyết định rời khỏi công ty. Nhưng rời khỏi rồi cô biết đi đâu bây giờ?

Trong đầu cô là một mớ hỗn độn. Cô cứ chạy mãi trên con đường cao tốc mà không biết mình nên đi về đâu. Ba mẹ thì không phải là người thích hợp, bạn bè thân thiết của cô thì đều ở nước ngoài cả. Cô cảm thấy trống vắng khi không có ai ở bên lúc này, bỗng suy nghĩ cô lại hiện lên hình ảnh người đó. Cô không ngần ngại quay số gọi điện thoại cho hắn.

Điện thoại đổ hồi lâu cuối cùng cũng có người bắt máy.

"Em tìm anh có chuyện gì?" Giọng người đàn ông từ đầu dây bên kia truyền đến.

"Thần, chúng ta gặp nhau đi!" Giọng nói của cô không ngừng nghẹn ngào khi nghe thấy giọng hắn.

"Tôi tưởng chúng ta đã kết thúc rồi?" Lôi Thần không khỏi cau mày.

"Em...cần anh"

"Đến căn hộ của tôi" Lôi Thần không đợi người bên kia trả lời đã tắt máy. Phải, hắn và Nhã Lý trước kia có hẹn hò, cũng trải qua thời gian tươi đẹp giống như bao cặp đôi. Nhưng cái làm hắn hận không phải lời nói chia tay của cô, mà hắn hận cô coi hắn như món đồ thay thế cho tên đàn ông đó.

Người con gái với vẻ đẹp trẻ trung của thời thanh xuân, dưới ánh nắng nhẹ vurun trên má. Cô như tiên nữ quay đầu cười thật tươi với hắn. Nhưng bỗng nhiên cô liền thay đổi về mặt, cũng là khuôn mặt như thế, nhưng trên mặt lúc này bao nhiêu lớp son phấn, khiến cô chẳng khác sắc bén hơn. Từ đôi môi đỏ mọng với những lời nói ngọt ngào, thành đôi môi được son đỏ nói những lời chua chát lòng hắn.

"Lôi Thần, người đàn ông em yêu mến rốt cuộc cũng trở về. Chúng ta kết thúc đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tặng Em Đây(8)

"Lôi Thần, người đàn ông em yêu mến rốt cuộc cũng trở về. Chúng ta kết thúc đi!"

Người đàn ông yêu mến của em trở về. Vậy còn tôi thì sao?? tôi là gì trong mắt em. Là người yêu cũ, hay chỉ là người thay thế cho tên đàn ông đó. Rốt cuộc trong những lần họ nắm tay đi dưới phố, cùng nhau xem phim, cùng nhau ăn uống, cùng nhau trên giường, cùng nhau vui vẻ, cô đều coi hắn là người đàn ông đó??

Cô nhẩn tâm đã hắn một phát thật đau thương. Hắn cũng cam chịu, mọi chuyện từ đầu đến kết thúc cũng chỉ có mình hắn cảm nhận, cũng chỉ có mình hắn tổn thương. Hắn chưa bao giờ đòi hỏi cô phải làm theo ý hắn, nhưng cô cũng chưa bao giờ cho hắn cái gì ngoài sự đau thương tột cùng.

Đề đến ngày hôm nay, một lần nữa cô ta lại chủ động gọi cho hắn sau bao ngày tháng xa cách. Thì sao chứ? hắn thừa biết cô ta vì không ai ở bên mới tìm đến hắn. Bị người đàn ông đó hắt hủi, lại chạy đến hắn tìm an ủi sao?? Lại muốn coi hắn là đồ chơi để lợi dụng? Nếu là trước kia, hắn sẽ lập tức khoan dung ôm chặt cô ta vào lòng và nói những câu dỗ dành. Nhưng còn bây giờ, hắn cũng sẽ làm như vậy...nhưng không phải cô ta!

Hắn rất muốn một lần nữa được yêu, được che chở người con gái ấy. Người con gái có khuôn mặt thiên sứ thuần khiết, người con gái có làn da mịn màng, người con gái có tấm lòng yêu thương. Phải chính là cô gái ở quán bar lần đó, người con gái độc nhất vô nhị Vạn Kiêu đó.

Lôi Thần nâng tay lên ngắm hình cô gái đang đứng dưới gốc cây anh đào nhìn ngắm thật lâu. Ánh mắt không khỏi trở nên dịu dàng.

Trong hình cô gái đứng dưới cây, ánh mặt trời len lỏi các tán cây chiếu xuống khuôn mặt trắng nõn không son phấn kia. Đôi môi màu anh đào gần như rất giống với màu hoa anh đào đang cười thật hạnh phúc nhìn về ống kính. Chiếc đầm trắng đung đưa trong gió thật giống với hình ảnh hắn gặp cô ở

quan bar lần đó . Hấn lưu luyến vuốt ve tấm ảnh , ánh mắt hấn trở nên thẫn thờ nhìn chăm chăm vào nơi ấy.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên , phá hoại tâm trạng vui vẻ của hấn , làm hấn không khỏi bức mình để tấm hình trên tay xuống . Không kiên nhẫn ra mở cửa.

Hấn vừa mở , Nhã Lý liền xông vào ôm chặt lấy hấn khóc nức nở.

"Thần"

Hấn tức giận đẩy Nhã Lý ra . Nhã Lý càng rống to hơn , méo máo nhìn hấn.

"Thần , ngay cả anh cũng đối với em như vậy?"

"Thưa quý cô , tôi và cô đã thuyền ai nấy chèo , bây giờ lại nhảy sang thuyền tôi còn bắt tôi chèo là sao?" Hấn dùng đôi mắt lạnh nhìn Nhã Lý.

"Thần , em không còn ai bên cạnh"

"Ồ!! Nhảy sang thuyền tôi không những bắt tôi chèo còn bắt tôi 'phục vụ' cô về khoản giao tiếp cùng khách hàng sao??"

"Thần , là em biết em là người nói chia tay , cũng biết anh đau lòng nhưng mà..."

"Cám ơn quý cô đây quan tâm , nhưng tôi không giỏi về khoản giao tiếp nên chỉ có thể tiếp chuyện tới đây" Hấn dứt lời liền kéo Nhã Lý ra ngoài . Nhưng còn chưa đựng vào cánh tay cô ta , cô ta đã lập tức chạy loạn trong nhà hấn kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tặng Em Đây(9)

"Thần , anh đuổi em . Đến anh cũng không cần em , ai cũng bỏ em" cô ta chạy ra sau ghế , hét lên với hấn . Khuôn mặt trang điểm nhem nhuốc.

"Lúc cô nói lời chia tay cũng là lúc tôi không cần cô nữa . Tôi và cô bây giờ cũng không còn tư cách gì mà ở chung một chỗ như này . Xin ra khỏi nhà tôi"

Câu nói của hấn khiến cô không thể chấp nhận , cô ta cứ điên cuồng lắc đầu , hai tay bịt chặt tai chính mình , mắt đảo nhìn mọi thứ xung quanh phòng . Cô ta không thể như thế , người đàn ông mà cô từng vứt bỏ , bây giờ cũng không cần cô nữa . Tên đàn ông vẫn luôn một lòng với cô mà cũng có ngày không cần cô?

"Thần , không ! anh lừa em đúng không? anh cần em đúng không?" Cô ta điên cuồng chạy đến nắm lấy cổ áo hấn , đôi mắt tròn tròn mang theo giọt nước mắt.

"Thần , em xin lỗi mà . Em cũng không muốn bỏ anh..." Cô ta vừa nói vừa trườn người lên hôn lấy đôi môi hấn.

Nhưng môi cô ta vừa chạm vào môi hấn , liền bị hấn hung hăng trừng mắt đẩy ra . Hấn hét lên chỉ vào mặt cô ta

"Tôi nói cho cô biết! là mắt tôi đui nên năm đó nhìn trúng cô . Cô lợi dụng tình cảm tôi đã dành , cô nhẫn tâm đạp lên cái tình yêu tôi dành cho cô . Tôi cũng chỉ biết thanh toán cho cô cùng tên đàn ông đó . Để khi mỗi lần nhớ đến hấn ta , cô lại tiếp tục trên giường tôi gọi tên đàn ông đó . Tôi quyết định rồi ! tôi và cô không nên dây dưa nữa . Tôi không cần cái thân thể dơ bẩn của cô . Bây giờ cô có thể đi ra khỏi đây" Vừa dứt lời hấn đã xách cổ cô ta lên ném ra ngoài . Nhưng cô ta không để cho hấn có cơ hội , liều mạng chạy vào trong , vô tình lại đụng trúng cạnh bàn khiến cho đầu gối bị đau liền khóc rống lên như đứa con nít.

Cùng lúc đó , tấm hình của Bá Uy rơi xuống đất . Phuong Nhã Lý đang khóc thấy được khuôn mặt làm cho cô căm ghét tận xương tủy thì liền thay đổi thái độ . Cô ta không còn khóc , mày cau thật chặt , tay nắm chặt tấm hình đứng phắt dậy . Bàn tay nắm tấm hình như muốn vỡ nát , đưa đến trước mặt Lôi Thần.

"Sao anh lại có tấm hình này?"

Lôi Thần một giây trước còn đang bộ mặt chán ghét , bây giờ lại thấy ngạc nhiên khôn cùng với hành động của cô ta.

"Cô biết người này sao?"

"Còn rõ ràng khác" Cô ta nhìn tấm hình , nghiêng răng thật chặt . Nếu cô gái này không có thì làm gì cô ta phải đau khổ như bây giờ.

Khoan đã! chẳng lẽ nào tên Lôi Thần này cũng..

"Anh động lòng với cô ta mới không cần tôi?"

Lôi Thần nghe vậy liền chau mày khó chịu "Liên quan gì đến cô?"

Cô ta càng tức tím mặt , Bá Uy cô đã cướp lấy người cô ta hằng mong nhớ , còn cướp đi cả tên lôi Thần này . Coi cô cũng ghê gớm thật!

Phuong Nhã Lý cười một cái khinh bỉ , vò nát tấm hình rồi ném về khuôn mặt hắn "Chúc mừng anh nha , anh nằm mơ cũng không có được cô ta . Nói cho anh hay , cô ta đang kết giao với người đàn ông của tôi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tặng Em Đây(10)

Phuong Nhã Lý cười một cái khinh bỉ , vò nát tấm hình rồi ném về khuôn mặt hắn "Chúc mừng anh nha , anh nằm mơ cũng không có được cô ta . Nói cho anh hay , cô ta đang kết giao với người đàn ông của tôi đây!"

"Cô bớt ở đây nói nhảm . Cô là ghen tỵ với cô ấy" Hắn cũng chả thèm để ý cái người điên này . Mới phút trước khóc lóc thảm thiết , bây giờ thì trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay.

"Anh cho rằng cô ta xinh đẹp như vậy mà không khiến Lục Tề động lòng sao? huống chi người ta là thanh mai trúc mã , gia đình môn đăng hộ đối" Phuong Nhã Lý ném cho hắn cái ánh mắt chán ghét.

Lại tiếp tục nói "Tôi còn nghe nói ba mẹ Lục Tề chính là ba mẹ nuôi của cô ta , đến cả ông Hoãn cô ta cũng là cháu gái được yêu thương trong lòng của ông ấy . Cô ta được nhiều người cảm mến như vậy anh có چرا sao? cho là cô ta thích anh , nhưng anh đến được với cô ta sao? anh vượt qua được bằng ấy hàng rào với cái con người sát thủ chơi gái như anh?" Phuong Nhã Lý vừa nói lại vừa chỉ tay lên ngực hắn , từng cái từng cái đánh sâu vào tim hắn , tạo ra vô số lỗ hồng khiến hắn rơi xuống đất vực , hắn chỉ biết lùi lại từng bước mà không thể phản bác lại câu nào.

Lại là cái tên Lục Tề đó . Cướp luôn bạn gái hắn , đến bây giờ người con gái đó cũng không buông tha . Hắn hận , muốn hung hăng đi đến trước mặt anh ta đánh cho nhừ tử . Anh ta cứ lần lượt đụng vô đồ của hắn , hắn sẽ ghi nhận , sẽ có một ngày hắn sẽ bắt anh ta trả giá nhiều hơn như vậy.

"Tôi biết bây giờ anh rất hận Lục Tề . Nhưng anh nghĩ lại đi! anh là cái thứ gì mà so sánh với anh ấy . Anh chẳng qua cũng chỉ là cái bình phong trang trí , lại thêm cái mác ăn chơi . Một phần của anh cũng không xứng với anh ấy , anh lấy tư cách gì mà ở bên cô ta?"

Hắn rốt cuộc không chịu được nữa , liền trừng mắt với người trước mặt "Cô nói đủ chưa?"

"Còn một câu nữa . Nếu anh muốn có thể danh chính ngôn thuận kết giao cùng cô ta chỉ còn có một cách" Cô ta nở một nụ cười tà mị nhìn hắn.

Lôi Thần nghi hoặc nheo mắt hỏi "Là cách gì?" Chỉ cần có cơ hội bên cô , hắn không ngại mọi điều.

"Anh lên giường cùng cô ta . Làm cô ta có thai"

"Cô điên sao?" Hắn ta trợn mắt hỏi lại Nhã Lý.

"Anh nghĩ xem gia đình cô ta gia giáo như vậy . Lại có hai gia tộc lớn sau lưng chắc chắn sẽ không để cô ta bị tổn thương một tí nào , anh sẽ dễ dàng được chấp nhận . Còn về phần Lục Tề , khi anh ấy biết cô ta mang thai sẽ liền rời xa cô ta . Anh thuận lợi thừa nước đục thả câu , đi đến và an ủi cô ta . Với tài ăn nói ngọt đến buồn nôn của anh hắn là cô ta sẽ động tâm thôi" Nhã Lý hướng hắn cười gian tà.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ngoại

Không liên quan nhưng khi truyện này kết thúc có bạn nào muốn tỏ ra thêm truyện hệ liệt có liên quan đến đứa con của hai người họ không?

Hình ảnh chỉ mang tính chất nhá hàng

Thông báo : Hết tuần sau mình sẽ ra ít nhất 2 chương một tuần nhé

Sorry vì thời gian qua mình chậm trễ quá

Bạn đang đọc truyện *Lục Tề, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tặng Em Đây(11)

Lục Tề cùng Bá Uy bước ra khỏi khách sạn . Anh lấy chìa khoá xe trên tay cô , mở cửa xe cho cô , để cô ngồi vào.

Bá Uy thoáng sững sờ "Xe này???" Cơ bản cô không biết anh lấy chiếc xe này đâu ra nha.

"Em không lên tôi cho em đi bộ về" Anh liếc cô một cái , lại vắn cái bộ dạng chưa thể tiếp thu đó của cô , anh không kiên nhẫn đẩy cô vào trong , sẵn tất cả dây an toàn cho cô.

Lục Tề vòng qua xe , ngồi vào ghế lái , phóng đi .

"Tề , xe này là của..."

"Người con gái của tôi"

Cô nghe như không hiểu , chỉ à một cái , rồi cũng không hỏi gì thêm , cứ im lặng , lặng lẽ nhìn ra cửa sổ.

Mãi một lúc , anh lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Tôi phải qua Anh một chuyến"

Bá Uy quay qua nhìn chăm chăm hán . Giọng đầy tiếc nuối nói

"Lại phải đi nữa sao? khi nào anh mới về"

Lục Tề nhìn cô nhếch mép cười , hướng về phía cô nhìn chăm chú . Ánh mắt ánh lên ý cười rõ rệt , anh mở miệng nói từng chữ rất chậm rãi nhưng ngọt ngào "Có lẽ rất lâu.....Thế nên tôi muốn hỏi rằng em có muốn đi cùng tôi không?"

"Muốn"Cô trả lời không chút do dự , khuôn mặt còn rõ ràng rất hớn hờ . Đến khi cô nhận thấy hành động của mình quá lớ , trên khuôn mặt liền xuất hiện vệt hồng.

Ý cười trên mặt càng rõ hơn , anh nhin cười đến nội thương "Được" khẽ buông một chữ.

Không khí lại trở về yên tĩnh như khi nãy . Cô ngưng ngưng nhìn dòng người đi lại ở ngoài cửa sổ . Đây là lần đầu cũng là lần cuối cô mất mặt như thế này . Thảm thê là sau này sẽ kiểm chế bản thân lại một chút.

"Khi nào chúng ta lên đường?"

"Ngày mai!" Anh đánh tay lái vào bãi gửi xe khách sạn Vĩnh Hằng.

"Chuyện rất gấp sao?"

"Không gấp , nhưng rất quan trọng"

"Ồ"

Anh tắt máy , tay cài dây an toàn cho cô . Hai người cùng xuống xe , lúc này anh mới nói tiếp

"Nữ hoàng Elina gửi tới trụ sở lời mời tham gia bữa tiệc giới thượng lưu . Đây là thành ý của nữ hoàng , cũng không thể không nể mặt đến đó"

"Anh và nữ hoàng biết nhau sao?" Cô kinh ngạc ngược nhìn anh.

"Không tính là quen . Chỉ là buổi tiệc đến để giao lưu làm quen với nhau . Ngày đó cũng có cả giới hắc đạo nữa"

"À" Cô gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hai người lên đến phòng , anh đột nhiên ném chìa khoá xe cho cô . Cô theo bản năng chụp lấy , chụp xong lại ngơ ngác hỏi.

"Sao anh lại đưa em?"

"Nó vốn dĩ là dành cho em mà"

"Ý anh là...." Cô nheo mắt nhìn anh mờ mịt hỏi.

Anh gạt đầu một cái . Thầm nghĩ cô thật ngốc . Khi nãy trên xe đã nói là của người con gái của anh rồi , thế mà vẫn không hiểu gì cả.

Phải mấy đến mấy giây ngưng trệ , cô mới có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của anh . Nở một nụ cười thật xinh đẹp , đi đến hôn lên má anh một cái rồi chạy vô phòng , chỉ bỏ lại một câu "Em đi sắp xếp quần áo"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bữa Tiệc Hồng Trần(1)

Bá Uy cùng Lục Tề bay sang Anh . Sau khi đến biệt thự của Lục Tề , cô nằm bẹp trên giường thờ dài một mồi.

"Mệt lắm không? tôi xuống lấy cho em ly nước cam" Lục Tề cởi áo khoác ngoài treo lên giá , thấy Bá Uy mệt mỏi nằm trên giường đi đến hỏi.

"Không cần đâu , em chỉ là hơi mệt một tí . Ngủ là được"

"Ủm" Anh vuốt nhẹ tóc ngay má cô . Sau đó bước xuống lầu.

Cô ngủ một giấc từ trưa tới chiều , lúc này Lục Tề đi lên và đánh thức cô dậy "Uy Uy?"

"Hửm?" cô nghe thấy giọng nói của anh kẻ cựa mình.

"Đói không?"

Ánh mắt cô mơ hồ nhìn anh , cô lắc đầu một cái , sau đó lại không hiểu sau gạt đầu một cái . Anh bật cười trước hành động khó hiểu của cô "Có muốn ăn cơm không?"

Cô nhìn anh nở nụ cười , nói với anh một chữ "Muốn"

"Vậy thì rửa mặt đi , tí nữa đi chuẩn bị đến bữa tiệc với anh"

Cô lười biếng ngồi dậy đi rửa mặt . Đến khi xuống dưới đã thấy thức ăn trên bàn nghi ngút bốc hơi.

"Xuống rồi sao? Lại đây" Lục Tề trên tay cầm hai đôi đũa , cô đi đến liền đưa cho cô một đôi.

Bá Uy ngồi xuống ghế , nhìn thức ăn trên bàn không khỏi kinh ngạc "Anh mua ở đâu thế? gần đây có tiệm thức ăn Trung Quốc sao?"

Lục Tề nghe thấy thế , khuôn mặt anh đen lại một nửa "Nếu tôi nói tôi làm thì sao?"

Bá Uy đang uống ly nước , lời nói của anh làm cô sặc một cái , nước lên đến mũi "Cái gì?"

Lục Tề cau mày , lấy giấy lau mặt cho cô "Làm chuyện gì cũng hậu đậu . Ngạc nhiên thế sao?"

Bá Uy không trả lời , chỉ tròn tròn mắt nhìn anh . Thầm nghĩ một con người lạnh lùng như anh mà có thể nấu ăn , đúng là cái thế giới này bị đảo lộn rồi "Là anh nấu thiệt sao?"

"Ủm"

Chính mình lau nước vương vãi trên quần áo cả trên bàn , thấy cô vẫn im lặng nhìn mình , anh cau mày hỏi.

"Sao thế?"

Cô mơ hồ đáp "Không có"

"Chỉ là.....em cảm thấy một người hoàn hảo như anh có cảm giác em sẽ giữ không nổi"

Anh nhìn cô nhếch mép cười "Chỉ cần em không buông tay , tôi tình nguyện để em giữ tôi cả đời . Tôi không ngại khó đâu"

"Tự luyện! ai mà thèm giữ anh chứ" Cô bủi môi liếc anh.

"Vừa có người nói đầy thôi"

Anh biết cô hay ngại , nhưng vẫn muốn chọc cô , thử đàn ông nham hiểm!!

"Ném thử đi , vừa miệng không?" Anh đưa miếng cá hướng đến miệng cô , cô thuận miệng há ra ăn lấy miếng cá.

Vừa nhai vừa gật đầu khen ngon , còn giờ cả ngón tay cái lên với anh . Khiến anh nhẹ bật cười.

"Vừa miệng thì ăn nhiều một chút . Sáng giờ em ngủ vẫn chưa ăn gì" Anh nhìn cô lại gấp thêm vài miếng vào bát cô.

Chỉ là lúc anh học đại học . Vì không ăn được thức ăn nhanh , mặc dù có người hầu nấu cơm , nhưng không hợp khẩu vị của anh cho lắm . Anh cũng chỉ học vài món đơn giản thôi . Không nghĩ là tài nấu ăn của anh không tệ có thể nấu cho cô ăn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Bữa Tiệc Hồng Trần (2)

Bá Uy với dạ phục màu trắng tinh khiết bước ra khỏi xe , cứ như một thiên thần thanh khiết lòng người . Tóc cô được búi cao , lộ ra cái cổ trắng ngần tinh tế . Khuôn mặt trang điểm nhẹ mê ly trông rất mỏng lung.

Lục Tề cũng một thân âu phục trắng , hai người trông như mặc đồ cặp giống những cặp tình nhân vậy.

Bá Uy khoác tay anh , hai người họ bước vào trong . Bữa tiệc dành cho giới thượng lưu , bây giờ được tổ chức trong cung điện hoàng gia . Người đông không kể , một bữa tiệc chỉ toàn là những con người không nhiều tiền thì cũng trong dòng họ quý tộc . Là nữ hoàng chỉ phát đi mấy mươi tám thiệp mời , nhưng là người đi thì đông gần như một nửa cái hội trường rộng lớn . Bởi vì họ biết đây là một cơ hội tốt để làm quen với nhau ở giới thượng lưu , chính vì thế mà nhà nào có con cái xinh đẹp , nhân cơ hội này sẽ tổng hết ra khỏi cửa.

Giới thượng lưu được một điểm là con cái nhà ai cũng ưa nhìn cao quý . Nên nhan sắc của cô và anh cũng gọi hơn người , không đến nỗi chấn động cả hội trường . Cứ thế cô và anh bước vào mà không bị con mắt nào nhìn.

Lục Tề và Bá Uy đi dạo vài vòng trong sảnh sau khi tiến đến chào hỏi nữ hoàng Elina . Lâu lâu gặp người quen thì nói chuyện vài câu . Lúc anh cùng giám đốc của một công ty bất động sản nói chuyện . Thì bỗng lúc này có vài vị khách xuất hiện , khiến cho cả hội trường như rút khí thật sâu , rồi không còn một tiếng động nào được phát ra , ánh mắt đều đổ dồn vào những người đang đến kia .

Một người đàn ông mang áo vest đen toả ra khí lạnh , khuôn mặt góc cạnh rất lạnh lùng cũng rất sắc bén . Cao tầm cỡ Lục Tề , Lục Tề cũng có khí chất lạnh lùng nhưng nghiêng về phần tùy hứng hơn , còn người đàn ông này lại lạnh lùng đến áp bức người đối diện , khiến người khác kính nể cũng sợ sệt chỉ với đôi mắt như chim ưng của hắn . Kế bên hắn là một cô gái rất xinh đẹp , có thể nói xinh đẹp nhất trong toàn bộ mỹ nhân hội trường ở đây . Cô gái với đôi mắt tím tro mê hoặc , như muốn cuốn người đối diện vào trong đáy mắt . Tuy như thế , đôi mắt của cô gái đó cũng rất hững hờ . Làn da trắng mịn làm nổi bật chiếc đầm màu oải hương , vì là đầm xẻ tà càng làm đôi chân dài thêm khiêu gợi quyến rũ khó tả.

Theo sau hai người ấy là bốn tên mặt nghiêm túc . Nhìn không ra một cảm xúc nào cả...

Lục Tề liếc nhìn cô , không hiểu sao đột nhiên lại cúi người xuống nói nhỏ vào tai cô , khiến cô giật mình "Người đàn ông đó là Tịch Diệp"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bữa Tiệc Hồng Trần(3)

"Người đàn ông đó là Tịch Diệp . Người đứng đầu là Tịch Dương bang"

"Tịch Dương bang???" Không phải chứ!!! cô lần đầu tiên gặp mặt ông trùm hắc đạo nha.

"Ừ"

"Thế còn cô gái bên cạnh anh ta?" Nếu nói người đó là trùm lão đại, vậy cô gái bên cạnh chẳng lẽ là tình nhân sao??

"Tôi không rõ" Anh đột nhiên nhìn về phía Tịch Diệp trầm ngâm

Cô nhủ mày"Sao thế??"

"Không có gì. Chỉ là đang thắc mắc"

"??"

"Người đàn ông đó nổi tiếng không thích phụ nữ, cũng chả coi phụ nữ ra gì. Bây giờ lại dẫn theo phụ nữ đến bữa tiệc lớn như vậy. Cảm thấy thật hiểu kì" Anh nhếch mép nhìn về phía cô.

Mãi một hồi, lại mở miệng nói tiếp "Tịch Diệp là người chúng ta không nên dây dưa vào. Hắn tài trí thông minh rất thủ đoạn, đụng vào hắn sẽ không biết chúng ta thành dạng gì. Hắn là người khó đoán, thủ hạ của hắn cũng không khác hắn là bao. Thế nên, tránh được hắn thì tránh. Tuyệt đối không can thiệp"

"Ý anh bốn người đằng sau là thủ hạ của hắn sao??" Bá Uy vươn mắt về bọn hắn.

"Ừm. Phía bên phải hắn là Hắc Dương. Thủ hạ tâm đắc nhất của hắn. Bên trái là Thần Dương, tên đó rất vâng lời, theo sau lần lượt là Hoãn và Lục Dương. Một người là cho là nhà khoa học đường phố, người còn lại là bác sĩ" Anh nói từng người cho cô nghe.

"Còn nữa! phía bên kia còn có ba vị nữa. Chúng ta cũng không thể chạm vào. Gia tộc Richard, trùm mafia Ý và Diêm bang"

"Có vẻ như bữa tiệc này toàn những nhân tố không thể chê"

"Phải! không thể chê cũng không thể đụng" Anh hướng phía cô nhếch mép.

Lục Tề dẫn cô tiếp đãi một vài vị nữa, cũng không muốn làm phiền cô. Bá Uy đành ra phía hồ bơi ngoài trời uống nước chờ Tịch Diệp.

Cô chọn một ly cocktail, một ít thức ăn và ngồi xuống dãy ghế bên cạnh hồ. Vừa ăn vừa nhìn xung quanh, đôi mắt trong veo của cô đột nhiên lướt qua đám người đang đứng ngay gốc hồ đó. Ba bốn cô gái đang chỉ trỏ hay đúng hơn là bắt nạt chửi rủa một cô nàng bạch thủ. Lòng hiếu kì đã khiến cô đứng dậy đi đến.

Khi chỉ cách đám người đó mười mấy bước. Cô nhìn thấy một người đi ngang qua trước mặt mình. Trợn mắt ngạc nhiên, chính là cô nàng Ngụy Di, tình nhân của trùm lão đại.

Cô nuốt ngụm nước miếng. Nhìn gần cô ấy còn đẹp hơn, làn da không tì vết, nhất là đôi chân dài đó. Mọi động tác, ăn uống hay đơn giản chỉ ngồi xuống ghế thôi, cũng đủ biết cao quý đến đâu. Không biết cô nàng là tiểu thư nhà nào nhỉ. Lại có thể khiến trùm lão đại lạnh như băng khi động lòng.

Cô định quan sát thêm về người tên Ngụy Di này thêm một chút nữa. Nhưng tiếng nói của mấy cô gái xinh đẹp như diễn viên kia làm cô không thể không đặt tầm mắt mình hướng về phía ấy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Bữa Tiệc Hồng Trần(4)

"Bộ mặt cô coi vậy cũng thật dày quá đấy. Giã bộ ngày thơ câu dẫn đàn ông" Người phụ nữ mặc chiếc đầm màu đen nói.

"Nhiên Nhiên loại phụ nữ này nói như vậy chính là dư thừa. Cậu xem cái mặt giả tạo này chính là để câu dẫn A Tôn của cậu nha" người phụ nữ bên cạnh lại thêm dầu vào lửa.

Người phụ nữ tên Nhiên Nhiên đó, lại nở một nụ cười khinh thường "Vậy đấy, người rách rưới như cô ta không biết xấu hổ ở đây câu dẫn người khác. Cứ nhiên lại giả vờ yếu đuối để mảy tên đàn ông ngu xuẩn bảo vệ"

"Các cô tự nói chính mình đấy à? cái gì mà giả tạo? Mấy người các cô đều là một loại với nhau, khi thấy đàn ông thì bật chế độ con thỏ, còn thấy phụ nữ lại bật chế độ hồ ly. Phụ nữ ganh ghét nhau bởi những thứ họ không có, các cô không xinh đẹp như người ta rồi các cô tìm cách bôi nhọ danh phẩm. Các cô có lòng tự trọng không? ai mới chính là mặt dày giả tạo đây?" Bá Uy đi đến, chắn ngang trước mặt cô nàng bạch thủ, ngắt đầu nói.

"Cô là ai?" Cô nàng Nhiên Nhiên tức giận, liếc nhìn xung quanh đã có người chú ý bởi giọng nói của cô gái kia, trong lòng tức giận mà không thể ra mặt, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Mọi người gọi tôi là Bá Uy" Bá Uy cười nhạt đáp lại.

"Cô khôn hồn thì rút ngay. Chuyện bao đồng chưa đến lượt cô lo"

"Loại người vô sỉ như cô, bắt nạt một cô nàng xinh đẹp hiền lành như vậy. Tôi chỉ là thay mặt người đàn ông của cô ấy thôi" Bá Uy nhếch mép.

À ta tức giận. Từ lúc à được sinh ra, chưa có ai nói lời nặng với à câu nào. Người phụ nữ trước mặt chính là tự tìm đường chết khi nó à như vậy. Lòng tức giận à bộc phát, à đưa vung tay định tát Bá Uy. Mắt à dần đỏ lên, đôi tay trắng nõn cũng nổi gân xanh, thấy được à tức đến mức nào.

Cô nhắm mắt thật chặt, đang đợi mong cái tát ấy nện vào mặt mình. Nhưng đợi mãi một hồi vẫn không thấy đau, mà chỉ nghe thấy tiếng như ai đó rơi xuống nước, tiếp theo là tiếng thủy tinh vỡ. Có cả tiếng rút khí và tiếng kinh ngạc khe khẽ.

Hé mở mắt ra, cô tròn to mắt nhìn người trước mặt. Một cô gái xinh đẹp quyến rũ, đôi mắt câu hồn đoạt phách kia của cô nàng đang nhìn về phía mình.

Chính là Ngụy Di kia "Có gan mắng cô ta mà không có gan đánh cô ta. Loại người cặn bã như vậy lại để cô ta cứ như vậy đánh mình sao? Tốt nhất là hãy đáp cô ta một phát thật mạnh, để cô ta biết được cảm giác trào cao ngất ngưởng là như thế nào" Ngụy Di nhìn Bá Uy, lười biếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bữa Tiệc Hồng Trần(5)

Lúc này, cô nàng Nhiên Nhiên đã gãy đành đạch như con cá trên thớt. À càng vung tay múa chân, nước hồ càn tràn vào miệng à, khiến à ho sặc sụa. Mọi người ở gần cứ trố mắt nhìn cảnh trước mặt, mãi một lát, một người phục vụ trong bữa tiệc mới nhảy xuống cứu à lên bờ.

À ho ra nước, một tay cứ dầm lên ngực của mình. Sau đó lại hung hăng trừng mắt với cô và Ngụy Di.

"Các cô cùng một loại đi ăn hiếp tôi. Nghe tôi nói thì có tật giật mình sao?" Mấy người khi nãy đi chung với à bây giờ đã không biết chuẩn đi đâu. À tức giận đành phải lật ngược tình thế.

"Tôi nói cho các con tiện nhân mấy người, một bông hoa cho dù đẹp đến đâu, nằm dưới người đàn ông rồi cũng trở nên úa tàn. Các người đẹp bao nhiêu đàn ông chơi chán cũng vứt bỏ các người. Tôi chống mắt lên xem các người hồng hách được bao lâu?" À ta liếc mắt xem thường.

"Gái ở ki viện toàn nói những từ ở ki viện" Ngụy Di nhướn mày nhìn à đáp lại.

"Cô.....hừ.....đúng là xui xẻo!!! hôm nay lại bị mấy con ruồi cứ ong ong lỗ tai" Người phục vụ đưa khăn đến cho à, à khoác lên người. Thông thả đi ngang qua Ngụy Di, như việc khi nãy không liên quan đến mình.

Lại không biết từ đằng xa có một người đàn ông đi tới, đáp lại lời của à "Cô cũng nên biết rằng ruồi chỉ bu lấy c*t" Lục Tề cười như có như không, ôm lấy eo của Bá Uy.

"Anh.....chuyện của đàn bà mà cũng xen miệng mình vào thì anh cũng có-nghĩa-khí quá đấy"

"Đàn ông bảo vệ người phụ nữ mình có gì là sai?"

Bất giác à ta á khẩu, nhưng khi liếc mắt thấy người nào đó, à ta nở nụ cười đắc ý "Phải nha, được Diễm bang chống lưng bảo vệ thật tốt a" Nói rồi à đi về phía một người đàn ông. Khoác lấy cánh tay của hắn. Nở một nụ cười thật tươi.

Ngụy Di liếc mắt xem thường "Diễm bang? thế thì tôi được đôi cánh của Tịch Dương bang bảo bọc cũng không quá tệ đi"

Nghe lời nói của Ngụy Di, khuôn mặt à có vẻ trở nên méo mó, nhưng nhanh chóng lại trở về bình thường, ra sức cười ngọt ngào với người đàn ông trước mặt.

"A Tồn....."

Người đàn ông nở nụ cười khách sáo cắt đứt lời nói của à "Tiểu thư, tôi có quen cô sao"

"A Tồn? Sao anh lại nói vậy?" À ta cau mày, nắm chặt lấy tay anh ta không buông, mặc cho anh ta đang gạt tay ra.

"Chúng ta thân thiết đến mức gọi tên của nhau sao?" Anh ta dừng hẳn nụ cười, trên mặt chỉ còn lại sự băng giá.

Mặt ả ta tái đi, hết chuyển sang xanh rồi đỏ "Anh có ý tứ gì?"

"Phụ nữ như cô tuy tiện với ai thì cũng đừng nên chạm đến tôi. Tôi ưa sạch sẽ, loại nhơ nhuốc như cô tôi không cần" Nói rồi anh ta phui tay áo vài cái, nhúng mây rồi đi. Anh ta chỉ đến xem kịch vui, lại không nghĩ có đàn bà điên tự nhận thân quen với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Bữa Tiệc Hồng Trần (6)

Ả Nhiên Nhiên hết trắng đến xanh mặt. Ánh mắt ả trở nên lúng túng liếc nhìn xung quanh, mọi người đang nhìn về ả, chết giẫm ả. Cái tên đàn ông Diễm Hân Tôn kia thật không biết thương hoa tiếc ngọc là gì. Cũng không thèm chờ cho cô ta mặt mũi. ả đành tức giận bỏ đi một mạch, không dám quay đầu lại. Nhưng trong miệng còn không ngừng lầm bầm chửi rủa.

Lúc này, cô nàng tiểu bạch thỏ như được dán hai ngôi sao vào mắt. Nhìn chằm chằm Ngụy Di cùng Bá Uy với vẻ thật-ngầu nha. Con mắt long lanh ngưỡng mộ đó của cô nàng khiến cho Bá Uy sồn hết cả da gà.

"Hai vị thật cảm ơn" Cô nàng tiểu bạch thỏ trong phút chốc lao đến Bá Uy, làm cô cứ tưởng như bị sói vồ. Giật mình một cái, quay sang đã thấy Ngụy Di đứng đằng kia mà cũng phải lui lại một bước.

Cô méo mặt ráng nở một nụ cười "K....không có gì"

Đối diện với hai con mắt long lanh điên cuồng còn làm cô dựng tóc gáy hơn cái bản mặt đánh đá của Nhiên Nhiên. Một lần nữa đưa mắt về phía Ngụy Di cầu cứu. Nhưng vừa quay lại, Ngụy Di từ lúc nào không biết đã chuẩn đi mất. Mặt cô lúc này đầy vật đen.

"Uy Uy" Tiếng Lục Tề từ đâu vang đến. Làm cô cảm giác mình được cứu ra khỏi đi ngục, nước mắt chảy như sông.

"Sao thế?" Lục Tề nhú mây nhìn cô với bản mặt đó.

Cô nàng bạch thỏ mỉm cười với anh "Chào anh, tôi là bạn của Bá Uy. Tên là Nhạc Hiểu Đình"

Nói xạo !!! bạn gì chứ? khi nào? bao giờ? Mặt cô lại nước mắt lưng tròng lắc đầu liên tục với Lục Tề.

Lục Tề khó hiểu trước hành động của cô, nhìn về phía Nhạc Hiểu Đình gật đầu nói "Chào cô. Tôi có thể bắt cóc bạn cô một tí không?"

Không ngờ Nhạc Hiểu Đình khi nghe xong lại cười phá lên "Cứ tự nhiên"

Lục Tề nghe xong cũng không ngại kéo Bá Uy đi. Trong miệng còn lầm bầm: Làm quen coi như quá nhanh đi! Mới thoát khỏi tôi một tí mà đã kết bạn được rồi!!!

Lục Tề đưa Bá Uy ra một chỗ vắng của bữa tiệc. Chưa kịp mở lời, Bá Uy đã nói liền mạch "Chắc hẳn bữa tiệc sẽ có người bị ám sát. Anh nói thử xem ai là người tiếp theo đây? Nếu là anh thì sao? không được, anh không thể bị ám sát...." Vừa nói cô vừa nhảy đến ôm chặt lấy anh, mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

"Em nói gì vậy?" Anh sắp bị cô ôm đến ngạt thở rồi. Làm gì mà vội như thế?

"Cái gì mà ám sát??"

"Ngụy Di đang ở đây. Là cô gái tình nhân đi cùng Tịch Diệp. Cô gái đó là sát thủ. Chắc chắn có người trong bữa tiệc này là mục tiêu của cô ấy"

"Sao em biết cô ta là Ngụy Di?"

"Khi nãy em đi ngang qua chỗ bọn họ đứng. Vô tình nghe được cô ấy giới thiệu mình là Ngụy Di" Cô tò vò về lo lắng càng siết chặt áo anh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bữa Tiệc Hồng Trần(7)

"Em bình tĩnh lại. Lo lắng sao?" anh áp tay vào hai má cô. Để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Thấy cô liền gạt đầu, anh mỉm cười "Vậy chúng ta về nhà, có được không?"

Cô lại gạt đầu. Anh cáo lui với nữ hoàng, sau đó dắt cô ra xe. Chỉ thấy cô nhanh chóng ngồi vào xe còn hỏi thúc anh chạy nhanh một tí. Thật là....

"Em làm gì vội như thế?"

"Nguy Di là sát thủ số một Killer đấy! Đừng vô cô ấy là gặp diêm vương như chơi. Đã thế khi này cô ấy còn nói có Tịch Dương bang chống lưng nữa. Người như thế anh chẳng bảo không nên dây dưa sao?" Cô liếc anh một cái.

"Tôi bảo em không dây dưa cũng không cần chạy như trời chết như vậy"

"Nhưng em đã cùng cô ta với nhau rồi"

Lục Tề"..."

Lục Tề cau mày nhìn sang cô "Em và cô ta làm gì? cô ta làm gì em sao? em bị thương ở đâu?" Đột nhiên anh thẳng gấp, khiến cô bị đẩy lên phía trước, cũng may có thắt dây an toàn, không thì mặt cô bẹp dí rồi!!

"Anh làm gì thẳng gấp như thế? anh hù chết em rồi" Cô trừng mắt với anh. Chạy nhanh như thế, dừng lại cũng nhanh, ai giết anh sao mà nổi hứng như thế?

"Cô ta làm gì em?"

"Không có làm gì hết?"

"Thật?"

"Thật"

"Thế tại sao em sợ cái gì?"

"Em.....chỉ cùng cô ấy đụng mặt cứu người"

"Em kể cho tôi mọi việc ngay"

Đón nhận cái ánh mắt giết người. Cô bắt giác run lên một cái. Cũng thành thật kể hết mọi chuyện với anh. Anh nghe xong còn trừng mắt nhìn cô, không những không khen cô mà còn mắng cô ngốc như heo.

"Đúng là chuyện của mình không lo. Lo chuyện người khác. Có ngày mà bị bắt nạt thì đừng có kêu tôi giải vây" Anh thả cho cô ánh mắt hờ hững. Quay đi lại lái xe tiếp.

Cô liếc anh cũng không thèm nói chuyện nữa. Chỉ lo xoa cái cổ trán khi nãy của anh. Cái người đàn ông này hờ một tí là cóc đầu, là người chứ đâu phải trâu bò mà không đau chứ?

Mãi đến lúc về đến biệt thự. Cả đến lúc ngủ, hai người cũng không nói với nhau câu nào. Cô chỉ mặc anh ôm, còn chính mình quay lưng với anh ngủ như chết.

Tưởng rằng dùng chiêu tâm như hến của mình để anh nhận lỗi. Nhưng mà anh lại chẳng nói câu nào. Mà chính mình khi nghĩ lại chuyện khi nãy, cũng thấy có lỗi gì đâu mà bắt anh xin lỗi. Bèn mặc kệ, nhắm mắt ngủ một mạch đến sáng.

Cô vẫn còn muốn ngủ, nhưng cái bụng cứ đánh trống liên hồi, mùi thức ăn thì cứ bay tứ tung trong phòng. Cô không ngủ cũng không được, miễn cưỡng ngồi dậy vào phòng tắm rồi xuống dưới lầu.

•Ngoại:

Lộ: Định rằng mai mình sẽ đăng. Nhưng mà mình mới ra truyện mới, thấy vui nên tặng cho các bạn một chương^^. Các bạn đón đọc thử bộ hệ liệt ROSIE nhé<=>

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Dụ Dỗ(1)

Bá Uy xuống lầu . Mùi thức ăn càng nồng . Cái bụng lại kêu sùng sục . Vợ vàng chạy vào bếp.

Bắt gặp cảnh tượng Lục Tề đang quay lưng thái hành . Đầu nói , người đàn ông quyền rũ nhất chính là khi họ tự tay nấu ăn cho người mình yêu . Lúc đầu cô nghe cảm thấy thật nhảm nhí , nhưng lúc này đây cô cảm thấy câu này thật chân lí a.

Đột nhiên Lục Tề quay đầu . Lại bắt gặp ánh mắt nhìn-không-rời của Bá Uy . Anh nhếch mép nói "Có phải tôi rất đẹp trai không?"

Bá Uy dờ dẩn vô thức gật đầu , sau một hồi lại như bưng tỉnh liên tục lắc đầu . Lục Tề cười khẽ ra hai tiếng "Ồ....."

"Không phải sao?" Anh chậm chạp tiến lại chỗ cô . Nhìn thẳng vào ánh mắt cô với vẻ thích thú "Tôi thấy khi nãy mắt em dần ra nhìn tôi mà? hay là....." Càng lúc anh càng áp sát cô . Cô vô thức lùi lại phía sau . Miệng còn nuốt nước bọt ừng ực.

Đến lúc tấm lưng mịn màng của cô chạm vào bức tường lạnh ngắt phía sau . Lục Tề cũng áp sát cô tới cùng . Bá Uy khuôn mặt dần nóng lên , không dám nhìn vào ánh mắt của anh mà ngại ngùng nhìn tứ tung.

"Hay là.....do mới ngủ dậy sao? Không đúng , khi nãy em còn nói rất đẹp trai mà" Vừa nói anh vừa dùng tay chỉ vào khuôn mặt của mình.

Bị Lục Tề nói đúng , cô theo phản ứng chối lấy.

"A.....ai nói? khi nào? người đó điên rồi! có anh bị tự huyền đấy" Cô mất tự nhiên đẩy thật mạnh anh ra . Chạy đến bên bếp , vờ như xem nồi hầm canh , nhưng thật ra sự chú ý lại để trên người Lục Tề.

Lục Tề nhướng mày quay đầu , cũng không vội lại đi về hướng cô . Anh tựa lên bàn , nhìn bóng lưng nhỏ bé đang run nhè nhẹ không ngừng vờ chạy đi chạy lại . Anh nhìn cô tất bật mãi một hồi , chịu không được liền kéo tay cô đến lại gần mình.

Bá Uy bị hành động của anh làm cho giật mình . Khi không nổi hứng lại kéo tay cô làm gì . Không thấy cô đang bận đây sao? Đồ thần kinh!

"Choi đủ chưa?" Lục Tề nhìn xuống Bá Uy . Khiến cô đang định bụng chửi hần phiền cô , thì im bật , nín thở nhìn anh.

Tưởng rằng hẳn sẽ xả một tràng gì đó mắng cô với ánh mắt hờ hững đó . Mắt cô nhắm thật chặt chờ nghe giảng , nhưng mãi một hồi vẫn không thấy người đối diện phát ra câu nào cả . Cô tí hí một mắt xem , lại thấy bóng đen từ từ bao phủ lấy mình . Sau đó lại cảm giác được môi thật ẩm ướt . Cái gì đó thật mềm mềm đang cố gắng cạy miệng để chui lọt vào trong . Con mẹ nó! Lục Tề đang ăn đậu hũ của cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Dụ Dỗ(2)

"Tề!" Cô mở miệng làm hẳn có thể tiến lưỡi vào sâu . Lời nói sau đó của cô cũng bị nụ hôn lấp mất.

Hai người hôn mãi một hồi vẫn không có ý định buông ra . Đến khi nồi canh bốc khói tràn nước , Bá Uy mới vội vàng đẩy anh ra tắt bếp.

Phù! sém nữa là hai người cô thành heo quay rồi!! Cũng tại cái tên nào đó bám cô hoài mà . Nói rồi Bá Uy liền quay sang trừng mắt với Lục Tề.

"Gi chứ?" Anh khó hiểu nhìn cô.

"Cũng tại anh cả . Tí nữa là cái nồi canh vào thùng rác rồi . Anh nấu ăn thì phải tập trung chứ!!" Cô cau có cái mũi càng trừng mắt với anh hơn.

"Tôi đang tập trung cao độ đấy chứ?" Lục Tề nhướng mày , kéo cái ghế ngồi xuống . Vội tờ báo kê bên xem

Cái khi! anh tập trung mà để cái nồi canh sắp cháy sao? Nói xạo!!!!

"Tập trung cái nời....." Bá Uy đang hăng máu "dạy dỗ" . Lại có người nào không được tốt ngắt ngang lời cô . Làm cô càng trở nên bức bối hơn.

"Tập trung hôn em đấy thôi" Lục Tề gật đầu nhả ra một câu . Cô bất giác ngậm miệng còn nuốt nước miếng một cái . Thầm nhủ trong lòng đại nhân không chấp nhất kẻ biến thái.

"Tôi nghe có người nói xấu tôi đâu đây!" Lục Tề mất dưng ở trên tờ báo nhưng vẫn không ngừng chú ý đến hành động của cô.

"Làm.....làm gì có chứ? chắc anh nghe thấy tiếng chó mèo gì đó ! khu này thật không an ninh gì cả haha" Cười đến méo mặt , cô lập tức quay mặt đi làm mặt quỷ với anh . Vậy mà cũng biết mình đang nghĩ gì cơ đây . Hừ!!!!!!

"Ồ! Em đang khó chịu sao??" Lục Tề đột nhiên cười một cái thật nguy hiểm . Khiến cho tóc gáy của cô dựng hết cả lên . Người còn run nhè nhẹ mấy cái.

"Đang khó chịu đây !! đừng dựng đến ok??" Nhưng những lời buông khỏi miệng lại trở thành "Có đâu! trời nóng quá ấy mà haha"

Lục Tề phì một cái , đứng dậy đi đến bên cô , vừa nói vừa phun khí vào tai cô , khiến cô cười khúc khích "Em khó chịu vì vừa nãy bị cắt ngang nụ hôn của chúng ta à?"

"Đồ thần kinh" Vô sỉ thật!!!! cô dứt khoát đẩy anh ra . Lời nói của anh làm cô đỏ mặt đến tận mang tai.

"Không phải vừa nãy em cũng rất phối hợp sao?"

"Không có"

Cô liếc anh , có mở chu chu lên như đang thật khó chịu.

"Hay là muốn lại lần nữa?"

"Không muốn"

"Được thôi! lại đây!!" Anh ngoắc ngón tay với cô.

"Không thích"

Bá Uy quay mặt đi , không thèm nhìn anh nữa . Tò vè như đang giận dỗi thật sự . Anh thở ra một hơi . Sau đó đi đến bên cô kéo kéo áo.

"Không muốn thật sao?"

"Không muốn"

"Ừm"

Lục Tề bế cô ngồi lên bếp , lợi dụng lúc cô chưa kịp la mắng đã liền nuốt trọn môi cô . Một lần nữa hai người hôn nhau đến quên cả ăn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Dụ Dỗ(3)

Bá Uy ngồi vào xe , thắt dây an toàn tiếng nói ai đó vang lên "Xin hỏi, tiểu thư muốn đi đâu?"

Cô liếc mắt , trông thấy Lục Tề bày ra bộ mặt diễn-sâu , cô liền muốn phá lên cười . Thật đúng là chả có tiến bộ gì về biểu cảm cả.

"Bác tài , cho tôi đến nơi nào yên tĩnh có thể đọc được quyển sách này nhé" cô vừa nói vừa hướng quyển sách đưa lên lắc qua lắc lại.

"Ồ!"

"Tôi biết chỗ này rất yên tĩnh lại cũng gần đây" Lục Tề liếc mắt nhìn cô . Ánh mắt anh loé lên ý nghĩ gì đó , khiến cô có dự cảm không lành.

"Chỗ nào?" cô nheo mắt nhìn anh.

Lục Tề "Phòng tôi!"

Bá Uy "... " Biết ngay là chả nói được lời nào tốt đẹp mà.

Lục Tề "Tiểu thư thấy sao?"

"Lục tổng , ngài có thể bớt mặt dày hơn được không? Mau chở tôi đến nơi nào đó thật tốt , tôi hài lòng sẽ cho anh thêm tiền nhé" Nói xong Bá Uy còn vỗ một cái lên vai anh . Sau đó lại lật sách ra xem như không có chuyện gì.

Lục Tề"..."

Em tưởng mỗi mình em có tiền sao?..-

Lục Tề thả Bá Uy xuống một quán cà phê trang trọng giữa con phố sầm uất . Đối nghịch với vẻ ngoài náo nhiệt thì bên trong lại rất yên tĩnh . Quán có hai tầng , vì bao quanh quán được lắp kính nên chỗ ngồi nào cũng ngập tràn ánh sáng . Còn có một bên góc toàn là tủ đựng sách . Tóm lại , Lục Tề quả là tài xế tốt.

Bá Uy mở cửa bước ra , còn không quên hôn một cái lên má anh "Coi như tiền hậu tạ cho tài xế anh nhận rồi nhé!" Nói rồi cô chạy thật nhanh vào trong.

Tên Lục Tề này rất nguy hiểm . Cô còn ở lại thêm một giây thì bị con sói đẩy vồ liền . Thế nào anh ấy cũng bắt mẫn vì chỉ là nộ hôn ở má cho xem.

Cô nở một nụ cười , đẩy cửa bước vào . Ở đây thật tốt , ít ra có thể xem sách trong vòng 4 tiếng , đợi tên Lục Tề đó làm việc . Sao cô cảm giác mình bị anh ấy cho đi nhà trẻ vậy nhỉ? Chờ đến chỗ , trưa lại chờ đi ăn , rồi lại đến đây , tối là về biệt thự...

Mặc kệ , cô ở cả ngày ở đây cũng không chán . Chọn một chỗ sát cửa kính có thể nhìn thấy cảnh bên ngoài người người tấp nập di chuyển ngồi xuống . Không lâu người phục vụ cũng bước ra.

"Tiểu thư muốn dùng gì ạ?"

"Phiên anh cho một ly trà sữa nhé"

"Xin quý khách đợi một lát"

Chốc lát người phục vụ trở ra trên tay mang theo một ly nước . Ánh sáng nhợt nhạt của mặt trời nhẹ bay trong không trung . Mọi thứ như đang chuyển động , đến từng cả hạt bụi trong không khí . Ước gì ở trong nước có quán cà phê như vậy thì hay biết mấy.

Đào mắt một lượt , ánh mắt dừng lại trên một người đàn ông cao lớn . Hình như cô trong thấy người đàn ông kia ở đâu rồi thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Dụ Dỗ(4)

Trông anh ta quen thế nhỉ?

Người đàn ông không biết khi nào đang đứng đằng đó lại đi về phía này mà cô không hề nhận ra . Đến khi giọng âm trầm của hắn phá vỡ sự lơ đãng của cô.

"Đẹp lắm đúng không?" Anh nhìn cô cười đầy dịu dàng . Nhưng trong mắt cô hắn ta cười với nụ cười gian trá rất giống của Lục Tề vậy.

"Hả?" Giật mình một cái . Không ý thức được hắn ta đang nói về chủ đề gì.

"Ý tôi là khuôn mặt này đẹp lắm đúng không?" Hắn từ tốn lại thêm một lần giải thích.

"Đồ thần kinh mắc chứng tự luyến" Cô liếc hắn một cái đầy xem thường.

Hắn nhướn mày nhả ra một câu : "Không phải sao? ai cô gái nào cũng nói vậy cả!"

"Ồ!" Cô đảo mắt xung quanh như tìm ai đó . Rồi lại nhìn về phía hắn bình thân nói "Có sao? tôi có thấy ai đâu?"

Mặc dù hắn không nhìn ra bất cứ vẻ khó chịu nào nhưng thật sự trong lòng hắn đang kiềm chế . Khẳng định cô còn đi đến giới hạn của hắn nữa coi chừng hắn sẽ trở thành con thú điên mà nhào đến cắn xé cô.

"Cô bé vẫn thật là dữ dằn quá đấy . Vẫn là mạnh miệng và ngang bướng"

Trông Bá Uy có vẻ như đang xem sách . Tựa như sẽ không có lời nào đáp hắn , nhưng đột nhiên Bá Uy lại nói với vẻ khó chịu.

"Anh biết gì về tôi mà mở miệng nói như thế? tôi và anh quen nhau sao?"

Anh mở to mắt kinh ngạc "Cô bé không nhớ đêm đó chúng ta ở quán bar hay sao?" Hắn không thể tin một cô gái gặp hắn rồi lại quên hắn nhanh đến thế!! còn chưa đến 3 tháng đâu đấy . Phụ nữ không bám lấy hắn thì thôi , đằng này lại có ai như cô bé này không? cả mặt hắn còn không nhớ!

"Anh nói trắng nói cuội gì ở đây đây? anh nói vậy anh không thấy xấu hổ thì tôi cảm thấy xấu hổ đấy! Tôi cùng anh ở quán bar khi nào? Từ lúc sinh ra tôi còn chưa bước vào quán bar chơi một lần nào . Nói chỉ là anh và tôi.....đó đó....." Cũng may Lục Tề không có ở đây , cái bình nóng nặc mùi giấm đó có hay không sẽ tức giận với mình??

Ánh mắt hắn đột nhiên loé sáng , bỗng hắn nói thật lớn , dường như muốn cho tất cả người ở đây đều nghe thấy vậy "Ồ thì ra em không nhớ . Hôm đó tôi với em vui vẻ lắm mà . Em hẳn tâm không nhớ thằng bạn trai tôi này sao?"

"Nói nhảm! tôi không bao giờ có bạn trai mặt dày như anh"

"Vậy sao? Tôi đó em kêu rất thích anh....."

Bá Uy "Anh cảm miệng . Anh là không có học thức sao? ở chỗ đồng người tìm cách phi báng phụ nữ?"

Hắn tròn trừng mắt "Em....." lời nói còn chưa thốt ra , một quyền sách đã bay thẳng vào mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Dụ Dỗ(5)

Cuộc cãi vã của người phụ nữ và người đàn ông đó phá vỡ sự yên tĩnh vốn có của quán cà phê . Một số người không khỏi khó chịu , một số thì cảm thấy hả hê khi xem kịch hay.

Lại không ai biết ngay lúc đó , có một cô gái mang một chiếc đầm vàng không tay kín cổ , với họa tiết hoa văn bắt mắt giống hệt với đôi giày cao gót cùng màu . Tóc cô gái được thắt lại trông rất thanh lịch . Cô gái bước lại về phía hai người . Lúc gần đến , mượn vai người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế kế bên làm điểm tựa để giả như bị trật té , ngay lúc đó liền phóng quyền sách đang cầm trên tay vào thẳng mặt tên vô lại đang công kích cô gái ở chốn thanh thiên bạch nhật.

"Ồi! té rồi!" Cô gái với khuôn mặt hờ hững , nói với hắn , đối diện với khuôn mặt đang giận dữ không thể tiêu tan của hắn.

"Cô có mắt không hả? đi cũng để bị té! mắt để trên trời sao?"

Cô gái liền đáp trả "Anh có điếc không hả? nói cũng không lọt tai! tai để trong nách sao?" Đã nói là té rồi!!

Lập tức cả phòng vang lên những tiếng nén cười khe khẽ.

Bá Uy trong cơn giận dữ , cũng bị câu nói của cô gái sém nữa làm cho bật cười thật lớn . Có ai đáp lại đặc biệt như vậy không chứ?

"Cô.....!"

"Muốn nói gì nữa?" vẫn cái vẻ mặt hờ hững đó.

Hắn tức đến tim gan đều đau . Không còn cách nào khác , chỉ biết hừ một tiếng rồi bỏ đi ra khỏi tiệm . Hắn vừa đi ra , cô gái liền đi đến nắm tay Bá Uy cô kéo đi.

"Khoan đã.....Ngụy Di cô muốn đi đâu?"

"Lên xe rồi tính!" Ngụy Di quăng cho cô một câu . Cũng không thèm quay lại nhìn cô . Một mạch lên xe và phóng đi.

Nhưng cô cảm thấy có cái gì không đúng lắm . Hình như..... Cô vẫn chưa trả tiền cho chủ quán a!!!!

"Ngụy Di tôi chưa trả tiền nữa nha!"

Ngụy Di không nhìn ra cảm xúc đáp "Tôi trả rồi!"

"Vậy sao?" Bá Uy thở ra một hơi , lại bổ sung thêm "Cảm ơn cô"

"Không có gì?"

Trong xe sự im lặng bao trùm , không ai nói với nhau một câu nào . Lúc này Bá Uy phá vỡ sự yên tĩnh "Khi này Cảm ơn đã giúp tôi"

"Ừm"

.....

Tưởng như không khí trong xe lại rơi vào yên tĩnh một lần nữa , thì Ngụy Di lại nói tiếp "Cô sao lại không bảo vệ được bản thân? Hắn ta chỉ nói vài câu chứ chưa hề động tay động chân với cô . Đến lúc cô bị đánh rồi thì trời cũng không giúp cô được đâu"

"..." Không phải có câu trong giang hồ 'Đàn ông không đánh phụ nữ' ư?

Ngụy Di "Đàn ông hay phụ nữ cũng như nhau cả thôi . Đối với tôi là như vậy , phụ nữ có thể đánh đàn ông vậy tại sao đàn ông lại không thể?"

Bá Uy hai mắt tròn trũng , không dám nhìn Ngụy Di . Chỉ nhìn thẳng về phía trước , không dám nhúc nhích hay động đậy . Cô ấy thật sự có thể đọc được suy nghĩ của mình sao? Nê thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Dụ Dỗ (6)

Ngụy Di cùng cô đi dạo đến lúc mặt trời trên đỉnh thì điện thoại trong túi vang lên.

Mới bắt máy cô đã nghe thấy tiếng nói lạnh lẽo truyền đến.

"Em đang ở đâu?"

Bá Uy "Hà?"

"Em đang ở trung tâm mua sắm XX"

Lục Tề "Đội đó tôi sẽ đến . Tôi mà không thấy em thì đừng nghĩ từ nay về sau được đi đâu nữa!"

Ặc!!!

Ngụy Di cau mày hỏi "Nói chuyện với ai mà cái mặt như sắp chết đến thế?"

"A.....ông nội tôi ấy mà!! ông ấy nói muốn chơi với tôi nên tí ông sẽ đến đón" Bá Uy tròn tròn mắt nhìn Ngụy Di . Thầm nuốt nước miếng một cái . Phải mở to mắt , chớp mắt cô ấy sẽ biết cô nói dối mất. (Lộ : Ai nói dối thì phải mở to mắt nhé!! không là bị lộ đấy^^)

"Ồ" Ngụy Di lại nói thêm "Thế thì tôi tiễn cô ra ngoài"

"Ừm"

Hai người từ trung tâm mua sắm đi ra . Vì trung tâm này khá lớn nên đi ra cửa chính mất khoảng 5 đến 10 phút . Ra đến nơi thì thấy xe Lục Tề đậu chênh bành trước mắt . Từ chỗ quán cà phê đến đây mất gần 20 phút , thế mà Lục Tề lại có mặt ở đây , chẳng lẽ anh có siêu năng lực sao???

Mắt Bá Uy tròn tròn , càng trở nên lúng túng hơn khi người nào đó đang ra khỏi xe bước đến đây . Nụ cười trên mặt của cô trở nên méo mó.

Lục Tề bước đi đến chỗ đỗ xe trước mặt hai cô gái . Ánh mắt anh trở nên giá rét khi nhìn Bá Uy . Khiến cô đưa tay lau đi mồ hôi đầm trên trán , tay còn không khỏi run rẩy . Lại nghe thêm câu nói của Ngụy Di càng làm cô muốn chôn mặt xuống đất để thoát tội.

"Ồ! Ông nội cô trẻ thiệt đấy!!" Ngụy Di hờ hững lướt nhìn Lục Tề . Hình như là người đàn ông ở bữa tiệc cùng với Bá Uy . Ánh mắt này thật giống với người đó.

"Ông nội??" Lục Tề nheo mắt nhìn chăm chăm Bá Uy.

"Ahaha.....Tài xế của ông nội tôi ấy mà!!" Bá Uy cười cười với Ngụy Di . Rồi quay sang hỏi Lục Tề "Anh chờ lâu chưa? ông nội tôi đang ở đâu? anh chờ tôi đến đó đi" Nói rồi cô chạy đến nắm lấy cánh tay anh . Còn không quên tạm biệt với Ngụy Di "Cô cho tôi số điện thoại đi . Lần sau chúng ta cùng đi nữa!"

"Tôi không dùng điện thoại!" Ngụy Di thông thả nhả một câu.

Cái gì? thời đại nào rồi mà không dùng điện thoại . Cô ấy đến từ thời đồ đá sao?

"Hay như vậy đi , cô ghi số điện thoại cô lại . Hôm nào tôi sẽ chủ động liên lạc với cô" Ngụy Di vừa nói vừa đưa bàn tay mình ra đến trước mặt cô.

Bá Uy với lấy cây bút trên áo của Lục Tề nhanh chóng viết vào sau đó nói với Ngụy Di một câu "Tạm biệt! hẹn gặp lại" Dứt lời kéo Lục Tề chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Dụ Dỗ(7)

Tình hình bây giờ là rất không ổn đối với cô . Khác gì lấy đá tự đập vào chân mình chứ?

Lại không ngờ cái tên Lục Tề này lại đến nhanh như vậy . Khiến mình trở tay cũng không kịp.

"Em định giải thích làm sao đây?" Lục Tề vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn Bá Uy . Ông nội sao? Hay lắm!

"Hi hi" cô cười gượng gạo . Ai lại biết anh đến nhanh như thế chứ? Không thì cũng có xảy ra cái tình huống máu chó thế này đâu? Thảm nữa một cái , cô liếc mắt Lục Tề . Lại bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình chăm chăm

"Anh nhìn gì chứ? Nhìn đường đi ấy kia!"

"Em chính là đường đi của tôi" Anh nói một đoạn lại nhướn mày nhìn cô nói tiếp "Thế nên Vạn Kiêu tiểu thư , không nhìn em thì tôi phải nhìn đi đâu?"

Bá Uy"...." Đờ lưo mạnh!

Cô nhìn xung quanh , đây là đang trở lại quán cà phê ấy mà? Cô đưa mắt nhìn Lục Tề thắc mắc.

"Không phải là đi ăn sao?"

Lục Tề thở ra một cái , nhìn sang cô rồi lại nhìn về phía trước . Chậm rãi nhả một câu "Khi này đến đón em quên trả tiền nước"

Thế nên bây giờ phải đến trả sao? Thế sao lúc này không trả rồi hăng đi? Tại sao vội vã làm cái gì? Đến trễ cũng có ai ăn thịt anh đâu?-.-

Mà khoan? Khi này cô cũng Ngụy Di nói chuyện . Cô ấy đã bảo là trả tiền nước rồi mà? Chẳng lẽ cô ấy lừa cô sao? Cô gái ấy đúng là tiểu lừa đảo mà . Tiền nước chưa trả mà tính bơ kêu rằng trả rồi chứ!TT

Cuối cùng , không những bị người chủ quán "dạy dỗ" đến không còn mặt mũi , mà cô cũng không dám quay trở lại nữa . Thật mất mặt mà!

Không ngờ bà chủ nơi đó hoàn toàn khác biệt với phong cách của quán . Nếu nói nơi đó yêu tình trong lạnh , thì bà chủ nóng nảy khó tính . Vừa béo ú vừa xấu xí , có lẽ bà ấy sẽ chẳng gả cho ai được cả . Bảo sao mỗi lần bà ấy từ trong đi ra , mặt nhân viên nào cũng tái mét!

Chẳng qua cô là có việc gấp , bà ấy cũng không chịu xem xét tình hình mà thông cảm . Bây giờ Tề cũng trả tiền rồi , còn bồi thường cho bà ta một khoản . Thế mà còn lên mặt dạy dỗ mình một phen . Tức chết đi mà! Khiến bữa trưa của cô cũng bị ảnh hưởng . Chả ngon một chút nào!

Thế là , sau bữa trưa . Kế hoạch có chút thay đổi . Lúc đầu là dự tính cô sẽ trở lại quán cà phê ấy . Nhưng giờ đổi lại là trở về văn phòng ở trụ sở của Lục Tề . Anh dự cuộc họp , cô ở trong văn phòng đọc sách của anh.

Lục Tề có tính đơn giản , toàn bộ sách trong văn phòng của anh với cả mấy cái trang trí cầu kì kia nữa chắc là do ai đó thiết kế . Toàn bộ căn phòng lại như toát lên một vẻ khác của Lục Tề , chính là vẻ tri thức "già tạo" . Tuy Lục Tề học rất giỏi , nhưng cô chưa nhìn thấy anh đọc sách bao giờ cả . Lúc trước chỉ thấy phần lớn thời gian anh đều chơi với cô từ sáng đến khuya , cả người mệt chết rồi làm gì còn sức học hành . Vậy mà bây giờ lại khác rồi , có lẽ sau khi rời xa cô anh mới trở thành con người tri thức , con người mà hoàn toàn xa lạ . Cô còn thật sự có hiểu anh nữa không?

(Lộ : Minh xin lỗi nhé! Tại mấy bữa nay mạng nhà mình bị mất mát , nên bây giờ mới ra chương được . À còn một điều , dạo này mình có tìm hiểu buôn bán ấy mà . Bạn nữ nào cần làm đẹp thì cmt mình sẽ tìm cách liên hệ qua Instagram hoặc facebook nhé;) mình bán mỹ phẩm của Vybarbie đây , các bạn tìm hiểu và ủng hộ mình nhé<3)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Dụ Dỗ(8)

Bỗng lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Thư ký như thường lệ sau hai lần gõ cửa thì tiến vào . Hằng ngày khi Lục Tề về nước , ở trụ sở không có anh thì thư kí sẽ canh giờ báo cáo công việc với anh . Bây giờ nghe tin anh trở lại thì lại như lúc trước vào phòng báo cáo tình hình công việc . Nhưng điều kì lạ ở đây là , mười lần vào thì mười lần thấy anh ngồi trên bàn làm việc chăm chú . Còn lần này thì lại thấy một cô gái ngồi trên bàn làm việc của anh . Chẳng lẽ.....tổng giám đốc phẫu thuật chuyển đổi giới tính sao?

"Lục tổng?" Cô thư ký nuốt nước bọt với gương mặt không thể tin vào chính mắt mình.

Bá Uy ngồi đọc sách , nghe thấy tiếng nói thì ngẩng đầu . Phải mấy giây sau cô mới phản ứng kịp "À.....Lục Tề anh ấy đang họp.....Tôi....." Rốt cuộc cũng không biết nói gì với người đối diện cô chỉ đành cười trừ.

"Vâng!" Cô thư kí hoàn hồn . Nở một nụ cười thật tươi sau đó ra ngoài đóng cửa . Điều đặc biệt ở đây chính là thái độ của cô thư ký hoàn toàn khác hẳn với suy nghĩ của cô.

Sau bao lần tích lũy kinh nghiệm khi cùng ngồi một phòng làm việc với anh , cô mới biết được anh không thích người khác tùy tiện vào phòng hay đụng vào đồ của anh . Cô thư ký đó chắc chắn theo anh cũng không lâu . Hẳn là phải biết tính anh chứ , để cô ở trong đây mà không đuổi ra ngoài , không phải tí nữa sẽ bị anh la mắng hay sao?

Thật kì lạ!

Thêm một lần gõ cửa . Cô thư ký lại tiến vào , trên tay lúc này cầm tài liệu bây giờ đổi thành một tách trà sữa . Đi đến trước mặt cô , nhẹ nhàng đặt tách xuống bàn "Ngại quá tiểu thư , ở công ty chỉ có cà phê . Cái này tôi mua ở bên ngoài hy vọng cô không chê"

Ở trong phòng làm việc , có điều hoà mát mẻ . Lại nhọc công chạy đi trong trời nắng chỉ vì mua ly trà sữa . Nể cô gái này thật đấy! Tuy thời tiết ở Anh không có cái nắng gắt như trong nước , nhưng nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm của cô thư ký , cũng không khỏi thương xót.

"Lục Tề bảo cô đi sao?" Cô vừa nhấp một ngụm vừa hỏi.

"Không có , tiểu thư không thích ư?"

"Không phải thế , chỉ là cảm thấy mệt cho cô"

Cô thư ký nở một nụ cười rõ tươi với cô , cô cũng không ngại đáp lại một nụ cười "Tiểu thư thông thả thưởng thức , Lục tổng lát nữa sẽ tan họp . Bây giờ tôi phải làm việc rồi"

Cô gật đầu , cô thư ký lui ra . Ái chà! Không tệ . Thật lịch sự và nho nhã . Giả như cô có máy quay ở đây . Cô sẽ quay lại cách phục vụ của họ rồi phát cho toàn công ty ở nước xem . Các người hãy lau sạch mắt nhìn mà học hỏi đi , các người còn thấp kém lắm haha.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Dụ Dỗ(9)

Sau khi Lục Tề trở lại cũng gần ba giờ chiều . Cuộc họp kéo dài hơn anh tưởng , các công ty con xảy ra vấn đề không thể giải quyết , bây giờ anh phải đích thân ra tay.

Mở cửa phòng , có con người nào đó đang ngủ trên chiếc ghế làm việc của anh . Lấy một đồng sách của anh ra đọc rồi lại ngủ quên , thậm chí còn ham ngủ đến nỗi quyển sách đang đọc cũng úp vào mặt rồi.

Lục Tề nhếch mép , đi đến bên cô lên mà quên bỏ quyển sách trên mặt cô ra . Vô tình quyển sách ấy rơi thẳng xuống chân anh . Đây là quyển sách dài một ngàn chương , lại to bằng cả bàn tay . Đạp thẳng xuống chân thì còn gì là chân nữa!--thật muốn hét lên để tha con đau mà!TT

Cố nén cơn đau bên cô lên đi về phía thang máy dẫn lên tầng trên . Lúc trước anh có nhiều việc nên hầu như luôn ngủ lại công ty , rất ít khi về biệt thự . Thế nên Lục Tề đã cho người xây thêm một tầng để làm phòng ngủ . Nói phòng ngủ như thế nhưng khi vào thì như ở trong chung cư vậy . Có phòng ngủ , phòng tắm , nhà bếp cả quầy bar.

Anh đặt cô xuống giường , hôn nhẹ một cái lên trán cô , đắp chăn đầu đó rồi mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng , về phòng làm việc.

Lục Tề mới bước ra khỏi thang máy thì một giọng nói làm cho anh giật cả mình "Lục tổng"

Chính là cô thư kí khi nãy!

Anh nhìn rõ người trước mắt rồi thở ra nhẹ một hơi - Jennie , tên thật là Bạch Hồng Sâm , cô thư kí đa năng nhất trong các thư kí , tất nhiên cũng đa năng trong cả việc nhiều chuyện . Không hiểu sao cứ lo về chuyện nam nữ của anh , như kiểu sợ anh ế vậy!

"Có chuyện gì?" Anh ngồi xuống ghế , sau đó mới chậm chậm hỏi Hồng Sâm.

"Bản báo cáo công việc của các công ty con mà anh cần" Hồng Sâm để tập tài liệu xuống bàn rồi lại nhìn chăm chăm anh.

"Còn gì nữa không?"

"Hết rồi tổng giám đốc"

"Vậy ra ngoài đi"

Hồng Sâm gật đầu , tiến ra ngoài , nhưng khi tới cửa lại nhớ ra điều gì đó quay đầu hỏi anh "Lục tổng!"

"Gì nữa?"

"Cô gái khi nãy đâu rồi?"

"Ngủ rồi!"

"Ồ" cô thâm cười hai cái sau đó ra ngoài , đóng cửa.

Nhưng chưa đầy hai phút sau đó , cô thư ký lại mở cửa quăng cho anh một câu "Lục tổng!"

"Còn gì hãy nói một lần luôn đi"Anh cau mày , chỉ mong cô gái nhiều chuyện này có thể đi nhanh một chút.

"Cô gái ấy đẹp lắm , anh cần phải tận dụng thời cơ mà hốt người ta đi" Nhanh chóng cô liền bỏ chạy thật nhanh . Ở lại thế nào cũng bị soi tái không còn tí máu.

Biết ngay là cô ta mở miệng là không nói được câu nào mất lòng mà!--

(Lộ : tớ hết ý rồiTT)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Bắt Cóc(1)

Nhã Lý từ phòng làm việc trở ra . Từ cái ngày gặp mặt Lục Tề cùng Bá Uy , cô ta trở nên thất thường . Tính khí trở nên nóng hơn , khiến cho cả bộ phận công việc ai nấy đều như trên đồng lửa . Không cẩn thận thì sẽ chết cháy mất.

Nhã Lý thu gom đồ đạc vào túi xách , dạo này cô hay tan làm sớm . Hiệu quả công việc của cô ta giảm sút hẳn , khiến cho cấp trên không khỏi khó hiểu . Thật ra , trong đầu cô ta làm gì còn nghĩ đến công việc? cô chỉ ngày đêm đều bị hình ảnh của Bá Uy chiếm hết tâm tư cả suy nghĩ . Càng nghĩ lại càng làm cho Nhã Lý trở nên phát điên.

Tên Lôi Thần thật làm việc chẳng ra đâu . Đã bảo thấy con tiện nhân Bá Uy ở một mình thì bắt cóc đi ngay . Chạy vào nơi nào đó làm việc với cô ta xong thì vất nơi nào đó . Thế mà cũng không lợi dụng cơ hội tốt như thế! Đúng là đồng đội óc heo.

Không phải hấn thích con tiện nhân Bá Uy sao? Không phải luôn mong muốn ở "trong" nó sao? Thế mà còn chần chừ . Mỡ dăng lên miệng mà còn không biết há miệng ra ăn là thế nào?

Nhã Lý đậu xe bên đường , đi vào một tiệm cà phê đối diện . Đã đến giờ hẹn mà tên vô lại Lôi Thần còn chưa đến . Đúng là lè mề như đàn bà!

Cô ta móc trong túi ra chiếc điện thoại . Định nhấn gọi cho Lôi Thần . Cùng lúc đó , một người phụ nữ mặc chiếc đầm đồ chơi , làn da trắng trẻo , đeo một chiếc nón to gần như che cả mặt , thêm với chiếc kính gọng to ấy thì gần như không thể thấy khuôn mặt đâu cả.

Người phụ nữ ngồi xuống chiếc ghế đối diện Nhã Lý . Nhã Lý lòng đang tức giận , lại thấy người phụ nữ vô duyên vô cớ này lại càng thêm khiến cô ta muốn phát điên.

Nhưng trái lại , người phụ nữ vẫn luôn một vẻ điềm tĩnh từ tốn như một quý cô đáng có . Người phụ nữ mở miệng nói một chữ cũng vô cùng có gia giáo.

"Mạn phép tôi có thể cùng cô trò chuyện vài câu"

"Nói lẹ đi tôi không có thời gian"Nhã Lý cau mày tức giận , giọng nói không khỏi gắt gỏng.

"Cô biết Vạn Kiêu tiểu thư chứ?"

"Có chuyện gì?" chỉ vừa nảy Nhã Lý còn tỏ vẻ chán ghét , nhưng vừa nghe đến cái tên ấy thì cô ta liền biến sắc.

"Chỉ là.....chúng tôi cũng có thù với cô ta . Chỉ bằng cùng nhau hợp tác"Người phụ nữ ngập ngừng rồi nói tiếp.

Nhã Lý cười mỉa mai "Tại sao tôi phải hợp tác với cô? Tôi sẽ được gì trong vụ này chứ?"

"20% của Hoà Dục"

"Cô....." Ngoài dự đoán của Nhã Lý , khiến cho cô ta tròn tròn mắt không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bắt Cóc(2)

Đôi mắt mắt Nhã Lý neho lại nhìn bóng lưng người phụ nữ khuất dần sau cánh cửa . Cô ta không ngờ miệng người phụ nữ đó buông ra một câu khẳng định chắc chắn như vậy.

20% Dục Hoà! Cả đời này chỉ có thể tiêu không thể hết . Dục Hoà lớn mạnh ở lĩnh vực tài chính bên cạnh đó còn không ngừng đầu tư lớn nhỏ vào kim cương , trang sức . Không cần nói Dục Hoà được phân bố mạnh toàn vùng châu á lẫn thị trường châu âu . 20% là một con số quá lớn , liệu người phụ nữ ấy có phải lừa gạt không? Tuy trong Dục Hoà , Lục gia chiếm lĩnh nhiều cổ phần nhất . Để có 5% hay chỉ 1% thôi cũng là điều không thể tin được . Ai lại ngờ điều ấy lại xảy ra với một người bình thường như cô? Không những lại đến tận 20% . Cho dù cô đốt tiền thì cả đời cũng chưa chắc tiền cạn kiệt.

Hắc hắc!

Đã thế khi đó không những không thu phục được Lục Tề mà còn loại bỏ Bá Uy dễ dàng . Vụ này cô quá hơi rồi!

Tâm trạng vui vẻ , Nhã Lý cũng không cần noi phát tiết , liền tự mình một mình đi mua sắm thoả thích . Chờ thời cơ hành động.

Nhã Lý nhìn một loạt những cửa hàng đồ hiệu thẳng tắp hai bên đường . Cô ta đứng giữa dòng người đi ngược . Thăm nghĩ sau này cô sẽ không cần đi một mình nữa , vì đã có Lục Tề cùng đi với cô ta . Bá Uy đối với anh ta quan trọng như vậy , thật không may làm điều đó trở thành điểm yếu của anh ta.

Nếu như Bá Uy không xuất hiện , cô ta cũng có thể dễ dàng theo đuổi Lục Tề mà không cần tốn sức . Chỉ là.....Bá Uy thật may mắn . Được ông trời cho đi trước một bước . Nhưng thì đã sao? rồi cuối cùng mọi chuyện sẽ lại trở về vị trí ban đầu như suy nghĩ của cô ta thôi!

Nhã Lý vui vẻ xem từng món đồ với giá trên trời . Cô ta không vì thế mà biến sắc , nguyên hy sinh đồng tiền cực nhọc kiếm được từ trước giờ tiêu sài trong ngày hôm nay . Cô phải ăn mừng vì Bá Uy sẽ không còn đường sống.

Mà ngược lại , Nhã lý cô sẽ được nâng cấp một danh hiệu Lục phu nhân tương lai xinh đẹp và tài giỏi.

Nghĩ đến đây , cô ta có vài phần đắc ý . Trò chơi này , Nhã Lý cô sẽ nắm chắc phần thắng trong tay . Bá Uy hãy đợi đấy! Tôi sẽ không dễ dàng tha cho cô đâu.

Thế nên , hy vọng cô thấy trò chơi này thú vị.

Nhã Lý nâng tay nhìn thời gian . Trong đầu đột nhiên lại xuất hiện một câu vô cùng đúng với cô ta của bây giờ "Độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà"

(Lộ: Xin lỗi mọi người! Thật thất lễ . Chỉ là tở bối rối quá , nên chưa xác định được mình viết như thế nào . Cũng vì một phần mình mất cảm hứng do đọc nhiều thể loại truyện@(@)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tâm Sự Cùng Lalin

s://m.facebook.com/nguocaianhtrang/

Page ngược á ảnh trắng là page của mình chính là tác giả Cửu Hoàn Thiên Lộ đây^^

Các bạn hãy like page ủng hộ mình . Có tâm sự hay bất cứ câu hỏi nào về bộ truyện của mình thì hãy nhắn tin nhé.

Cám ơn các bạn đã theo dõi và luôn ủng hộ truyện của mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bắt Cóc(3) Bắt Cóc(4)

Bá Uy tỉnh dậy , không biết cô đã ngủ bao lâu . Bên ngoài trời đã tối , đường xá trở nên sầm uất đông đúc . Cô mệt mỏi ngáp một cái . Đưa mắt nhìn xung quanh đều là một màu đen tối . Sợ đi cô có thể nhìn được là do ánh sáng nhàn nhạt của ánh trăng từ bức tường bằng kính trước mặt.

Phòng không bật điện , chắc có lẽ Lục Tề vẫn chưa làm việc xong . Cô nghĩ một hồi cũng quyết định đứng dậy đi tìm anh . Vừa đi được vài bước cô liền cảm thấy cơ thể nặng trĩu . Chắc có lẽ vì cô ngủ quá độ , dẫn đến cơ thể hơi choáng khi đứng dậy . Bá Uy ngơ ngác nhìn xung quanh tìm công tắc để bật điện . Vì loay hoay nên cô đụng trúng chiếc bình cổ trên cái bàn ở đầu giường . Tiếng động bình vỡ vang vọng thật lớn . Khiến cô bị giật mình một cái . Từ từ cô cảm thấy mình tỉnh ngủ hẳn bởi tiếng động này.

Đúng lúc này , tiếng chân dồn dập từ ngoài cửa phòng một lúc một rõ truyền tới . Sau đó là tiếng mở cửa phòng thật lớn . Xuất hiện gương mặt anh tuấn của Lục Tề . Nhờ ánh sáng nhàn nhạt cô có thể thấy rõ khuôn mặt anh lạnh nhạt , do đi quá nhanh nhịp thở anh cũng trở nên vội vã , gương mặt pha chút hoảng hốt . Dáng vẻ của anh thật có chút đáng yêu . Tay anh với đến bật điện sáng cả căn phòng.

Lục Tề lại phía cô , ngấm nghĩa từ trên xuống dưới một lượt . Còn xoay cô vòng vòng , cuối cùng ánh mắt anh trở nên sắc bén dừng lại ở bắp chân của cô . Cô ngơ ngác cũng nhìn xuống chân thì thấy một dòng máu chảy thật dài từ bắp chân xuống đến gót tràn lan xuống sàn nhà.

Lục Tề mặt không biểu cảm bỏ đi hướng nhà tắm . lát sau trở ra với một thau nước . Anh kéo cô ngồi xuống giường . Chính mình quỳ xuống trước mặt cô . Nhẹ nhàng thấm ướt khăn lau chân cho cô . Động tác của anh nhẹ nhàng , trái ngược với khuôn mặt lạnh băng của anh . Giống như thể hiện anh trân trọng và yêu thương bàn chân của cô.

"Đau không?" Anh từ tốn hỏi.

Cô nhìn anh thật lâu mới từ từ mỉm cười trả lời "Không đau" Thật sự cô chẳng thấy đau tẹo nào cả.

Thay vì anh hỏi tại sao lại dễ chân bị thương . Thay vì anh trách cô ngốc nghếch hậu đậu . Mà anh chỉ nhẹ nhàng thay cô xử lý vết thương . Cô bỗng cảm thấy lòng tràn đầy dư vị ngọt ngào.

Cô nhìn anh , đột nhiên ý nghĩ muốn hôn anh vụt qua . Không nghĩ nhiều , cô đưa người về phía anh , nhắm thẳng môi anh mà hôn . Cô cũng không hôn quá lâu . Chỉ là một cái hôn nhẹ , đơn giản chỉ là lướt qua . Nhưng cô có thể cảm nhận được sự man mát từ môi anh truyền đến . Hơi ẩm hơi thở của anh vẫn còn đọng lại trong giác quan của cô.

Khuôn mặt anh bỗng cứng đờ . Anh nhìn cô với ánh mắt ẩn ý cười . Môi anh khẽ nhấc thành một nửa vòng cung . Nhàn nhạt phun ra chữ "Muôn hôn tôi?"

Khuôn mặt cô có chút nóng nóng . Dù đi cô cũng là phụ nữ , những việc này nói thẳng cũng có chút ngại ngùng . Lại thêm con người bá đạo trước mặt này , cũng không chừa cho cô mặt mũi nào.

Mặt Bá Uy đỏ bừng , cô nhìn về chỗ khác gật đầu một cái.

Lòng cô thầm nghĩ con người lưu manh này chắc chắn sẽ đè cô ra "thịt" cô ngẫu nhiên sau đó sẽ buông những lời trêu chọc cô làm cô ngượng đến bốc khói trên đầu.

Anh nhìn cô với suy nghĩ gì đó . Rồi dần dần anh tiến lại về phía cô . Ánh mắt anh chung quy vẫn không một khắc rời khỏi đôi môi cô . Anh cứ tiến cho đến khi chóp mũi của anh và cô chạm vào nhau . Tưởng như anh sẽ hành động ngay , nhưng đột nhiên anh cười một cái ra tiếng.

Cô nhìn khuôn mặt phóng to trước mặt có chút không hiểu anh cười vì điều gì . Ánh mắt cô tràn ngập bối rối , anh phun một câu "Ai cho em hôn tôi chứ?"

Đồ đàn ông chết dẫm!!!!

Cô hếch cái mũi đáp trả "Ai thèm!! anh không cho em sẽ đi hôn người đàn ông khác"

Bỗng chốc mặt Lục Tề đành lại . Trở nên đen xì như cục than . Cô giật mình , biết rằng mình đã nói sai , cô lẽ lười . Nhìn cũng không dám nhìn anh một cái . Cô trở nên chột dạ.

Ai biết được người đàn ông lưu manh này sẽ làm gì cô?

Đã nói là lưu manh nên kiểu gì chả xử lý cô được!

Anh im lặng , dùng tay kéo đầu cô đến hôn lên ngẫu nhiên . Lục đạo của anh có chút mạnh bạo . Có lẽ anh muốn thể hiện sự tức giận của mình . Mặt cô dần trở nên đỏ bừng vì nộ hôn . Thật ra là cô có chút.....không thờ được . Cô không thể bắt kịp tiết tấu của anh . Cho đến giới hạn cô đẩy anh ra và ho sặc sụa.

Đợi đến khi cô ho xong , hơi thở cũng bình ổn . Định rằng sẽ mắng anh ngờ đâu lại bị anh một lần nữa kéo đến hôn . Lần này anh nhẹ nhàng hơn . Từ từ đưa lưỡi dụ dỗ cô , làm dịu cô , cùng cô hoà quyện trong nụ hôn sâu của hai người.

Anh đặt cô ngồi lên đùi . Miệng cũng không ngừng tấn công , làm cho cô càng lúc càng thờ gấp . Tay anh luồn vào tóc cô không ngừng chơi đùa . Móc tóc mềm mại xen kẽ lòng bàn tay anh , làm anh có chút....."ngứa".

Hai người hôn mãi một hồi rõ lâu , anh nhẹ nhàng cắn môi cô một cái mới lưu luyến buông cô ra . Lục Tề kéo cô ôm vào lồng ngực , cô có thể nghe được tiếng tim anh đập mạnh . Cô trong lòng anh thở hỗn hển , vòng tay ôm lấy eo anh . Lục Tề cúi cuồng nhìn người phía dưới , lại không nhận được hôn lên đỉnh đầu cô một cái.

"Ấu yếm" một lúc . Anh mở miệng hài lòng nói"Có đói không?" Cô ngủ lâu như vậy , đã qua bữa tối chắc hẳn là rất đói đi.

Cô không trả lời , chỉ gật gật đầu . Ánh mắt anh đậm ý cười . Buông cô , anh đi chuẩn bị đồ ăn.

Sau này , anh đều lúc nào có cơ hội lại cứ bám dính người cô như kẹo cao su , không ngừng hôn khắp nơi . Những lúc đó cô lại nghĩ về lúc này , sau đó lại tự mắng chính mình đầu óc ngu như lợn.

(Lộ: Mấy bạn quên mình rồi!!!!T.T . Hôm nay Lalin thất tình , bạn nào tâm sự cùng tớ đi huhu)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bắt Cóc(5) Bắt Cóc(6) Bắt Cóc(7)

Ánh nắng của buổi sáng gay gắt , lúc này là giữa trưa tại Macau . Cô cùng anh đáp xuống đây không lâu . Hôm nay anh cũng phải tham gia một bữa tiệc không thể thiếu hằng năm . Đây là bữa tiệc do chính con trai nhì của Thất thị tổ chức-Thất Hạo . Thất thị nổi tiếng toàn quốc nắm bắt trong tay cả một vùng trời kinh tế , bên cạnh về du lịch và đánh bạc cũng được Thất thị chú trọng không ít . Tuy rằng con trai nhất là Thất Huyền với tài kinh doanh xuất sắc , nhưng hẳn lại dường như không có nhiều tham vọng về tài sản của Thất thị , mấy năm nay gần đây Thất thị làm ăn tốt là đều nhờ một tay hãn trợ giúp , mặc dù thế hẳn vẫn yên phận thủ thường không tranh giành làm loạn . Còn Thất Hạo thì ngược lại , anh ta trông rất giống những tên dân chơi phá của , anh ta thường hay tiệc tùng cùng em trai là Thất Mẫn , song anh ta cũng rất tham lam về chức vị tối cao nhất trong công ty . Dù có bóng người anh Thất Huyền lu mờ anh ta , nhưng không vì thế mà Thất Hạo từ bỏ dễ dàng.

Lục Tề nắm tay Bá Uy bước vào đại sảnh . Thất Hạo từ xa nhìn thấy hai người đã nhanh nhẩu đi đến . Anh ta nhìn anh rồi nhìn cô một lượt , hai mắt anh ta chợt sáng lên sau đó vội vã nở một nụ cười , tay anh ta đưa ra . Lục Tề chỉ lãnh đạm gật đầu một cái , sau đó lại kéo Bá Uy tiếp bước ngang qua anh ta như thể không quan tâm đến . Thất Hạo cười cợt nhả một cái , khi nãy anh ta định mở miệng chào hỏi , mà người đàn ông này chỉ coi anh ta là cát bụi trong mắt . Bực tức? tất nhiên! nhưng anh ta chỉ thần nhiên rồi đi chỗ khác với vẻ mặt không biểu cảm.

Bá Uy lấy làm ngạc nhiên trước hành động của Lục Tề , cô có phần xấu hổ nhìn về Thất Hạo , chỉ thấy bị Lục Tề gắt lên một tiếng "Không được nhìn hần!" Ánh mắt anh thâm trầm nheo lại nhìn chăm chăm vào cô , khiến cô lạnh toát cả sống lưng . Anh không muốn cô nhìn người đàn ông khác!

Cô chu chu cái mỏ nói"Chúng ta là khách, anh đối với chủ nhà như thế coi như thật bất lịch sự đi!"

Lục Tề chỉ hừ lạnh một tiếng , cất giọng lạnh nhạt "Nói chuyện cùng người không nào suốt ngày chỉ gái gú đó , sẽ làm giảm độ thông minh của tôi . Huống chi tôi không cần hần ta chiếu cố , một mình tôi có thể gánh vác đánh gục hần bằng sức tôi."

Cô chỉ bữu môi "xùy" một cái buông ra một câu "Anh cũng thật tự tin quá đi!"

"Ủm , tự tin và bản lĩnh , người đàn ông của em rất tuyệt đúng không?"

"Càng lúc càng quá đáng!"

Nói vậy nhưng cô lại cười khanh khách thành tiếng . Anh nhìn cô ánh mắt cũng ánh lên ý cười sâu đậm.

Lục Tề liếc mắt thấy phía trước có một đôi tác đã cùng anh hợp tác chung đang đứng cùng Thất Huyền , anh liền kéo cô về hướng đó . Người hợp tác chung cùng anh cũng không khỏi ngạc nhiên . Hai người hỏi han nhau vài câu rồi anh ta mới giới thiệu Thất Huyền với anh.

"Lục tổng, đây là ngài Thất-Thất Huyền, hiện bây giờ đang trông coi Thất thị" Anh ta không khỏi hướng anh nở nụ cười tươi . Tiếp anh ta lại nói với Thất Huyền "Ngài Thất đây là Lục tổng của công ty Dục Hoà"

Lục Tề gật đầu , cả anh và Thất Huyền đều đưa ra bắt tay nhau "Lục Tề , nghe danh anh đã lâu-ngài Thất"

"Lục Tổng quá khen , tôi chỉ trợ giúp một phần nào đó thôi . Vẫn không bằng anh tài trí cao làm Dục Hòa phát triển mạnh mẽ" Thất Huyền nhếch miệng thành một hình vòng cung cười cười.

"Không dám" Anh lạnh nhạt khiêm tốn.

Bá Uy một bên đứng xem , từ đầu đến cuối vẫn chưa lên tiếng cũng không ai ngó tới cô , cô chỉ bất mãn liếc mắt xem thường ba tên đàn ông này . Đúng là lời lẽ hoa mỹ , cô tưởng chỉ có những đàn bà tiểu thư giàu có mới hay khen ngợi lẫn nhau , chẳng ngờ đàn ông cũng không khác phụ nữ họ là mấy.

Cô đảo mắt bắt gặp Thất Huyền đang nhìn cô chăm chăm không rời , chẳng lẽ hẳn biết cô đang suy nghĩ cái gì sao? Làm sao lại khi thấy ánh mắt của cô lại nhìn mãi không rời? Bỗng nhiên bàn tay trên eo đột nhiên bị siết chặt . Là tên Lục Tề đáng ghét đây mà! cô nhìn lên ánh mắt anh , có chứa một tia bức dọc . Cô ngơ ngác khó hiểu , tự nhiên trút giận lên cô làm gì? Cô thật chưa có làm gì anh nha!

Lúc này không khí có chút không ổn , ngài Thất thì nhìn chăm chăm vào người phụ nữ của Lục tổng , Lục tổng thì hận không thể móc mắt ngài Thất . Người thứ ba đứng ngay đó cũng phải lên tiếng cứu vãn tình hình.

"Lục tổng anh vẫn chưa giới thiệu cô gái đó nha!"

Lục Tề nhìn sang anh ta , nhàn nhạt mở miệng tuyên bố chủ quyền "Đây là người của tôi!"

Anh ta cười cười liếc nhanh một cái qua gương mặt của Bá Uy , sau đó đưa ra một nhận xét "Rất xinh đẹp! bảo sao Lục tổng lại dấu diếm lâu như thế . Có đúng không ngài Thất?"

Thất Huyền bị kêu tên , đưa mắt về phía người vừa nói , sau đó cũng gật đầu một cái buông một câu "Rất xinh đẹp"

"Lúc trước vẫn không thấy Lục tổng đi dự tiệc mang theo bạn , mọi người nghĩ anh vẫn còn độc thân . Một người đàn ông thành đạt giàu có chị em nào cũng mong ước , hóa ra đã bị thu phục bởi tiểu mỹ nhân trước mặt đây . Thật quá nề! Thịnh giáo cô làm thế nào có thể được Lục tổng để ý thế?"

Bá Uy được hỏi , có chút không thích ứng ngay , nên mãi một lúc vẫn chưa đưa ra câu trả lời . Mà người nào đó khỏi xướng câu hỏi không nhận được câu trả lời đã càng lúc càng trở nên lúng túng . Đang tính đáp lại thì cô đã nghe được tiếng anh nói rành mạch lại có chứa ít tức giận.

"Là tôi theo đuổi cô ấy!" Lục Tề cau mày không hài lòng về câu nói của người kia . Cái gì mà cô được anh để ý? Người phụ nữ của anh từ khi nào lại bị hạ thấp như thế? là anh thương cô , là anh yêu cô , là anh được cô để ý . Anh ta sao lại có quyền nói câu đó?

Nhận được ánh mắt nguy hiểm , người nào đó đã hiểu chuyện tự giác ngậm chặt miệng . Không ngừng trong lòng cầu nguyện.

Bá Uy bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một dòng nước ngọt ngào chảy qua . Cả khuôn mặt cô đều hiện lên rõ ràng vui vẻ.

Đột nhiên , Thất Huyền mở miệng "Lục tổng thật có phúc khi được người như tiểu thư đây để ý!" Hắn nhìn Bá Uy , tuy rằng có một chút tiếc nuốt , nhưng cũng không thể cản lại sự hấp dẫn của cô đối với hắn.

Lục Tề nhếch miệng "Đây là một vinh hạnh lớn lao của tôi" khi có cô bên cạnh . Dứt lời anh kéo người cô lại gần chính mình , hưởng thụ cảm giác đặc ý lúc này.

Bọn họ cùng hàn huyên cùng hai người kia vài câu , anh lại dẫn cô đi đến vài vị khách khác . Có những vị khách cô đã cùng anh chào hỏi ở bữa tiệc lần trước . Những người đó cũng nhận ra cô , cùng nhau nói chuyện làm cô có cảm giác một cảm xúc lâng lâng hạnh phúc khó tả . Như đột nhiên cô trở nên nổi tiếng vậy.

Anh dắt cô đi vào một góc ít người , vòng hai tay ôm ngang eo cô , cơ thể hai người dính sát vào nhau hơi đung đưa theo giai điệu du dương của bản nhạc.

Anh hỏi cô "Có mệt không? Tôi đi lấy cho em một chút thức uống với đồ ăn nhẹ!"

Cô lắc đầu ngược nhìn anh , đưa tay chỉnh lại ngọn tóc rối xuống trán anh . Không nhận được cô hôn lên trán anh một cái , sau đó còn cười khanh khách trêu chọc anh.

"Không được làm loạn" Giọng anh có chút căng thẳng cũng có chút nghiêm túc . Anh nhìn vào đôi môi đỏ mọng của cô chỉ muốn cắn một phát , gặm nhấm thật lâu để cô không còn không khí thở.

Cô hiểu ra được chuyện anh sẽ làm , ở chỗ toàn người thượng lưu dòm ngó thì thật nguy hiểm chết . Cô ngoan ngoãn rúc vào lòng anh.

Hai người mãi một lúc rồi lâu mới có ý định tách ra . Anh đưa cho cô một ly cocktail , cô đi đến cùng trò chuyện với các vị phu nhân còn anh thì một mình tiếp tục tiếp khách.

(Lalin: Tự nhiên thấy các bạn bỏ rơi mình ghê T.T)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Bắt Cóc(8)

Nhìn không được , cô phát ngán với những lời khoe mẽ của đám phu nhân nhà giàu đó . Bèn đứng dậy cô hướng nhà vệ sinh đi đến . Cô một phút cũng không muốn cùng chơi với đám phu nhân đấy nữa.

Trời ơi!! hết đồ hiệu đến trang sức , ngay cả kinh nghiệm đánh ghen với hồ ly tinh cũng lòi ra nói . Còn cả chia sẻ bí quyết giữ chồng , không phải bọn họ mới khoe chiến tích diệt hồ ly tinh đó sao? giữ chồng kiểu gì lại để chồng xông chuồng tìm nhân tình thế kia?

Nước lạnh hắt vào mặt khiến cô tỉnh táo vài phần . Mọi khó chịu cũng được giải toả một nửa . Cô rửa tay đi ra bên ngoài . Ngay khúc rẽ thì cô đột nhiên nghe thấy giọng nói đàn ông truyền đến.

Cô lại gần , cánh cửa ở một căn phòng gần đó hở ra khe khẽ , cô nghe được rõ ràng tiếng của hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau . Một giọng nói quen quen khiến cô tò mò nhìn vào trong , khiến cô mới thấy được gương mặt kia.

Là Thất Huyền , hán ngồi đối diện trước mặt cô nói chuyện cùng người đàn ông quay lưng về phía cô , không thể thấy được mặt . Trông người đó cũng nguy hiểm không kém

Thất Huyền lúc này không còn bộ dáng một vẻ ôn hoà nữa , hán trông rõ mồn một như xuất thân của con hồ ly gian xảo . Cô lắc đầu ngao ngán , thật đúng là nhiều mặt mà!

"Thất Hạo đạo này đang sưu tầm một vài thứ . Có lẽ hán đang muốn lấy lòng các vị cổ đông đứng về phía hán" Người quay lưng về phía cô cất giọng , sau đó nhàn nhạ hớp một miếng trà nóng , hơi bốc khói nghi ngút.

"Không cần lo! Các vị cổ đông họ luôn đi theo con đường lợi lộc . Về phần đường chưa được phát quang cây cỏ , bọn họ không dám mạo hiểm" Thất Huyền chống một tay lên cằm lười nhác cùng người nói chuyện.

Người đàn ông gật đầu vài cái "Tôi thấy hán đang có âm mưu với anh . Gần đây ở nhà không rời anh một bước . Có lẽ hán biết dụ anh ra ngoài tiệc tùng là một việc khó , thế nên hán chắc chắn đang nghĩ cách khác để loại trừ anh."

"Anh nghĩ tôi giống Thất Mẫn bị ám sát bởi sát thủ hán thuê sao? Nếu có làm vậy tôi cũng biết cách để không làm chính mình chết . Bất quá , hán đạo này đang bận rộn với dự án lớn về du lịch "Thất Vương" , mạng sống của tôi coi như được giữ thêm vài ngày đi" Thất Huyền nhếch mép , lời nói đều tràn đầy vẻ kinh thường.

"Cũng đúng, Thất Mẫn bị giết ngay tại quán bar lúc nửa đêm . Hán có lẽ từ đầu đã phát giác Thất Mẫn cũng đang chú ý về vị trí đó . Thà ra tay sớm , ngăn ngừa họa . Đề càng lâu càng dễ trở thành đối thủ nặng tay . Đúng là một việc làm trẻ con . Thuê sát thủ để giết người cũng thật là!!!"

Người đàn ông lại tiếp tục "Mà sao anh lại nhường dự án "Thất Vương" cho hán?"

"Yên tâm , hán thành công hay không thành công tôi cũng có lợi" Thất Huyền nheo mắt , nhìn với một vẻ xa xăm mà đắc ý.

"Anh cũng đừng chủ quan , Hán chịu bỏ một số tiền lớn như thế để thuê người của tổ chức Killer thì hán cũng không tiếc thứ gì để đạt anh xuống điểm khởi đầu để leo lên đích đầu." Dừng một lát , người đàn ông lần nữa lại bỏ sung một câu "Ngay cả đàn bà!"

Thất Huyền nghe xong liền biến sắc "Ý anh là gì?"

Người đàn ông lắc đầu "Tôi chỉ cảnh báo , hán không ngại thứ gì có thể cản trở hán đi đến con đường vinh quang . Anh biết mà!!!"

(Lalin: Bạn nào theo dõi một lúc hai bộ truyện là bộ này với bộ Tịch Dương thì trả lời câu hỏi của tớ nhé.

Tớ sẽ tặng các bạn thêm hai chương nữa , đồng thời tớ sẽ thêm tên mỗi bạn ở cuối chương nhé , nhanh nào 10h tối mai tớ sẽ xem cmt của các bạn và

đăng tải chương nhé;>

•Câu hỏi: Các bạn có để ý chi tiết nào trong chương này có điểm liên quan đến truyện Tịch Dương không?)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Bắt Cóc(9) Bắt Cóc(10)

Những lời sau đó cô không có nghe . Chỉ vậy thôi cô cũng hiểu họ đang nói về cái gì . Hình như vào một năm trước , cô vô tình thấy một tin tức lan tràn trên mạng nói rằng tam thiếu gia họ Thất ăn chơi bị tông xe , đến nay đang còn dưỡng thương ở nhà và không ra ngoài lần nào kể từ sau tai nạn lần đó . Không ngờ thì ra anh ta đã chết , lại do cùng anh em trong nhà giết hại chỉ vì tranh chấp quyền lực . Đúng là lòng người khó đoán mà.

Cô trở ra lại đại sảnh . Chán nản nhìn về đám người phu nhân , lại liếc mắt thấy Lục Tề vẫn còn nói chuyện với một số người cũ . Cô không nhịn được buồn chán đi ra ngoài ban công hít thở không khí . Sao lần nào cô cũng phải đi ra ngoài vậy nhỉ?

Cô tiến ra , nhưng lần này không may cô lại bắt gặp Thất Hạo nhị công tử Thất thị cũng là người khi nãy bị Lục Tề cho ăn "bò" , đang tăng tịu với một cô nàng nóng bỏng.

Hết gặp anh rồi tới em! hình như cô có duyên với anh em nhà này!!!

Đôi nam nữ kia dường như rất nóng lòng gấp gáp . Chiếc váy bó sát của cô nàng được vén cao , lộ cả mông đùi trắng trẻo , váy hai dây do sự gấp gáp của hai người mà cũng để lộ ra bộ ngực đầy đặn . Trời khá tối nên cô chỉ có thể thấy khuôn mặt của Thất Hạo , có vẻ như là bạn gái của anh ta.

Thất Hạo cùng cô gái đó cuồng nhiệt trao môi , tay hấn không an phận mà di chuyển khắp thân thể cô nàng làm cho giọng cô ta rên rĩ ra tiếng . Lửa nóng hùng hực từ hai người ân ái truyền tới , khiến cô vô thức rùng mình . Cô nên tránh đi mới được!

Vừa lúc cô chuẩn bị quay đầu bỏ chạy . Đột nhiên Thất Hạo dừng động tác , quay đầu nhìn về phía cô buông một câu "Tiểu thư, nhìn trộm chuyện này cô có thấy thú vị không?"

Cô không nghĩ rằng anh ta sẽ phát hiện , thật ra là con gái da có chút mỏng nên anh ta vừa nói câu đó , mặt cô bắt giác đỏ bừng bừng . Quay đầu bỏ đi nhưng không kịp đã bị anh ta giữ lại.

Ánh mắt cô di chuyển nhìn sang người phụ nữ kế bên . Gương mặt này có chút quen quen , dường như có ấn tượng ở đâu đó cô không nhớ rõ . Chỉ thấy cô ta trùng mắt với cô tức đến đỏ mặt . Như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy . Cô ta bỏ tấm thẻ nhỏ vào túi quần của Thất Huyền sau đó giậm chân rời đi.

Chỉ còn lại cô cùng tên biến thái này.

"Người phụ nữ của Lục Tề sao lại ra đây? Hay ở bên cạnh Lục tổng làm cô không thấy thoải mái nên ra đây có nhu cầu?" Thất Hạo nhếch mép . Khi nãy anh ta nghe được đoạn Lục Tề giới thiệu mới biết được thân phận của anh . Anh ta không ngờ cô gái trước mặt này cũng có mắt nhìn người đầy chứ.

"Anh....." Cô tức đến tim gan đều đau , nhưng lại không có từ ngữ để đáp trả hấn . Như thế sự thật giống như anh ta nói . Lục Tề nhà cô có mà tốt hơn anh ta nhiều! Hừ!

Bá Uy trừng mắt , hơi thở có chút nhanh vì bức . Cô không chịu yếu thế đáp lại.

"Ăn nói hàm hồ như thế này là do anh chưa được thỏa mãn khi nãy sao?" Bá Uy cười nhạt.

"Có vẻ đúng nha! Cô phá chuyện của tôi , nên giờ cô thay thế cô ta đi!! Tôi đảm bảo chuyện giường chiếu của tôi chắc chắn có kinh nghiệm hơn hẳn bạn trai của cô" Vừa nói hấn vừa kéo tay cô , như muốn kéo cô lại gần hấn . Cô ra sức chống cự . Luôn miệng chửi rủa hấn "Biến thái , loại cầu hoang như anh đi mà giờ trò với người nào cũng dùng giờ trò với tôi . Tôi sẽ xé xác anh!" Đúng thật! Lục Tề nói thật đúng , mở miệng với người không có não , não cô sẽ tàn mất.

Anh ta một khắc kéo cô thật nhanh , làm cô ngã vào lòng anh ta , Thất Hạo thừa thế ôm chặt cô vào lòng . Nhắm thẳng môi cô mà hôn đến . Cô nhìn khuôn mặt anh ta thật sự có chút buồn nôn đến khó tả.

Khi hấn từ từ đáp môi lộn của hấn xuống môi cô . Cảm giác như không thể nhịn . Khi chỉ cách khoảng chưa đến một cm , một bàn tay đã đẩy mạnh đầu của Thất Hạo ra xa , làm anh ta nhất thời choáng váng lui lại vài bước mới có thể định thần đứng vững trở lại.

Cô cảm thấy như thoát chết thở hắt ra một hơi . Quay đầu tưởng rằng Lục Tề làm anh hùng cứu mỹ nhân nào ngờ lại là Thất Huyền . Đúng lúc nhỉ? Thật sự là có duyên với anh em nhà này mà!!!!

"Trêu hoa ghẹo bướm cũng phải đúng người!" Thất Huyền che chắn phía trước người Bá Uy , dùng ánh mắt tức giận nói với Thất Hạo . Hắn nắm chặt cánh tay như thể kim hàm không cho bản thân tung ra quả đấm vào mặt Thất Hạo.

Bỗng nhiên Thất Hạo tỏ vẻ ngạc nhiên , trong đầu anh ta lướt qua một suy nghĩ nào đó . Sau đó nhếch mép cười khinh "Mày thích cô ta?"

Thất Huyền không biến sắc đáp lời "Là hoa đã có chủ , người chủ này mày tốt nhất không nên đụng vào"

Chốc hán lại nói tiếp "Đụng vào thì tao không đảm bảo mày sẽ như thế nào đâu . Đừng tưởng mày vùng tiền vào Killer thì mọi chuyện sẽ được giải quyết."

Thất Hạo thất sắc , anh ta nắm chặt tay thành nắm đấm , đến nỗi gân xanh ở tay cùng ở trán hiện lên rõ rệt . Anh ta không đành lòng tức giận mà rời đi.

Sau khi Thất Hạo đi , Bá Uy cảm ơn Thất Huyền một tiếng cũng gấp gấp rời đi theo . Nhưng mới nửa bước đã nghe thấy giọng nói của Thất Huyền "Em....."

Cô quay đầu khó hiểu nhìn hán! Đột nhiên lại kêu cô?

"Mạn phép có thể biết tên em?"Hán ngập ngừng nói , vành tai cũng một mảng đỏ đỏ.

Cô mở miệng trả lời nhưng lại có một lực khác nhanh hơn , ép lấy đầu cô vào lồng ngực săn chắc , trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói cùng mùi hương quen thuộc "Cảm ơn ngài Thất quan tâm , cô ấy là người phụ nữ của Lục Tề . Xin cáo lui trước , người của tôi không được khoẻ cần ăn đồ bỏ tình đường nghỉ ngơi"

Dứt lời Lục Tề kéo cô đi mất , cũng chẳng thèm để ý đến Thất Huyền đang ngây ngốc một mình dõi theo bóng hai người họ.

(lalin: Cảm ơn các bạn vẫn luôn ủng hộ truyện của mình nhé^^

Jisookim492003;,>thuytientp;,>hinT36;,>nguyendung7789;,>uyen01228;,>Anhhquynhh8;,>

Mình nhớ từng bạn đây nhé;,>)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Bắt Cóc(11)

Lục Tề cùng Bá Uy tay trong tay đi dưới phố, mặc dù quần áo của họ có chút.....dị! Đối với người đi đường coi như có chút chấp nhận đi. Người đẹp thì luôn được ưu ái cơ mà! Bỏ qua mọi ánh mắt đang chăm chú về mình. Hai người bình thân vui vẻ nắm tay nhau.

Cô nhớ, đã thật lâu hai người cũng không có cùng nhau đi dạo. Nhớ hồi nhỏ cô vẫn được anh dắt tay đến trường hằng ngày, có hôm đùa nghịch mà bị trật chân, tuy rất đau nhưng cô vẫn không dám nói, không thể đi cũng không biết làm sao, chỉ đành khóc toáng lên, Lục Tề thấy thế liền công cô trở về nhà. Đến lúc về nhà tuy không phải đi nhưng chân cô vẫn sưng thành cái giò heo. Lục Tề cũng vì vậy bị cha mẹ nuôi mắng cho một trận. Nghĩ lại có chút thương anh bị mắng té tát như vậy!

Còn có, cô nhớ rõ đường đến trường của bọn họ phải trải qua một con suối nhỏ, một khu công viên có rất nhiều cầu trượt, mỗi lần bọn họ đi học về, anh luôn dẫn cô vào ngồi trên xích đu đến khi ánh mặt trời chạng vạng chân núi cô mới chịu về.

Tay cô bỗng dưng siết chặt tay anh.

Anh cảm nhận phản ứng của cô quay qua hỏi : " Có lạnh không?"

Cô lắc đầu, nhưng anh vẫn cởi áo choàng ra mặc lên người cô. Dạo này thời tiết thất thường, cơ thể cô dễ nhiễm lạnh, anh cũng không muốn cô phải ở nhà mà không có ai chăm sóc.

"Tề! Chúng ta ghé qua trung tâm một tí đi!" Cô chỉ trung tâm mua sắm lớn phía trước. Chợt nghĩ lần trước đi mua sắm có thấy cửa hiệu dành cho đàn ông, lòng đột nhiên muốn mua cho anh vài cái áo sơ mi.

Anh không nghĩ nhiều liền gật đầu đồng ý. Thời gian cũng còn sớm, nếu cô thích, vậy thì chiều theo ý cô.

Bá Uy cầm chiếc áo sơ mi lên xem thử, hết cái này rồi đến cái khác, còn ước thử lên người anh. Đối với đàn ông mà nói việc mua sắm cùng tình nhân này quả thật nhàm chán và vô nghĩa. Nhưng đối với riêng Lục Tề, là Bá Uy mua cho anh, sao có thể gọi là nhàm chán? ánh mắt anh nhìn cô đầy nét cười, khi thấy cô bận rộn lựa tới lựa lui áo cho anh. Thì ra cô vui vẻ thì anh cũng vui vẻ đến vậy.

Đám nhân viên tròn mắt há mồm với những yêu cầu của Bá Uy, mua đồ cho bạn trai có cần quá lên giống như mua đồ cho bản thân không? quả nhiên là người đẹp khó chiều a! hàng nhân viên khóc ròng trong nước mắt. Mà trước tình cảnh đó, Bá Uy vẫn chăm chú lựa chọn, để mặc những lời than của nhân viên ngoài tai, hiếm lắm mới cùng Lục Tề ra ngoài mua sắm như vậy cô phải tranh thủ. Cũng bởi vì tù đồ bạn trai nhà ta đều là được thư kí mua rồi gửi đến, ngay đến cả.....quần trong mà cũng mua cho Lục Tề. Quả thật có chút bức mình bức mình! hôm nay cô mua đồ cho rồi, dám mặc đồ của thư kí gửi đến thì bà đây chống mắt xem nhà người có dám mặc không?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bắt Cóc(12)

"Đoàng" tiếng súng liên hoàn cất lên. Mọi người xung quanh hoảng loạn chạy xối xả. Bá Uy đang cầm chiếc áo uớng vào người Lục Tề, nghe được tiếng súng lòng run rẩy mà làm rớt chiếc áo xuống đất, mặt trắng bệch không còn một giọt máu.

"Chuyện gì đang xảy ra? Sao lại có tiếng súng?" Bá Uy giọng run run hướng ánh mắt lo lắng đến Lục Tề. Tay của anh và cô đan chặt, anh nhìn cô chăm chú như muốn trấn an cô. Bản thân anh dù có đang hoảng loạn nhưng đứng trước người phụ nữ của mình, anh cũng không muốn lòng cô vì anh mà căng bất an.

Anh ôm lấy cô, hai người đi chậm tránh người va chạm, hoàn toàn biệt lập với dòng người rối loạn xung quanh. Anh vào cô men theo đám đông để tìm nơi an toàn, nhưng sự hỗn loạn khiến mọi người bị kẹt cứng. Giữa trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố, bây giờ lại toàn dòng người chen chúc, không phải mua hàng, mà là chạy trốn.

Mắt anh trở nên sắc bén khi nhìn thấy một đám rượt đuổi có cầm súng đang đi lại hướng anh đứng. Lòng bàn tay đột nhiên thêm lực đạo. Anh cảm nhận người trong lòng càng run kịch liệt.

"Đừng sợ! Anh ở đây!"

Bá Uy ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt kiên định của anh. Khoé miệng cô bắt giắc nở nụ cười. Lực tay tăng thêm, hai người gắt gao nắm chặt tay nhau.

Anh dẫn cô thoát khỏi sự hỗn loạn, cuối cùng hai người cũng lên được xe. Tay nắm vô lăng Lục Tề khởi động xe lái đi. Cơ mà vận may hình như vẫn chưa đến với hai người. Hai người chạy được một đoạn ngắn. Phía sau không ngừng có đạn nã về phía trước. Anh khẽ gầm một tiếng nhìn kính quan sát toàn bộ phía sau đang có năm sáu chiếc xe đen với những gã to con đưa đầu ra ngoài và không ngừng nhắm vào xe anh mà bắn.

Chân đạp ga càng sâu hơn, tay trên vô lăng của anh đánh lái liên tục. Thật là một lũ điên! Lại thích chơi đùa như vậy!

"Em ngồi cẩn thận! Anh tăng tốc." Lục Tề không nhìn cô, lúc này anh chỉ chăm chú vào đường trước mắt. Trong đầu anh lúc này bình tĩnh đến kì lạ. Bởi vì anh biết, anh đang đặt cược không những mạng sống của mình mà còn có mạng sống của người con gái anh yêu.

Lục Tề nhìn thấy con đường phía trước có một lối rẽ nhỏ. Chân tăng tốc, sau đó đột ngột rẽ vào con đường đấy. Khiến những chiếc xe đằng sau phản ứng không kịp mà chạy qua con đường anh rẽ, riêng chỉ mấy chiếc theo sau thì theo cùng anh vào chung một con đường.

Anh chạy một đoạn, vẫn không thấy có dấu hiệu bọn đằng sau dừng lại. Lòng không còn nghi ngờ gì cả. Anh và cô đang bị truy bắt. Lòng anh càng thêm bình tĩnh, tập trung lái xe lại không ngừng nghĩ cách để thoát khỏi. Nhưng không ngờ trước mắt lại chính là ngõ cụt. Bản thân thấy không còn có thể chạy thêm được nữa, trán anh đổ đầy mồ hôi, trong phút chốc anh liếc nhìn ra sau, và chính giây phút ấy, hai chiếc xe mô tô từ đâu phóng ra chạy song song với hai bên cách cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.